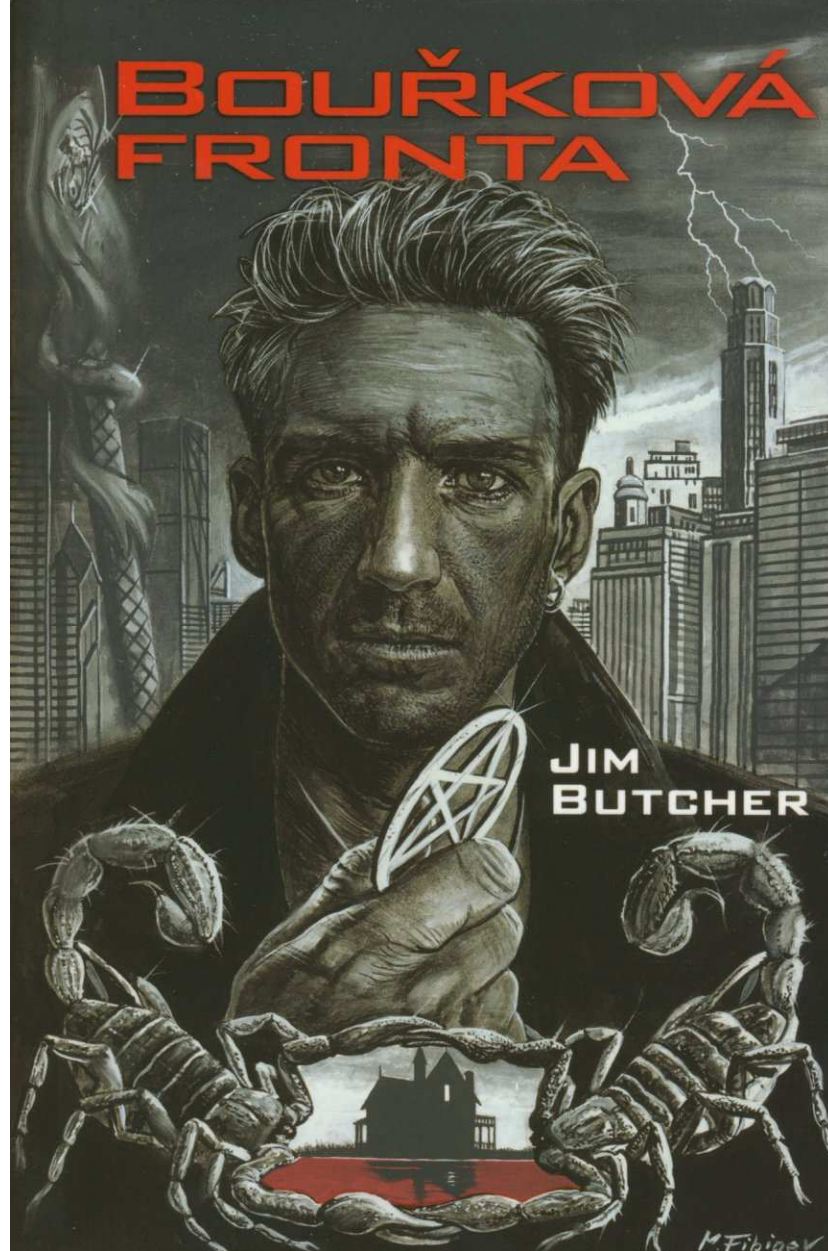

JIM BUTCHER

**BOUŘKOVÁ
FRONTA**

TRITON

Jim Butcher
Bouřková fronta

Copyright © 2000 Jim Butcher
Translation © Pavel Toman, 2008
Cover © Milan Fibiger, 2008
© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-022-5

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

*Debbie Chesterové, která mě o psaní naučila
všechno, co jsem skutečně potřeboval vědět.*

*A mému otci, který mě naučil všechno,
co jsem skutečně potřeboval vědět o životě.*

Chybíš mi, táto.

Poděkování

Zvlášť děkuji Caroline, Fredovi, Debře, Taře a Corin: prvním fanouškům Harryho Dresdena. Bez perverzního přání, abyste na mě řvali kvůli napsání každé další kapitoly, by se Harry nikdy nedostal do takových potíží. Dále si díky zaslouží Ricia Mainhardtová a A. J. Janschewitz, ohromní agenti a hodní lidé, a Chris Ely, který je skrz naskrz slušný člověk.

Nade vše děkuji svému synovi J. J. ovi, který věřil, že tat'ka napsal dobrou knížku, i když si ji nedokázal přečíst.

A děkuju i tobě, Shannon, za tolik věcí, že je nedokážu vyjmenovat. Jsi můj anděl. Jednoho dne se naučím obrátit ponožky navrch tou správnou stranou, než je odhodím na podlahu ložnice.

Kapitola první

Slyšel jsem, že se pošťák blíží k mé kanceláři o půl hodiny dřív než obvykle. Nevydával ten správný zvuk. Jeho kroky byly těžší, bezstarostnější a pohvizdoval si. Byl tu nový. Hvízdal si celou cestu až ke dveřím, tam přestal. Rozesmál se.

Pak zaklepal.

Trhl jsem sebou. Pošta se vhazuje otvorem ve dveřích, pokud není doporučená. Dostávám velice omezený výběr doporučených zásilek a nikdy to nejsou dobré zprávy. Zvedl jsem se z křesla a otevřel dveře.

Nový pošťák, který vypadal jako basketbalový míč s rukama, nohama a opálenou plešatější hlavou, se pochechtával štítku na skleněných dveřích. Mrkl na mě a ukázal na něj palcem. „Děláte si srandu?“

Přečetl jsem si štítek (lidé ho občas vymění) a zavrtěl jsem hlavou. „Ne, myslím to vážně. Dáte mi, prosím, moji poštu?“

„Jo aha. Jako večírky, vystoupení a tak?“ Koukal za mě, jako kdyby čekal, že uvidí, jak po jediné místnosti mojí kanceláře tančí bílý tygr nebo možná nějaké skromně oděné asistentky.

Povzdychl jsem si. Neměl jsem náladu na to, aby se mi zase někdo posmíval. Natáhl jsem se pro poštu, kterou držel v ruce. „Ne, nic takového. Nedělám večírky.“

Pevně ji držel s hlavou zvědavě nakloněnou na stranu. „Tak co? Něco jako předpovídání budoucnosti? Karty, křišťálové koule a tak?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nejsem médium.“ Snažil jsem se mu vytáhnout z ruky poštu.

Pořád ji držel. „Tak co jste?“

„Co je napsáno na dveřích?“

„Stojí tam ‚Harry Dresden. Čaroděj‘.“

„Tak to jsem já,“ potvrdil jsem.

„Opravdický čaroděj?“ zeptal se s širokým úsměvem, jako bych mu prozradil něco ohromně vtipného. „Kouzla a lektvary? Démoni a zaříkávání? Vychytralost a popudlivost?“

„Až taková netykavka nejsem.“ Vytrhl jsem mu poštu z ruky a významně pohlédl na jeho podložku. „Mám vám to někde podepsat?“

Široký úsměv z tváře nového pošťáka zmizel a vystřídal ho zamračený pohled. Podal mi desky, abych mohl podepsat převzetí zásilky (další upomínka od domácího), a prohlásil: „Vy jste cvok. Tak je to.“ Vzal si ode mě desky a pozdravil: „Pěkný den, pane.“

Díval jsem se, jak odchází.

„To je typické,“ zabručel jsem si pro sebe a zavřel dveře.

Jmenuji se Harry Blackstone Copperfield Dresden. Kouzlete si s tím na své vlastní riziko. Jsem čaroděj. Mám kancelář v jedné z ne úplně nejlepších čtvrtí v Chicagu. Pokud vím, jsem jediný veřejně praktikující profesionální čaroděj v zemi. Najdete mne ve Zlatých stránkách v rubrice „Čarodějové.“ Věřte tomu nebo ne, jsem tam jediný. Můj inzerát zní takhle:

HARRY DRESDEN – ČARODĚJ

*Nacházení ztracených věcí. Paranormální pátrání.
Porady a konzultace. Ceny rozumné.*

NEDĚLÁM

*nápoje lásky, prokletí na věky, večírky
ani jiné zábavné akce.*

Divili byste se, kolik lidí mi zavolá jenom proto, aby se zeptali, jestli to myslím vážně. Ale na druhou stranu, kdybyste viděli to, co jsem viděl já, a kdybyste věděli jen polovinu toho, co já vím, žasli byste nad tím, jak se někdo může domnívat, že to vážně *nemyslím*.

Konec dvacátého století a úsvit nového milénia byly svědky něčeho jako opětovného oživení obecného povědomí o paranormálních jevech. Média, duchové, upíři – jak je libo. Lidé je pořád nebrali vážně, ale všechny ty věci, které nám Věda slibovala, se prostě neodehrály. Nemoci stále ještě představovaly problém. Hladovění stále ještě představovalo problém. Násilí, zločinnost a války stále ještě představovaly problém. Navzdory veškerému technologickému pokroku se věci prostě nezměnily tak, jak všichni čekali, že se změní.

Věda, největší náboženství dvacátého století, díky záběrům vybuchujících raketoplánů, crackových dětí a generací spokojených Američanů, kteří dovolili, aby jejich potomky vychovávala televize, jaksí ztratila lesk. Lidé něco hledali – a myslím, že ani nevěděli co. Ale třebaže byli zase ochotni otevřít své oči světu magie a tajemství, který je už

dlouhou dobu provází, pořád si mysleli, že to musí být nějaký vtip.

V každém případě poslední měsíc se zakázky nijak nehrnuly. Vlastně se nehrnuly spíš pár měsíců. Nájem za únor jsem zaplatil až desátého března a vypadalo to, že tenhle měsíc bude trvat ještě déle, než něco trhnou.

Jediný kšeft jsem měl minulý týden, kdy jsem jel do Bransonu v Missouri prozkoumat dům nějakého country zpěváka, kde mělo údajně strašit. Nestrašilo. Klient nebyl s mojí odpovědí spokojený, a ještě nespokojenější byl, když jsem mu naznačil, že by mohl přestat s užíváním omamných látek, zkusit trochu cvičit a někdy se vyspat, a pak že uvidí, jestli to nepomůže víc než nějaký exorcismus. Dostal jsem cestovní výdaje a hodinovou mzdu a odjížděl jsem s pocitem, že jsem udělal čestnou, správnou a nevýhodnou věc. Později jsem se doslechl, že si najal nějakého pokoutního spiritistu, který přišel a předvedl mu obřad se spoustou kadidla a černých svíček. To jsou ale lidi.

Dočetl jsem knížku v měkké vazbě a odhodil ji do krabice VYŘÍZENO. V lepenkové krabici vedle mého stolu už ležela hromádka přečtených a odložených paperbacků, se zohýbanými hřbety a pomačkanými stránkami. S knížkami zacházím úplně strašně. Prohlížel jsem si sloupec nepřečtených knížek a vzhledem k tomu, že jsem vlastně neměl co na práci, jsem se rozhodoval, do které další se pustím, když zazvonil telefon.

Koukal jsem na něj trochu nevrle. Čarodějové ze všeho nejradši hloubají. Po třetím zazvonění jsem usoudil, že už to nebude vypadat příliš nedočkavě, zvedl jsem sluchátko a představil se: „Dresden.“

„Ó. Je to, ehm, Harry Dresden? Ten, é, čaroděj?“ Její tón byl omluvný, jako by měla hrozný strach, že mě urazí.

Ne, napadlo mě: „Tady Harry Dresden, ten, é, marod, hej! Čaroděj Harry je o dveře dál.“

Výsadou čarodějů je nabručenost. Ta však není výsadou poradců na volné noze, kteří jsou pozadu s placením nájmu, takže místo abych řekl něco štiplavého, odpověděl jsem té ženě do telefonu: „Ano, madam. Co pro vás můžu udělat?“

„Já, ehm,“ váhala. „Nejsem si jistá. Něco jsem ztratila a myslela jsem si, že byste mi možná mohl pomoci.“

„Hledání ztracených předmětů je moje specialita,“ prohlásil jsem. „Co bych měl najít?“

Nervózně se odmlčela. „Mého manžela.“ Měla trošku chraptavý hlas jako roztleskávačka, která má za sebou dlouhý turnaj, ale byla v něm slyšet dostatečná tíha let, abych mohl říct, že je dospělá.

Zvedl jsem obočí. „Paní, já nejsem odborník na hledání pohřešovaných osob. Spojila jste se s policií nebo s nějakým soukromým detektivem?“

„Ne,“ ohradila se honem. „Ne, to nemůžu. Teda nesmím. Jemine, je to všechno tak komplikované. Nemůžu se o tom bavit po telefonu. Promiňte, že jsem vás připravila o čas, pane Dresdene.“

„Počkejte okamžik,“ řekl jsem rychle. „Nezlobte se, ale nepředstavila jste se mi.“

Zase ta nervózní pauza, jako by se dívala do napsaných poznámek, co má odpovědět. „Říkejte mi Monika.“

Lidé, kteří o čarodějích něco vědí, nám neradi říkají své pravé jméno. Jsou přesvědčeni, že když ho čarodějovi dají, vyslovené svými vlastními rty, může to použít proti nim.

Mám-li být upřímný, mají pravdu.

Musel jsem být tak slušný a tak neškodný, jak to jen dokážu. Mohla zavěsit jenom z nerozhodnosti a já jsem tu práci potřeboval. Nejspíš bych jejího manžílka objevil, kdybych na tom zapracoval.

„Tak fajn, Moniko,“ navázal jsem tím nejpříjemnějším a nejlaskavějším tónem, jaký jsem svedl. „Jestli svou situaci považujete za tak choulostivou, třeba byste mohla přijít do mé kanceláře a promluvit si o tom. Jestli se ukáže, že bych vám mohl nejlépe pomoci já, pak to udělám, a pokud ne, mohl bych vás odkázat na někoho, kdo by vám uměl pomoci lépe.“ Skřípal jsem zuby a předstíral, že se směju. „Zdarma.“

Slovíčko „zdarma“ ji muselo přesvědčit. Souhlasila, že hned přijde za mnou do kanceláře, slíbila, že tam bude asi za hodinu. To znamenalo, že přijde asi v půl třetí. Spousta času zajít si na oběd a pak se před schůzkou s ní vrátit do kanceláře.

Telefon zazvonil okamžitě, jak jsem ho položil, až jsem sebou trhl. Zíral jsem na něj. Nedůvěřuju elektronice. Cokoli, co bylo vyrobeno později než ve čtyřicátých letech, je mi podezřelé – a ani mě to zřejmě nemá ve zvláštní oblibě. Klidně si můžete vybrat: auta, rádia, telefony, televize, videa – nic z toho mi moc dobře nefunguje. Dokonce nemám rád ani propisovačky.

Zvedl jsem telefon se stejným falešným optimismem, který jsem si nasadil pro Moniku, pohřešující manžela. „Tady Dresden, co pro vás můžu udělat?“

„Harry, potřebuji tě za deset minut u Madisonu. Můžeš?“ Hlas na druhém konci linky byl také ženský, ale klidný, energický a věcný.

„No ne, poručík Murphyová,“ vyhrkl jsem sacharinovým hlasem, „já jsem taky rád, že ses ozvala. Po takové době. Jo, mají se moc fajn. A tvoje rodina?“

„Nech si to, Harry. Mám tady pár mrtvol a potřebuji, aby ses tu porozhlédl.“

Okamžitě jsem vystřízlivěl. Karrin Murphyová byla náčelníkem oddělení Zvláštního vyšetřování pro celé Chicago, tedy de facto pověřenec policejního prezidenta pro vyšetřování veškerých zločinů označovaných za *neobvyklé*. Útoky upírů, plenící trollové nebo děti unesené jezinkami se moc dobře nehodí do policejních zpráv – ale přitom jsou lidé napadáni, děti mizí a majetek je poškozován nebo ničen. A někdo se na to musí podívat.

V Chicagu a jeho okolí je tím člověkem Karrin Murphyová. Já jsem byl její chodící příručka nadpřirozena a placený konzultant policejního oddělení. Ale dvě mrtvoly? Dva lidé, kteří zemřeli neznámým způsobem? Něco takového jsem pro ni ještě nedělal.

„Kde jsi?“ zeptal jsem se.

„V hotelu Madison na Desáté, sedmé patro.“

„To je od mé kanceláře jenom čtvrt hodiny pěšky,“ řekl jsem.

„Takže tu za patnáct minut můžeš být. Výborně.“

„Ehm,“ začal jsem s pohledem na hodiny. Monika Bezejmenná tu bude asi za tři čtvrtě hodiny. „Mám něco jako schůzku.“

„Dresdene, já tady mám něco jako párek mrtvol bez jakýchkoli stop nebo podezřelých a vraha, který si chodí na svobodu. Tvoje schůzka může počkat.“

Vybuchl jsem vzteky. Občas se mi to stává. „To tedy nemůže,“ prohlásil jsem. „Ale řeknu ti, jak to udělám.“

Dojdu tam, porozhlédnu se kolem a vrátím se sem, včas, abych ji stihl.“

„Už jsi obědval?“ zeptala se.

„Cože?“

Zopakovala svoji otázku.

„Ne,“ odpověděl jsem.

„Tak to nedělej.“ Odmlčela se, a když znovu promluvila, byl v jejích slovech znatelný nazelenalý odstín.
„Je to ošklivé.“

„Jak moc ošklivé máš přesně na mysli, Murph?“

Její hlas zněžněl a to mě vyděsilo víc než všechny možné představy nejrůznějších podob krvavé nebo násilné smrti. Murphyová byla opravdu tvrdá holka, a navíc pyšná na to, že nikdy nedá najevo slabost. „Je to zlé, Harry. Prosím tě, nikde se nezdržuj. Zvláštní oddělení se nemůže dočkat, až se do toho pustí, a já vím, že se ti nelíbí, když se někdo jen dotkne místa činu, než se tam rozhlédneš.“

„Už běžím,“ ujišťoval jsem ji a přitom jsem vstával a oblékal si kabát.

„Sedmé patro,“ připomněla mi. „Uvidíme se na místě.“

„Tak fajn.“

Zhasl jsem v kanceláři světla, vyšel ze dveří a zamračeně je za sebou zamkl. Nebyl jsem si jistý, jak dlouhou dobu mi zabere prohlídka místa činu s Murphyovou. Ale nechtěl jsem zmeškat rozhovor s Monikou Na-Nic-Se-Neptejte. A tak jsem dveře zase odemkl, našel kousek papíru a napínáček a napsal:

Přijdu hned. Na schůzku ve 14:30 tu budu. Dresden.

Pak jsem seběhl se schodů. Výtah používám málokdy, i když mám kancelář v pátém poschodí. Jak už jsem řekl, ke strojům nemám důvěru. Vždycky mě nechají na holičkách,

když je potřebuju.

A kromě toho: kdybych byl někdo, kdo v tomhle městě zabíjí lidi po dvou s použitím kouzel, dal bych si bacha, abych odstranil z cesty jediného praktikujícího čaroděje, kterého má policie na výplatní listině. Připadalo mi, že na schodišti mám větší šanci než ve stísněném prostoru výtahu.

Že jsem paranoidní? Snad. Ale jenom to, že jste paranoidní, neznamená, že se vám nějaký neviditelný démon nechystá ukousnout hlavu.

Kapitola druhá

Karrin Murphyová mě očekávala před hotelem Madison. Nás dva by mohli předvádět jako studii kontrastů. Zatímco já jsem vysoký a hubený, ona je malá a podsaditá. Já mám tmavé vlasy i oči, ona má blondáté lokýnky jako Shirley Templová a zářivé modré oči. Moje rysy jsou kostnaté, hranaté a mám orlí nos, zatímco její oblé, hladké a nosík roztomilý, jako u studentky střední školy.

Bylo chladno a větrno, tak jak obvykle v březnu bývá. Měla na sobě dlouhý kabát, který skrýval kalhotový kostým. Murphyová nikdy nenosila šaty, přesto se domnívám, že má svalnaté, pěkně tvarované nohy gymnastky. Postavu měla sportovní a její fyzičku dokazovalo pár pohárů z turnajů v aikido, které měla v kanceláři. Po ramena dlouhé vlasy se v jarním větru divoce třepotaly. Neměla náušnice a použila jen make-up v tak dostatečné kvalitě i množství, aby bylo patrné, že vůbec nějaký má. Vypadala spíš jako oblíbená tetička nebo přívětivá máma než jako ostřílená detektivka z oddělení vražd.

„To nemáš jiný kabát, Dresdene?“ zeptala se místo pozdravu, jakmile jsem se přiblížil. Před budovou bylo protizákonně zaparkováno několik policejních aut. Na zlomek vteřiny mi pohlédla do očí a pak je rychle stočila jinam. To jí musím přičíst k dobru, protože je to víc, než se

odváží většina lidí. Vlastně to není nijak nebezpečné, pokud to neděláte několik sekund, ale jsem zvyklý, že všichni, kdo vědí, že jsem čaroděj, si dávají pozor, aby se mi nedívali do obličeje.

Pohlédl jsem na svůj černý plášť z prošívané plachtoviny s nepromokavou podšívkou a s rukávy akorát tak dlouhými pro moje ruce. „Co je na tomhle špatného?“

„Patří tak na jeviště *El Dorada*.“

„No a?“

Odfrkla si, což byl pro tak jemnou ženu zcela obhroublý zvuk, otočila se na patě a vyrazila k hotelovým dveřím.

Dohonil jsem ji a kráčel kousíček před ní.

Přidala do kroku. Já taky. Závodili jsme, kdo bude první u dveří. Pospíchala stále rychleji loužemi, které tu zůstaly po nočním dešti.

Moje nohy byly delší; dorazil jsem tam dřív. Otevřel jsem dveře a galantně jí dal přednost. Byl to náš starý boj. Možná jsou moje hodnoty zastaralé, ale jsem ze staré školy. Myslím si, že by se muži k ženám měli chovat jinak než jenom jako k menším slabším mužům, kteří mají prsa. Pokud je na takové úvaze něco špatného, pokuste se mě o tom přesvědčit. Těší mě, když se k ženě můžu chovat jako k dámě, otevírat jí dveře, platit za ni společné jídlo, nosit jí květiny – a další podobné věci.

Murphyovou, která musela zápasit, rvát se a hrát špinavou hru s nejdrsnějšími chlapy v Chicagu, aby se dostala tak daleko, to zatraceně irituje. Když jsem jí podržel otevřené dveře, vrhla na mě přísný pohled, ale bylo v něm i uklidnění a uvolnění. Nacházela v našem rituálu zvláštní útěchu, jakkoli jí většinou připadal otravný.

A jak zlé to bylo v sedmém poschodí?

Výtahem jsme jeli v překvapivém tichu. Už jsme se navzájem znali dost dobře, aby nám mlčení nebylo nepříjemné. Dokázal jsem Murphyovou chápat, podvědomě jsem rozuměl jejím náladám i myšlenkovým vzorcům – to se u mě rozvine, když jsem s někým určitou dobu. Jestli je to schopnost přirozená, nebo nadpřirozená, nevím.

Instinkt mi říkal, že Murphyová je nervózní, napjatá jako struna v piánu. Na obličeji to znát nedávala, ale cosi v držení ramen a krku a strnulost jejích zad mě na to upozornily.

Nebo jsem si to do ní jenom promítal. Ohraničený prostor výtahu mě trochu znervózňoval. Olízl jsem si rty a prohlížel si vnitřek kabiny. Naše stíny padaly na podlahu a skoro vypadaly, jako by se tam plazily. Bylo v tom něco, co mě mátl, slaboučké bodnutí instinktu, které jsem odbyl jako projev nervozity. Drž se, Harry.

Těsně předtím, než výtah zpomalil, hlasitě vydechla, a než se dveře stačily otevřít, znovu se nadechla, jako by měla v úmyslu zadržet dech na celou dobu, kterou budeme v tomhle poschodí, a směla se nadechnout, teprve až se znovu vrátí do výtahu.

Krev je cítit určitým způsobem, má jakoby lepkavý, skoro až kovový pach, a toho byl vzduch plný hned, jak se dveře výtahu otevřely. Trochu se mi zatřásl žaludek, ale mužně jsem polkl a následoval Murphyovou chodbou kolem dvou uniformovaných policajtů, kteří mne poznali a pustili mě dál, aniž by po mně chtěli malou zalaminovanou kartičku, kterou jsem dostal od města. Jistě, ani veliké sbory, jako je Chicagské policejní oddělení, si určitě nezvou davy konzultantů (myslím, že v papírech jsem byl

vedený jako poradce pro parapsychologii), ale stejně. Od chlapců v modrém to není zrovna profesionální.

Murphyová do pokoje vešla jako první. Pach krve zhoustl, ale za prvními dveřmi nebylo nic příšerného. Vnější pokoj apartmá vypadal jako obývací zařízený v sytých tónech rudé a zlaté, jako dekorace z nějakého filmu ze třicátých let – vypadalo to draze, ale přesto jaksi falešně. Křesla byla z nádherné tmavé kůže a nohy se mi bořily do hustých dlouhých chlupů koberce. Aksamitové závěsy byly zatažené, a i když byla rozsvícená všechna světla, zdálo se, že místnost je příliš tmavá a svými barvami a látkami poněkud smyslná. Nebyl to pokoj, kde si sednete a budete číst knížku. Hlasy přicházely ze dveří napravo.

„Počkej tu chvíli,“ požádala mě Murphyová. Pak prošla dveřmi napravo od vchodu tam, kde bych čekal ložnici apartmá.

Procházel jsem se po obývacím s očima většinou zavřenými a všímal si různých věcí. Kožená pohovka. Dvě kožené křesla. Stereo a televize v černém přepychovém zábavním koutě. Zteplalá láhev šampaňského v kbelíku přetékajícím vodou, která byla včera večer ledem, a vedle ní dvě skleničky. Na podlaze ležel okvětní lístek rudé růže a tloukl se s barvou koberce (ale co by se v tomhle pokoji taky netlouklo?).

Kousek stranou, pod obrubou jedné z kožených pohovek, byl maličký kousek saténové látky. Ohnul jsem se v pase, jednou rukou lem nadzvedl a dával si pozor, abych se jinak ničeho nedotkl. Ležely tu černé saténové kalhotky, maličký trojúhelníček v rozích ozdobený krajkou. Jedna šňůrka byla vejpl, jako by ji někdo prostě utrhl. Sexy.

Stereo bylo poslední model, i když ne drahá značka. Vytáhl jsem z kapsy tužku a gumou zmáčkl tlačítko PLAY. Pokoj naplnila jemně smyslná hudba: málo basů, vzrušující rytmus, zpěv beze slov a jako pozadí těžké dýchání nějaké ženy.

Hudba pokračovala ještě pár vteřin a pak přeskočila zpátky a opakovala asi dvousekundovou pasáž pořád dokola.

Zašklebil jsem se. Jak jsem říkal, na přístroje mám špatný vliv. Má to něco společného s tím, že jsem čaroděj, s tím, že pracuji s magickými silami. Čím jemnější a modernější zařízení je, tím je větší pravděpodobnost, že se něco pokazí, když se k němu dostatečně přiblížím. Kopírku dokážu zlikvidovat na padesát kroků.

„Aptarmá pro zamilované,“ ozval se mužský hlas a protáhl slovo *zamilované* na *zamilůvanéé*. „Co na to říká pan Někdo?“

„Nazdárek, detektive Carmichaele,“ řekl jsem, aniž bych se otočil. Carmichaelův poměrně jasný nosový hlas se dal rozeznat snadno. Byl to partner Murphyové a zapřísnělý skeptik, přesvědčený, že nejsem nic jiného než šarlatán, který švindlem tahá z kapes města jeho těžce vydělané peníze. „Ty kalhotky jste tu nechal, že si je chcete odnést domů, nebo jste je prostě přehlédl?“ Obrátil jsem se a pohlédl na něj. Byl malý, plešatěl, měl trošku přes váhu, krví podlitá prasečí očka a neznatelnou bradu. Sako měl zmačkané a na kravatě skvrny od jídla, ale to všechno jenom zakrývalo rozum ostrý jako břitva. Byl to tvrdý polda a při pátrání po pachateli vraždy nebral na nic ohledy.

Přešel ke křeslu a podíval se na zem. „To není špatné,

Sherlocku,“ prohlásil. „Ale to je jenom předehra. Počkejte, až uvidíte hlavní atrakci. Mám pro vás přichystaný kbelík.“ Otočil se a gumou vlastní tužky vypnul nefungující CD přehrávač.

Vytřeštil jsem oči, aby viděl, jak jsem vyděšený, a pak šel za ním do ložnice. A litoval jsem toho. Díval jsem se, mechanicky si všímal detailů a decentně zavřel dveře do té části své mysli, která začala ječet v okamžiku, kdy jsem vešel do místnosti.

Museli umřít někdy během minulé noci, protože už se dostavil rigor mortis. Leželi na posteli; ona obkročmo na něm, s tělem zakloněným dozadu a páteří prohnutou jako tanečnice, křivky jejích ňader se rýsovaly v krásné kontuře. On byl natažený pod ní, svalnatý a pevně stavěný muž, a roztaženými rukama svíral v pěstích saténové povlečení. Kdyby to byla erotická fotografie, byla by to pozoruhodná kompozice.

Až na to, že hrudní koše milenců se v levé horní části otevřely směrem ven a žebra z nich čouhala jako zubaté popraskané čepele. Celá těla byla pokropena krví a rozdrčenou gelovitou hmotou, která musela být tím, co zbylo z jejich srdcí. Krev byla dokonce i na stropním zrcadle. Jak jsem nad nimi stál, mohl jsem nahlédnout do hrudní dutiny obou těl. Ted' jsem si všiml šedavého lemu podél okraje žeber a podél nehybné levé plíce, která byla zřejmě vytlačena ven a zpřelámána nějakou silou zevnitř.

To nepochybně narušilo veškeré erotické napětí.

Postel byla uprostřed pokoje, jemně zdůrazněná. Ložnice byla zařízena ve stejném stylu jako obývací pokoj – spousta červené, hodně luxusních látek, a když jste se na to nekoukali ve světle svíček, bylo to trošku přehnané. Ve

svícnech na stěně svíčky samozřejmě byly, teď však úplně vyhořelé.

Přistoupil jsem blíž k posteli a obešel ji dokola. Koberec přitom vydával čvachtavý zvuk. Ta ječící částička mého mozku, bezpečně uzavřená za dveřmi sebeovládání a přísného výcviku, nepřestávala něco drmolit. Pokoušel jsem se ji ignorovat. Vážně jsem se snažil. Ale jestli z toho pokoje honem rychle nevypadnu, rozbrečím se jako malá holka.

Proto jsem si rychle všímal všech podrobností. Ženě bylo přes dvacet a byla v úžasné kondici. Nebo bych aspoň řekl, že bývala. To se dá těžko říct. Měla vlasy kaštanové barvy ostříhané do pážecího účesu a mně připadaly obarvené. Oči měla pootevřené a já jejich barvu nedokázal přesně uhodnout; kromě toho, že nebyly tmavé. Možná zelené?

Muži bylo nejspíš přes čtyřicet a měl fyzičku, která se získává celoživotním cvičením. Na pravém bicepsu měl tetování, okřídlenou dýku, která z půlky nebyla vidět, jak svíral saténovou látku. Na kloubech rukou měl v mnoha vrstvách jizvy a i přes podbříšek se mu táhla ošklivá tenká a svráštělá jizva, kterou bych odhadoval na nějaké zranění od nože.

Kolem byly poházené šaty – jeho smoking a její skrovné černé šatečky a pár střevíčků. Stály tu dvě malé neotevřené tašky, pěkně srovnané vedle sebe, asi jak je tam postavil portýr.

Zvedl jsem hlavu. Carmichael s Murphyovou mě tiše sledovali.

Pokrčil jsem rameny.

„Tak co?“ naléhala Murphyová. „Máme tu co dělat s

magií, nebo nemáme?“

„Bud', anebo to musel být vážně úžasný sex,“ odpověděl jsem jí.

Carmichael si odfrkl.

I já jsem se maličko zasmál – a to úplně stačilo té ječící části mé mysli, aby dokořán rozrazila dveře, za kterými jsem ji zavřel. Žaludek se mi zvedal a obracel a já se potácel z pokoje. Carmichael dodržel slovo a za dveřmi postavil nerezový kýbl. Padl jsem na kolena a zvracel.

Pár vteřin mi trvalo, než jsem se zase ovládl – ale do té místnosti jsem se nechtěl vrátit. To, co tam bylo, jsem už nikdy nechtěl vidět. Nechtěl jsem se už dívat na dva mrtvé lidi, jimž srdce doslova vybuchla v hrudi.

A někdo na to použil magii. Používají tu kouzla, aby přivolali zlo na někoho jiného, a porušují tak První zákon. Bílou radu kolektivně raní mrtvice. Tohle nebyl čin škodlivého ducha ani nějaké zlomyslné bytosti, dokonce ani útok jednoho z mnoha stvoření Neverneveru, jako jsou vampýři nebo trollové. Tohle byl promyšlený a cílený skutek černokněžníka, čaroděje, člověka, který se dokáže dotknout nejzákladnějších energií stvoření a života vůbec.

Bylo to horší než vražda. Tohle byla zvrácená a podlá perverze, jako kdyby někdo někoho utloukl k smrti Botticellim a změnil tak něco překrásného v akt naprosté destrukce.

Pokud jste s tím nikdy nepřišli do styku, dá se to těžko vysvětlit. Magii tvoří život a většinu kouzel uvědomění, inteligence a pocity lidské bytosti. Ukončit nějaký život magií, která se právě z něho zrodila, je strašidelné a skoro krvesmilné.

Dokázal jsem se posadit, dýchal jsem těžce, třásl se a

měl v ústech chuť žluči, když Murphyová s Carmichaelem vyšli z pokoje.

„Tak fajn, Harry,“ probrala mě Murphyová. „Tak do toho. Co si myslíš, že se tady stalo?“

Chvilíčku mi trvalo, než jsem si urovnal myšlenky a mohl odpovědět. „Vešli dovnitř. Dali si trochu šampaňského. Chvilí tancovali a měli se k sobě tam u stera. Pak šli do ložnice. Nebyli tu ani hodinu. Zasáhlo je to, když se blížili k vrcholu.“

„Ani ne hodinu,“ vmísil se Carmichael. „Jak jste na to přišel?“

„Cédéčko bylo jenom hodinu deset dlouhé. Počítejme pár minut na pití a tanec, pak šli do ložnice. Hrál CD, když jste je objevili?“

„Ne,“ řekla Murphyová.

„Pak nebylo puštěné opakování. Řekl bych, že chtěli, aby hrála hudba, aby to prostě bylo dokonalé, když vezmeme v úvahu tenhle pokoj a všechno.“

Carmichael nevlídně zavrčel. „Nic, co bychom nezjistili sami,“ obrátil se k Murphyové. „To by musel přijít na něco lepšího.“

Murphyová vrhla na Carmichaela pohled, který přikazoval „drž hubu“, a pak mě laskavě požádala: „Potřebuju toho vědět víc, Harry.“

Přejel jsem si hřbetem ruky po vlasech. „Existují jenom dva způsoby, jak by to mohl někdo provést. První z nich je evokace. Evokace je nejpřímočařejší, nejdramatičtější a nejhlasitější podoba zjevné magie nebo černokněžnictví. Výbuchy, ohně a podobné věci. Ale pochybuju, že by k tomuhle někdo použil evokace.“

„Proč myslíš?“ vyptávala se. Slyšel jsem, jak jí tužka

drhne o papír v bloku, který měla pořád u sebe.

„Protože potřebuješ vidět místo, kde se má účinek projevit, nebo se ho dotknout,“ vysvětloval jsem. „Musíš být na přímý dohled. Ten muž nebo žena by s nimi museli být v ložnici. Při něčem takovém je těžké nezanéchat kriminologické důkazy a navíc člověk, který má dost schopností, aby zvládl takovéhle kouzlo, by měl dost rozumu, aby raději použil pistoli. Je to jednodušší.“

„A jaká je ta druhá možnost?“ zeptala se Murphyová.

„Thaumaturgie,“ odpověděl jsem. „Jak nahoře, tak i dole. Uděláš něco v malém a dáš tomu dostatek energie, aby se to stalo i ve větším měřítku.“

Carmichael si odfrkl. „To je ale pitomost.“

Murphyová měla v hlase pochybnost. „A jak by to fungovalo, Harry? Dá se to udělat odjinud?“

Přikývl jsem. „Vrah by potřeboval něco, co by ho spojilo s jeho oběťmi. Vlasy, nehty, trochu krve. Něco takového.“

„Něco jako figurka ve voodoo?“

„Jo, přesně to samé.“

„Ta žena má čerstvě nabarvené vlasy,“ upozornila Murphyová.

Přikývl jsem. „Třeba kdybyste zjistili, kde se nechala učesat, možná byste na něco přišli. Já nevím.“

„Je tu ještě něco, co bychom měli vědět?“

„Jo. Vrah oběti znal. A domnívám se, že to byla žena.“

Carmichael zavrčel. „Myslím, že tu nemusíme sedět a tohle poslouchat. V devíti případech z deseti vrah oběť zná.“

„Sklapni, Carmichaeli,“ nařídila Murphyová.

„Proč si to myslíš, Harry?“

Vstal jsem a přejel si obličej rukama. „Tak funguje magie. Když s její pomocí něco děláš, vychází to z tvého nitra. Čaroděj se musí zaměřit na to, o co se pokouší, představit si to a věřit tomu, jinak to nebude fungovat. Nemůžeš uskutečnit něco, co v tobě není tvojí součástí. Ta vražedkyně je mohla oba zabít tak, aby to vypadalo jako nehoda, ale provedla to takhle. Protože to udělala takhle, musela mít velice osobní důvody, aby byla ochotná vstoupit přímo do jejich nitra. Možná pomsta. Třeba hledáte milenku nebo manželku.

A taky proto, že zemřeli – uprostřed milování. To nebyla náhoda. Pocity jsou pro kouzla jako kanál, cesta, která se dá použít, aby se k tobě někdo dostal. Vybrala si čas, kdy budou spolu a budou nabití vášní. Měla nějaké vzorky jejich těl, které mohla použít jako ohnisko, a naplánovala to dopředu. Takové věci se nedělají cizím lidem.“

„Blbost,“ vrčel Carmichael, ale tentokrát to byla kletba spíš nepřítomná než zaměřená proti mně.

Murphyová na mě vrhla upřený pohled. „Pořád říkáš ‚ona‘,“ popíchla mě. „Proč si, sakra, myslíš, že to byla žena?“

Rozmáchl jsem se po místnosti. „Protože něco takhle zlého nemůžeš udělat bez ohromné zášti,“ prohlásil jsem. „Ženy dokážou mnohem víc nenávidět než muži. Umějí nenávidět mnohem líp zaměřit, dát jí lepší průchod. Sakra, čarodějnice jsou prostě mnohem *podlejší* než čarodějové. Mně to připadá jako ženská odplata.“

„Ale mohl to udělat nějaký muž,“ namítla Murphyová.

„No...“ nechtěl jsem se vzdát.

„Pane bože, ty jsi ale šovinistický prase, Dresdene.

Mohla to udělat *jenom* žena?“

„No... Ne. Myslím, že ne.“

„*Myslíte*, že ne?“ protáhl Carmichael. „To ale máme experta.“

Na oba dva jsem se rozzlobeně zamračil. „Doopravdy jsem si neprocházel podrobnosti a nevím, co všechno bych musel udělat, abych nechal vybuchnout něčí srdce, Murph. Jakmile se k tomu dostanu, určitě ti dám vědět.“

„Kdy mi budeš moci říct víc?“ naléhala Murphyová.

„To nevím.“ Zvedl jsem ruku, protože jsem tušil její další poznámku. „Taková věc se nedá dělat na čas, Murph. To prostě nejde. Já nevím, jestli to dokážu, a už vůbec nevím, jak dlouho mi to bude trvat.“

„Za padesát babek na hodinu to snad tak dlouho nebude,“ bručel Carmichael. Murphyová si ho změřila. Úplně s ním nesouhlasila, ale ani ho neusadila.

Využil jsem příležitosti, párkrát se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit. Nakonec jsem se na ně zase podíval. „Tak fajn,“ zeptal jsem se. „Kdo je to? Ty oběti.“

„To nepotřebujete vědět,“ odsekl Carmichael.

„Rone,“ obrátila se k němu Murphyová. „Docela bych si dala kafe.“

Carmichael se na ni podíval. Nebyl vysoký, ale Murphyovou přece jen trochu převyšoval. „No tak, Murph. Ten chlap tě tahá za fusekli. Snad si vážně nemyslíš, že by ti řekl něco, co stojí za to poslouchat?“

Murphyová pozorovala zpocené obličej a prasečí očka svého partnera s mrazivou povýšeností; byla dost tvrdá na to, aby si podala někoho o patnáct čísel vyššího, než byla sama. „Bez mléka, dva cukry.“

„Kurva,“ prohlásil Carmichael. Vrhł na mne chladný

pohled (ale nedíval se mi do očí), pak si vrazil ruce do kapes u kalhot a odkráčel z místnosti.

Murphyová ho doprovodila ke dveřím – její kroky skoro nebyly slyšet – a zavřela je za ním. Obývací pokoj byl náraz tmavší a menší; v pachu krve a ve vzpomínce na dvě těla ve vedlejším pokoji tančil rozšklebený démon jeho dřívější křiklavé intimity.

„Ta žena se jmenovala Jennifer Stantonová. Pracovala pro Sametový salon.“

Hvízdl jsem. Sametový salon byl velice drahý eskort servis a vedla ho žena jménem Bianca. Bianca si držela zástup překrásných, šaramantních a duchaplných žen a prodávala je těm nejbohatším mužům za stovky dolarů za hodinu. Bianca nabízela takovou ženskou společnost, jakou většina mužů vidí jenom v televizi nebo v kině. Já jsem navíc věděl, že to je upírka a má v Neverneveru značný vliv. Měla Moc s velkým M.

Už dřív jsem se Murphyové pokoušel vysvětlovat, co je to Nevernever. Moc tomu nerozuměla, ale pochopila, že Bianca je hnusná upírka, která se občas handrkuje o teritorium. Oběma nám bylo jasné, že jestli je v tom zapletená jedna z Biančiných dívek, musí v tom nějak figurovat i upírka sama.

Murphyová šla přímo k věci. „Může to být součást některého z Biančiných teritoriálních sporů?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Pokud ho nemá s lidským černokněžníkem. Upír a dokonce ani upířský černokněžník něco takového mimo Nevernever nezmákne.“

„Nemohla by být s nějakým lidským černokněžníkem spolčená?“ zeptala se Murphyová.

„Možná. Ale moc se jí to nepodobá. Tak blbá není.“ Co

jsem Murphyové neřekl, bylo, že Bílá rada dohlížela na to, aby upíři, kteří si zahrávali s lidskými adepty, nikdy nežili ani dost dlouho na to, aby se tím mohli vytahovat. O Bílé radě s obyčejnými lidmi nemluví. To se prostě nedělá. „A kromě toho,“ poznamenal jsem „kdyby nějaký člověk chtěl Biance uškodit prostřednictvím jejích děvčat, bylo by lepší, kdyby dívku odstranil a zákazníka ponechal zdravého, aby tu historku mohl šířit dál a pokazit jí tak obchody.“

„Hmm,“ zabručela Murphyová. Nepřesvědčil jsem ji, ale to, co jsem říkal, si poznamenala.

„A kdo byl ten muž?“ ptal jsem se dál.

Murphyová na mne na okamžik pohlédla a pak vyrovnaně prohlásila: „Tommy Tomm.“

Párkrát jsem zamrkal, abych jí dal najevo, že mi neodhalila bůhvíjaké tajemství. „Kdo?“

„Tommy Tomm,“ opakovala. „Osobní strážce Johna Marconeho.“

Ted' to dávalo smysl. „Gentleman“ Johnny Marcone byl grázl, který se dostal na vrchol, když se rodina Vargassiů rozplynula ve vzájemných sporech. Policejní oddělení vidělo po létech bojů a krvavých převratů za doby Vargassiů v Marconem tak trochu požehnání. Gentleman Johnny ve své organizaci netoleroval žádné excesy a neměl rád, když v jeho městě někdo pracoval na svoje triko. Zdálo se, že lupiči, zloději a dealeři drog, kteří nebyli součástí jeho organizace, se vždycky nějak prozradili a šli za katr nebo prostě zmizeli a nikdo už o nich neslyšel.

Marcone měl na zločin civilizační vliv – a tam, kde působil, se ze zločinnosti více než kdy předtím stával spíš problém míry. Byl to nesmírně mazaný obchodník, pro kterého pracoval oddíl právníků, a ti ho před zákonem

chránili barikádou prohlášení, papírů a magnetofonových nahrávek. Policajti to nikdy neřekli, ale někdy to vypadalo, jako by ho skoro ani nechtěli honit. Marcone byl lepší než opačná možnost – anarchie v podsvětí.

„Vzpomínám si, že jsem slyšel, že měl nějakého vymahače,“ řekl jsem. „Počítám, že už nemá.“

Murphyová pokrčila rameny. „Vypadá to tak.“

„Tak co uděláš nejdřív?“

„Myslím, že půjdu za tím kadeřníkem. A promluví si s Biankou a s Marconem, ale už teď ti můžu říct, co se dozvím.“ Zaklapla notes a našťavaně potřásla hlavou.

Chvilíčku jsem ji pozoroval. Vypadala unaveně. Řekl jsem jí to.

„Jsem unavená,“ přiznala. „Unavená z toho, že se na mě koukají jako na nějakého cvoka. Dokonce i Carmichael, můj parták, si myslí, že jsem s tímhle vším už zašla příliš daleko,“

„A zbytek si to myslí taky?“ zeptal jsem se jí.

„Většina z nich se jenom mračí a ťuká si na čelo, když si myslí, že se nedívám, moje zprávy zařazují, aniž by je vůbec četli. A zbývají ti, kteří někde narazili na něco strašidelného a jsou posraní až za ušima. Nechtějí uvěřit ničemu, co jako děti neviděli ve *Vědě a technice*.“

„A co ty?“

„Já?“ Murphyová se usmála a vytvořila ze rtů výraz tak překypujícího ženství, že byla až příliš krásná na to, jak je tvrdohlavá. „Svět se mi rozpadá na kusy, Harry. Zdá se mi, že jsou lidi hrozně arogantní, když jsou přesvědčeni, že se za poslední století naučili všechno, co můžeme vědět. Sakra. Jsem ochotná připustit, že právě teď zase ve tmě okolo sebe začínáme něco vidět. Probouzí to ve mně

cynika.“

„Přál bych si, aby všichni uvažovali stejně jako ty,“ řekl jsem. „Neměl bych tolik zbytečných hovorů od neznámých lidí.“

Porád se na mě nezbedně smála. „Ale dokážeš si představit svět, ve kterém by všechny rozhlasové stanice hrály ABBU?“

Oba jsme se zasmáli. Bože, ten pokoj potřeboval smích.

„Hele, Harry,“ řekla Murphyová s širokým úsměvem. Bylo na ní vidět, jak jí to v hlavě šrotuje.

„Jo?“

„No jak jsi říkal, že možná zjistíš, jak to ten vrah udělal. Že si nejseš jistý, že to dokážeš.“

„Jako co?“

„Já vím, že to je pitomost. Proč jsi mi o tom lhal?“

Strnul jsem. Krucinál, ta je ale dobrá. Nebo možná umím tak špatně lhát. „Podívej, Murph,“ řekl jsem. „Existují věci, o kterých prostě nic nevíš.“

„Ani já někdy nechci vědět, jak uvažuje ten hnusák, po kterém jdu. Ale prostě udělám, co je potřeba, abych to dodělala. Víím, jak to myslel, Harry.“

„Ne,“ řekl jsem stroze. „To tedy nevíš.“ A taky nevěděla. Nevěděla o mé minulosti, o Bílé radě, o Damoklově meči, který se mi vznášel nad hlavou. I já jsem se většinou tvářil, že o tom nevím.

Radě teď stačila záminka, libovolná záminka, aby mě odsoudila za porušení Sedmi zákonů magie, a Meč dopadne. Jestli začnu dávat dohromady předpis na vražedné kouzlo a oni to zjistí, bude to přesně ta záminka, kterou potřebují.

„Murph,“ snažil jsem se jí přesvědčit. „*Nesmím* se snažit

sestavit to kouzlo. *Nesmím* shánět věci, které bych na ně potřeboval. Ty to prostě nechápeš.“

Pronikavě na mě pohlédla, ale vyhnula se mým očím. Ještě jsem nepotkal nikoho jiného, kdo by to dokázal. „Ale chápu. Chápu, že nám tu běhá vrah, kterého nedokážu chytit při činu. Chápu, že víš něco, co by mi mohlo pomoci, nebo aspoň něco můžeš zjistit. A chápu i to, že jestli mě teď necháš na holičkách, roztrhám tvoji kartu v účtárně našeho oddělení a zahodím ji do koše.“

Ta mrcha. Konzultace pro oddělení hradily spoustu mých výdajů. No tak jo, většinu mých výdajů. Nejspíš jsem ji chápal. Kdybych tápal ve tmě tak jako ona, i já bych byl zatraceně nervózní. Murphyová vůbec nic nevěděla o kouzlech, rituálech ani talismanech, ale až příliš dobře znala lidskou nenávist a brutalitu.

Říkal jsem si, že přece ve skutečnosti nebudu provádět žádnou černou magii. Šlo jenom o to zjistit, jak to bylo provedené. V tom je veliký rozdíl. Jenom pomáhám policii ve vyšetřování. Třeba by to Bílá rada dokázala pochopit.

Jo, tak dobře. A třeba si někdy zajdu do uměleckého muzea jako správná renesanční osobnost.

Vzápětí Murphyová zasekla háček. Na chvilku mi troufale pohlédla do očí, a pak s upřímnou, unavenou a hrdou tváří pohled odvrátila. „Potřebuju vědět všechno, co mi můžeš povědět, Harry. Prosím.“

Typická dáma v nesnázích. Na to, že patřila k těm emancipovaným a zaměstnaným ženám, až příliš dobře věděla, jak si mě má kočírovat pomocí mých staromódních předsudků.

Skřípal jsem zubama. „Fajn,“ souhlasil jsem. „Tak fajn. Večer se do toho pustím.“ Uff. To se Bílé radě bude

ohromně líbit. Prostě si musím dát bacha, aby na to nepřišli.

Murphyová přikývla a se stále odvráceným pohledem si oddechla. Pak řekla: „Vypadneme odsud,“ a vykročila ke dveřím. Nepokoušel jsem se ji přemlouvat.

Když jsme vyšli ven, uniformovaní policisté pořád otáleli v hale. Po Carmichaelovi nikde ani vidu. Byli tu hoši z laborky, netrpělivě postávali kolem a čekali, až vyjdeme. Pak si posbírali své igelitové pytlíčky, pinzety, lampy a ostatní propriety, a hned po nás vešli do pokoje.

Zatímco jsme čekali na starobylý výtah, který si dával na čas, než se dostane do sedmého poschodí, Murphyová si prsty pročesávala větrem rozcuchané vlasy. Na ruce měla zlaté hodinky a to mi připomnělo moji schůzku. „Hele,“ zeptal jsem se. „Kolik je hodin?“

Podívala se. „Dvě dvacet pět. Proč?“

V duchu jsem zaklel a obrátil se ke schodům. „Přijdu pozdě.“

Se schodů jsem úplně letěl. Koneckonců v tom mám praxi. Poklusem jsem vběhl do haly. Podařilo se mi vyhnout se portýrovi, který vcházel hlavními dveřmi s náručí plnou zavazadel, a rychle jsem proklouzl na chodník. Mám dlouhé nohy a cesta mi rychle ubíhala. Utíkal jsem proti větru a za mnou se vlnil můj černý plášť.

Byl jsem několik bloků od své kanceláře, a když jsem uběhl asi polovinu vzdálenosti, zpomalil jsem do chůze. Na schůzku s Monikou Co Postrádá Manžela jsem nechtěl dorazit ufuněný jako měch, s vlasy rozfoukanými větrem a obličejem mokrým potem.

Bylo ostudné, jak jsem během zimní nečinnosti vyšel z formy, ale oddechoval jsem ztěžka. To zaměstnalo moji

pozornost natolik, že jsem si tmavě modrého cadillaku všiml, až když vedle mě zabrzdil a z něho na chodník vystoupil dost veliký chlap. Měl zářivě zrzavé vlasy a silný krk. Jeho obličej vypadal, jak by mu ho někdo v dětství pár ranami prkna upravil do roviny – opakovaně – až na vystupující obočí. Měl úzké modré oči, které se ještě zúžily, když jsem si ho přeměřil.

Zastavil jsem se, ustoupil a pak jsem se obrátil. Další dva muži, oba stejně vysocí jako já a o hodně těžší, právě zvolňovali poklus. Zřejmě mě sledovali. Vypadali naštvaně. Jeden z nich trochu kulhal a ten druhý byl vystříhaný strojkem a ježka měl natuženého nějakým gelem. Připadal jsem si zase jako na střední škole, obklopený frajery z fotbalového týmu.

„Copak si přejete, pánové?“ zeptal jsem se. Pohledem jsem v okolí hledal strážníka, ale všichni nejspíš byli v Madisonu. Každý se rád podívá.

„Nastup do auta,“ řekl muž přede mnou. Jeden z těch dalších otevřel zadní dveře.

„Rád se projdu. Prospívá to srdci.“

„Jestli nenastoupíš do toho auta, neprospěje to tvým nohám,“ zavrčel.

Z auta se ozval hlas. „Pane Hendricksi, buďte prosím zdvořilejší. Pane Dresdene, připojil byste se na chvíli ke mně? Doufal jsem, že vás svezu zpátky do vaší kanceláře, ale váš nečekaný odchod mé plány trošku narušil. Snad mně dovolíte, abych vás odvezl zbytek cesty.“

Sklonil jsem se a pohlédl na zadní sedadlo. S úsměvem se na mě díval muž s hezkým skromným obličejem, oblečený neformálně v košili a leviskách. „A vy jste kdo?“ zeptal jsem se.

Jeho úsměv se rozšířil a přísahal bych, že mu v očích zajiskřilo.

„Jmenuji se John Marcone. Rád bych s vámi mluvil obchodně.“

Na chvíli jsem na něj zůstal zírat. Pak mi oči sklouzly stranou na velikého a přespříliš svalovitého pana Hendrickse. Něco si mručel a znělo to přesně jako Cujo předtím, než se vrhl na ženu v autě. Necítil jsem se na to, abych si to vyříkával s Cujem a jeho dvěma kámoši.

Nastoupil jsem tedy ke Gentlemanu Johny Marconemu na zadní sedadlo cadillaku.

Začínal to být velice rušný den. A to jsem ještě pořád jel pozdě na schůzku.

Kapitola třetí

Gentleman Johnny Marccone nevypadal jako typ člověka, který by mi nechal zlámat nohy nebo přerazit čelist. Jeho vlasy barvy pepř a sůl byly krátce ostříhané a v koutcích očí měl vyryté vrásky od sluníčka a smíchu. Oči měl zelené jako ošoupané dolarové bankovky. Připadal mi spíš jako fotbalový trenér, opálený, atletický a nadšený pro věc. Dojem umocňovali muži, které měl s sebou. Hromotluk Cujo Hendricks vypadal jako profesionální hráč, vyloučený za přílišnou hrubost.

Cujo zase nastoupil do auta, zlostně na mě ve zpětném zrcátku pohlédl, zatočil do vozovky a jel pomalu směrem k mojí kanceláři. Volant v jeho ohromných rukou vypadal maličký a křehký. Uložil jsem si do mozku poznámku: nenech Cuja, aby ti položil ruce okolo krku. Ani ruku. Vypadalo to, že by to nejspíš zvládl jednou.

Rádio hrálo, ale když jsem nastoupil, vysadilo s písáním zpětné vazby v reproduktorech. Hendricks se zamračil a chvíli nad tím přemýšlel. Možná potřeboval zprávu odeslat do dalšího mozku nebo něco podobného. Potom se natáhl, na okamžik si hrál s knoflíky a nakonec rádio vypnul. Při tomhle tempu jsem jen doufal, že auto vydrží celou cestu až k mojí kanceláři.

„Pane Dresdene,“ spustil Marccone s úsměvem, „vyrozuměl jsem, že občas pracujete pro policejní

oddělení.“

„Občas mi hodí nějaký pamlsek,“ souhlasil jsem. „Hele, Hendricksi. Vážně by sis měl vzít bezpečnostní pás. Podle statistik je to o šedesát procent bezpečnější.“

Cujo zavrčel, opět se na mě ve zpětném zrcátku nehezky podíval a já se na něj zářivě usmál. Úsměv zřejmě lidi štvě víc než skutečná urážka. Nebo jenom mám otravný úsměv.

Vypadalo to, že Marcone je mým chováním trochu vyvedený z míry. Možná čekal, že budu mačkat klobouk v ruce, ale já nikdy neměl rád Francise Forda Coppolu a kmotra nemám. (*Mám kmotru, a ta je, jak by se dalo čekat, víla. Ale to je jiný příběh.*) „Pane Dresdene,“ prohlásil. „Kolik by stálo, kdybych si chtěl najmout vaše služby?“

To probudilo moji ostražitost. Na co by mě někdo jako Marcone mohl potřebovat? „Moje běžná taxa je padesát dolarů na hodinu plus cestovní výdaje,“ odpověděl jsem. „Ale může to být různé, podle toho, co mám udělat.“

Zatímco jsem mluvil, Marcone přikyvoval, jako by mě pobízel, ať mluvím dál. Svraštil obličej, vypadal, že pečlivě zvažuje, co řekne, a otcovsky přemýšlí, co pro mě bude nejlepší. „Na kolik by mě přišlo, abyste něco nevyšetřoval?“

„Chcete mi zaplatit, abych něco nedělal?“

„Řekněme, že zaplatím vaši běžnou taxu. To dělá čtrnáct set denně, je to tak?“

„Spíš dvanáct set,“ opravil jsem ho.

Rozzářil se v úsměvu. „Poctivý člověk je vzácný poklad. Dvanáct set denně. Řekněme, že vám zaplatím čtrnáctidenní práci, a vy si trochu odpočínáte, pane Dresdene. Zajdete si párkrát do kina, trochu se vyspíte a tak.“

Změřil jsem si ho. „A vy chcete, abych za víc než tisíc dolarů denně...?“

„Nedělal nic, pane Dresdene,“ usmál se Marcone. „Vůbec nic. Prostě si vydechněte, dejte si nohy nahoru. A nepleťte se do cesty detektivu Murphyové.“

Aha. Marcone nechce, abych prošetřoval vraždu Tommyho Tomma. Zajímavé. Vyhlédl jsem z okna a přimhouřil oči, jako kdybych o tom uvažoval.

„Mám peníze u sebe,“ prohlásil Marcone. „Tady na místě a v hotovosti. Důvěřuji vám, že splníte svoji část dohody, pane Dresdene. Provází vás pověst velice čestného člověka.“

„Ehm, já nevím, John. Jsem příliš zaneprázdněný na to, abych teď přijímal další případy.“ Auto už bylo skoro u mojí kanceláře. Dveře stále nebyly zamčené, ani jsem neměl zapnutý bezpečnostní pás – jenom pro případ, že bych je musel otevřít a vyskočit ven. Vidíte, jak dopředu uvažuji? To je čarodějova inteligence – a paranoia.

Marconemu ztuhl úsměv. Jeho výraz teď byl vážný. „Pane Dresdene, velice mi záleží na tom, abychom spolu navázali pozitivní pracovní vztah. Jestli je problém v penězích, mohu vám nabídnout i víc. Řekněme dvojnásobek vaší obvyklé ceny.“ Když mluvil, sepal ruce před sebou a napůl se ke mně otočil. Pane bože, pořád jsem čekal, že mi řekne, že si mám vystoupit, a budu mít vyhráno. Usmál se. „Tak co vy na to?“

„Není to v penězích, John.“ Znuděně jsem upřel oči do jeho. „Prostě si nemyslím, že by to mohlo fungovat.“

K mému překvapení očima neuhnul.

Ti, kdo se zabývají magií, se naučí vidět svět v trochu jiném úhlu než všichni ostatní. Odhalí se vám perspektivy,

o nichž jste nikdy předtím neuvažovali, způsoby chápání, které by vás nikdy nenapadly, kdyby na vás nepůsobily věci, které čaroděj vidí a slyší.

Když někomu pohlédnete do očí, vidíte ho v tom jiném světle. A on vás na chvíličku uvidí taky tak. My s Marconem jsme na sebe hleděli.

On byl za svým uvolněným úsměvem a otcovskými způsoby voják, bojovník. Byl rozhodnutý dostat to, co chtěl, a byl rozhodnutý toho dosáhnout tím nejefektivnějším možným způsobem. Byl to oddaný člověk – oddaný svým cílům a oddaný svým lidem. Nikdy se nenechal ovlivnit strachem. Vydělával na lidské bídě a utrpení, kšeftoval s drogami, lidskými těly i kradeným zbožím, ale snažil se to utrpení co nejvíc zmenšit, protože to prostě byl ten nejefektivnější způsob, jak vést obchody. Smrt Tommyho Tomma ho rozzuřila – tím chladným praktickým vztekem nad tím, že někdo narušil a zpochybnil jeho právoplatné panství. Měl v úmyslu viníky najít a vyřídit si to s nimi po svém – a nechtěl, aby mu do toho zasahovala policie. Zabíjel už dřív a bude zas, a neznamenal to pro něj nic víc než obchodní transakci, jako zaplatit za nákup u kasy. Nitro Gentlemana Johnyho Marconeho bylo nezáživné chladné místo. Až na jeden tmavý kout. Tam, skryta před každodenními myšlenkami, se krčila tajná hanba. Neviděl jsem přesně, co to je. Bylo mi ale jasné, že někde v jeho minulosti se něco skrývá. Něco takového, že by dal cokoli, aby to mohl odčinit, že by proléval krev, aby to mohl smazat. Z tohoto temného místa čerpal svou rozhodnost, svoji sílu.

Takhle jsem ho viděl, když jsem nahlédl dovnitř za všechna jeho předstírání a za všechny jeho obranné bariéry.

A na určité instinktivní úrovni jsem si byl jistý, že si uvědomuje, co uvidím, když tam nahlédnu – úmyslně neuhnul před mým pohledem, protože věděl, co mi prozradí. Jeho cílem bylo dostat mě. Chtěl nahlédnout do mojí duše. Chtěl se podívat, co jsem za člověka.

Když se podívám někomu do očí, do jeho duše, do nejhlubšího nitra jeho bytosti, vidí on na oplátku do mojí – věci, které jsem udělal, věci, které jsem ochotný udělat, věci, které jsem schopný udělat. Většina lidí, kteří se podívali, přinejmenším pořádně zbledla. Jedna žena omdlela. Nevím, co tam viděli, když tam nahlédli – není to místo, kde bych se sám nějak zvlášť hrabal.

John Marcone nebyl jako ostatní lidé, kteří zahlédli moji duši. Ani okem nemrkl. Prostě se díval a odhadoval, a když ta chvilka pominula, jenom mi pokývl, jako kdyby něco pochopil. Měl jsem nepříjemný pocit, že mě napálil. Že se toho o mně dověděl víc než já o něm. Nejdřív jsem cítil vztek, vztek nad tím, že mnou manipuluje, zlost, že se odvážil nahlédnout mi do duše.

A hned na to jsem byl z toho muže k smrti vyděšený. Podíval jsem se do jeho duše a ta byla kompaktní a prázdná jako nerezová chladnička. To bylo víc než znepokojivé. Uvnitř byl silný, divoký a nemilosrdný, aniž by byl krutý. Ten muž měl duši tygra.

„Tak tedy dobře,“ couvl uhlazeně, jako by se nic nestalo. „Nebudu vám svoji nabídku vnucovat, pane Dresdene.“ Auto zpomalilo, protože se blížilo k budově, ve které mám kancelář, a před ní Hendricks zastavil. „Ale mohl bych vám dát jednu radu?“ Přestal se mnou mluvit jako otec se synem a hovořil chladným a trpělivým hlasem.

„Když si za ni nebudete nic účtovat.“ Díky bohu za

duchaplnost. Byl jsem příliš roztřesený, než abych byl schopný odpovědět něco rozumného.

Marcone se málem usmál. „Myslím, že budete daleko spokojenější, když na pár dní dostanete chřipku. Tu věc, kterou po vás chce detektiv Murphyová prošetřit, není třeba tahat na světlo. Nelíbilo by se vám, co uvidíte. Je to na mojí straně plotu. Tak mě nechte, abych si to vyřídil, a už vás to nebude otravovat.“

„Vyhrožujete mi?“ zeptal jsem se. Řekl bych, že ne, ale nechtěl jsem, aby to na mně poznal. Bylo by mi pomohlo, kdyby se mi netřásl hlas.

„Ne,“ řekl na rovinu. „Příliš si vás vážím, než abych se uchýlil k něčemu takovému. Říká se o vás, že jste opravdovský, pane Dresdene. Skutečný mág.“

„Říkají taky, že jsem blbý jak troky.“

„Já si velice pečlivě vybírám, kterým ‚lidem‘ naslouchám,“ prohlásil Marcone. „Přemýšlejte o tom, co jsem vám řekl, pane Dresdene. Mám pocit, že oblasti naší působnosti se nebudou křížit příliš často. Nechtěl bych si z vás kvůli téhle věci hned udělat nepřítele.“

Stiskl jsem čelist kolem svého strachu a rychle a tvrdě jsem na něho vyhrkl: „Nechcete si ze mě udělat nepřítele, Marcone. To by nebylo rozumné. To by vůbec nebylo rozumné.“

Při pohledu na mě přimhouřil oči, líně a uvolněně. Předtím se mnou dokázal bez obav zkřížit zrak. Odhadli jsme jeden druhého. Už by to tak neproběhlo. „Vážně byste se měl snažit být zdvořilejší, pane Dresdene,“ prohlásil. „Obchodu to prospívá.“

Na to jsem mu už neodpověděl: neměl jsem odpověď, která by nezněla vyděšeně nebo pitomě machovsky. Místo

toho jsem mu řekl „Kdybyste někdy ztratil klíče od auta, zavolejte mi. Už se mě nepokoušejte uplatit ani mi vyhrožovat. Díky za svezení.“

S nehybnou tváří mě sledoval, jak vystupuji z auta a zavírám za sebou dveře. Hendricks na mě vrhl poslední ošklivý pohled, auto se rozjelo a zmizelo. Předtím jsem nahlédl do duší několika lidí. To není věc, na kterou se dá zapomenout. Nikdy jsem nenarazil na někoho podobného – někoho, kdo je tak chladný a tak se ovládá – dokonce ani ostatní adepti umění, se kterými jsem změřil svou sílu, nebyli takoví. Nikdo z nich mě prostě nezhodnotil jako sloupec čísel a nezařadil si mě jako veličinu, kterou může do budoucna použít v dalších rovnicích.

Zastrčil jsem ruce do kapes pláště a při nárazu větru jsem se otrásl. Jsi čaroděj, používáš opravdická kouzla, připomínal jsem si. Nebojíš se velikých chlapů ve velikých autech. Neroztřeš se z mrtvol, které vybuchly kouzlem daleko účinnějším, než jaké dokážeš vyvolat ty. Doopravdy. Čestně.

Ale z těch očí barvy dolarových bankovek, za nimiž se skrývá duše skoro bez citů, jsem se třásl, ještě když jsem se po schodech vracel ke své kanceláři. Choval jsem se jako pitomec. Překvapil mě a z nečekané důvěrnosti pohledu do duše jsem byl zaskočený a vyděšený. To všechno najednou způsobilo, že jsem se sesypal a oháněl se výhrůžkami jako vystrašený školák. Marcone je dravec. Doslova cítil můj strach. Jestli došel k závěru, že jsem slaboch, byl jsem si jistý, že otcovská fasáda mohla naprosto zmizet stejně rychle, jako se objevila.

Zatracený první dojem.

Tak jo. Aspoň přijdu včas na tu schůzku.

Kapitola čtvrtá

Když jsem dorazil, stála Monika Bez Příjmení před mojí kanceláří a něco psala na zadní stranu lístku, který jsem nechal na dveřích.

Šel jsem k ní a ona byla příliš zaujatá psaním, než aby zvedla hlavu. Byla to pohledná, asi pětatřicetiletá žena. Po nechtěné morbidní vzpomínce na obarvené vlasy té mrtvé bych řekl, že popelavě blond barva je její vlastní. Měla vkusné a dobře provedené nalíčení a poctivý a přátelský obličej, líce měla dost zaoblené, aby vypadala svěže a mladě, a ústa dost plná, aby vypadala velice žensky. Na sobě měla dlouhou širokou světlounce žlutou sukni, hnědé jezdecké boty, zářivě bělostnou blůzu a draze působící vestu, která ji měla chránit před chladem předjaří. Aby si na sebe mohla vzít takovou barevnou kombinaci, musí mít žena skvělou postavu; ona to zvládla. Celkově to byl až dotěrně známý pohled, asi trochu jako Annette Funicello nebo Barbara Billingsley – typická Američanka překypující zdravím.

„Monika?“ zeptal jsem se. Nasadil jsem svůj nejnevinnější a nej přátelštější úsměv.

Mrkla na mě, jak se k ní blížím. „Á. Vy jste, ehm, Harry...“

Usmál jsem se a podal jí ruku. „Harry Dresden, dámo. To jsem já.“

Po kratičké pauze ruku stiskla, s očima pevně upřenýma na můj hrudník. V tuhle chvíli jsem byl jenom rád, že jedním s někým, kdo je příliš nervózní na to, aby riskoval pohled do mých očí. Pevně, ale jemně jsem jí potřásl rukou a pak ji pustil, protáhl se okolo ní, abych mohl odemknout a otevřít dveře kanceláře. „Omlouvám se, že jdu pozdě. Policie mě zavolala kvůli něčemu, na co jsem se musel mrknout.“

„Vy děláte...?“ vyptávala se. „Tedy, policie, ehm...“ Místo aby větu dokončila, mávla rukou a vešla do dveří, které jsem jí přidržel.

„Někdy,“ přikývl jsem. „Když narazí na něco, k čemu mě chtějí přibrat.“

„Co je to za věci?“

Pokrčil jsem rameny a polkl. Představil jsem si mrtvolu v Madisonu a cítil jsem, jak zelenám. Když jsem zvedl oči k Monice, studovala můj obličej a nervózně si kousala ret. Spěšně pohled odvrátila.

„Můžu vám nabídnout kávu?“ zeptal jsem se. Zavřel jsem za námi dveře a rozsvítil světla.

„Ó ne. Díky, to je v pořádku.“ Stála tam, dívala se na moji krabici odložených paperbacků a oběma rukama si na břicho přidržovala kabelku. Napadlo mě, že kdybych řekl *baf*, nejspíš by začala ječet, takže když jsem si dělal hrnek instantního kafe, dával jsem pozor, abych se pohyboval pomalu a opatrně. Nadechoval jsem se a vydechoval a prováděl důvěrně známé pohyby, dokud jsem se po setkání s Marconem neuklidnil. Když se mi to podařilo, měl jsem hotové i kafe. Přešel jsem ke svému stolu a nabídl jí, ať se posadí do jednoho z křesel naproti mně.

„Tak Moniko,“ začal jsem, „co pro vás můžu udělat?“

„No, ehm. Říkala jsem vám, že můj muž se... se...“
Kývla na mne s jednoznačným gestem.

„Pohřešuje?“ doplnil jsem.

„Ano,“ málem úlevně vydechla. „Ale ne že by se záhadně ztratil nebo tak něco. Je prostě pryč.“ Zrudla a zajíkla se. „Jenom si sbalil pár věcí a odjel. Ale nikomu nic neřekl. A už se neobjevil. Dělán si o něj starosti.“

„Hmm,“ zabručel jsem. „Jak dlouho je pryč?“

„Dneska je to třetí den.“

Přikývl jsem. „Musí tu být nějaký důvod, proč přicházíte za mnou, a ne za soukromým detektivem nebo za policií.“

Znovu se zarděla. Měla na červenání vhodnou tvář a bledou pleť, která jí zrudla jako holčičce. Vlastně to bylo docela okouzující. „Ano, ehm. Zajímal se o... O...“

„Magii?“

„Ano. Nakupoval si o tom knihy v náboženském oddělení knihkupectví. Ale ne ty z Dračího doupěte. Ty opravdické. A koupil si nějaké tarotové karty.“ Vyslovovala to jako *karotkové*. Amatéri.

„A vy si myslíte, že by jeho zmizení mohlo mít něco společného s tímto jeho zájmem?“

„Nejsem si tím jistá,“ přiznala se. „Ale je to možné. Byl hrozně naštvaný. Přišel zrovna o práci a byl pod velikým tlakem. Bojím se o něho. Říkala jsem si, že ten, kdo ho najde, by měl být schopný s ním o všech těchto věcech mluvit.“ Zhluboka se nadechla, jako by jí úsilí vynaložené na dokončení tolika vět bez jediného *ehm* vyčerpalo.

„Mně to pořád není jasné. Proč já? Proč ne policie?“

Prsty, kterými svírala kabelku, zbělely. „Sbalil si tašku, pane Dresdene. Myslím, že policie by se prostě domnívala,

že odešel od ženy a od dětí. Ani by ho skutečně nezačali hledat. Ale on neodešel. On není takový. On nám chce jenom zajistit pohodlný život, to je to jediné, o co mu jde.“

Zamračil jsem se na ni. Nejsi nervózní, že tě manžilek přece jenom nechal? „Ale i tak,“ trval jsem na svém, „proč jdete za mnou? Proč ne za nějakým soukromým detektivem? Jestli o to stojíte, znám jednoho spolehlivého.“

„Protože se vyznáte v...“ Významně mávla rukou.

„V magii.“

Monika přikývla. „Myslím si, že by to mohlo být důležité. Teda já nevím. Ale řekla bych, že by mohlo.“

„Kde pracoval?“ zeptal jsem se. Zatímco jsem mluvil, vytáhl jsem z kapsy blok a napsal si pár poznámek.

„SilverCo,“ sdělila mi. „Je to obchodní společnost. Hledají trhy pro výrobky a pak radí firmám, kde mohou nejvýhodněji investovat své peníze.“

„Jak se manžel jmenuje, Moniko?“

Polkla a bylo na ní vidět, jak sebou škubla a pokouší se vymyslet něco, co by mi řekla místo jeho pravého jména. „George,“ vypravila ze sebe nakonec.

Pohlédl jsem na ni. Zarytě pozorovala své ruce.

„Moniko,“ řekl jsem. „Já vím, že to pro vás musí být opravdu těžké. Můžete mi věřit, že spousta lidí znervózní, jenom vejdou do mé kanceláře. Ale teď mě, prosím, poslouchejte. Nechci ublížit vám ani nikomu jinému. Já se snažím lidem pomáhat. Je pravda, že někdo s těmi správnými schopnostmi by vaše jméno mohl zneužít proti vám, ale já takový nejsem.“ Vypůjčil jsem si Marconeho větu. „Neprospívá to obchodům.“

Nervózně se maličko zasmála. „Připadám si jako pitomá husa,“ přiznala se. „Ale tolik věcí se povídá o ...“

„Čarodějích. Chápu.“ Položil jsem tužku a spojil prsty jako správný čaroděj. Ta žena byla nervózní a měla určitá očekávání. Její obavy by mohlo zmenšit, kdybych některá z nich vyplnil. Snažil jsem se nekoukat jí přes rameno na kalendář pověšený na stěně a na červený kroužek kolem patnáctky minulého měsíce. Jsem pozadu s nájmem. Potřebuju peníze. Dokonce i to, co dostanu za dnešek a co si vydělám v budoucnu, mi město zaplatí až kdoví kdy.

A kromě toho jsem nedokázal odolat potřebě vydat se na pomoc dámě v nesnázích. Ani když si nebyla naprosto a stoprocentně jistá, že chce, abych ji zachraňoval zrovna já.

„Moniko,“ prohlásil jsem. „Ve vesmíru jsou síly, o nichž většina lidí vůbec nic neví. Síly, kterým zatím úplně nerozumíme. Muži a ženy, kteří s těmito silami pracují, vidí věci v jiném světle než normální lidé. Začnou věci trochu jinak chápat. Tím se vyčleňují. Někdy to živí nepodložené podezření a strach. Vím, že jste četla v knížkách a viděla filmy o tom, jak strašní jsou lidé jako já, a celá ta pasáž Starého zákona ‚čarodějnicí nenecháš naživu‘ nám to nedělá zrovna nejružovější. Ale ve skutečnosti nejsme horší než kdokoli jiný.“ Vrhл jsem na ni svůj nejlepší úsměv. „Chci vám pomoci. Ale pokud to mám udělat, budete mi muset trochu důvěřovat. Dávám vám svoje slovo, že vás nezklam. Slibuju.“

Sledoval jsem, jak to poslouchá a chvíli si to přežvykuje a kouká přitom na ruce složené v klíně.

„Viktor,“ prohlásila nakonec. „Viktor Sells.“

„Výborně,“ řekl jsem, vzal tužku a náležitě si to zaznamenal. „Nenapadá vás přímo nějaké místo, kam by mohl jet?“

Přikývla. „Dům u jezera. Máme dům u...“ mávla rukou.

„U jezera?“

Zářivě se na mě usmála a já si připomněl, že musím být trpělivý. „Na jezeře Providence, za hranicí, u jezera Michigan. Na podzim je to tam nádherné.“

„Tak fajn. Nenapadají vás nějakí známí, ke kterým by mohl zaskočit, příbuzní, které by mohl navštívit, nebo něco takového?“

„Á, Viktor se se svými příbuznými nebavil. Nikdy jsem nevěděla proč. Vlastně o nich ani nemluvil. Jsme manželé deset let a ani jednou s nikým z nich nemluvil.“

„Dobře,“ kývl jsem a i tohle si poznamenal. „Tak tedy nějakí přátelé?“

Hryzala si ret: zřejmě to bylo její oblíbené gesto. „Ani ne. Kamarádil se se svým šéfem a s pár lidmi z práce, ale když ho vyhodili...“

„Mhm,“ přikývl jsem. „Rozumím.“ Pokračoval jsem v poznámkách a jednotlivé myšlenky jsem odděloval tlustými čarami. Než jsem si zapsal všechna fakta a svoje postřehy o Monice, musel jsem obrátit stránku. Tohle rád dělám důkladně.

„Nuže, pane Dresdene?“ zeptala se. „Můžete mi pomoci?“

Prohlédl jsem si stránku a přikývl. „Myslím, že ano, Moniko. Pokud to bude možné, rád bych viděl věci, které váš muž vlastnil. Jaké knížky a tak. Taky by mi pomohlo, kdybych měl nějakou jeho fotku. A asi bych se rád porozhlédl kolem vašeho domu u Lake Providence. Šlo by to?“

„Samozřejmě,“ souhlasila. Vypadala, jako by se jí ulevilo, ale současně působila ještě nervózněji než předtím. Poznamenal jsem si adresu domu u jezera a stručné

pokyny, jak ho najít.

„Víte, kolik si počítám?“ zeptal jsem se. „Nejsem zrovna levný. Vyšlo by vás laciněji, kdybyste si najala někoho jiného.“

„Máme něco naspořeno, pane Dresdene,“ ujistila mne. „O peníze si nemusíte dělat obavy.“ To mi od ní v tuhle chvíli znělo jako dost zvláštní prohlášení – nešlo dohromady s jejím celkově nervózním chováním.

„Poslyšte,“ řekl jsem. „Účtuji si padesát dolarů za hodinu a k tomu výdaje. Pošlu vám podrobný seznam toho, co jsem udělal, budete mít přesnou představu, na čem pracuji. Většinou si беру nějakou zálohu. Nezaručím vám, že budu pracovat výhradně na vašem případě. Snažím se se všemi svými zákazníky jednat uctivě a zdvořile, takže nemůžu dávat jednomu přednost před ostatními.“

Důrazně přikývla a natáhla se pro kabelku. Vytáhla bílou obálku a podala mi ji. „Uvnitř je pět set,“ oznámila mi. „Bude to zatím stačit?“

Hopla. Pět set dolarů bude stačit na nájem za minulý měsíc a ještě na velkou část tohohle. Měl bych mít víc takových nervózních klientů, kteří se před mojí domnělou temnou magií snaží uchránit své bankovní účty. Vždycky platí hotově.

„Ano, to bude fajn,“ souhlasil jsem. Přemohl jsem se a obálku nepohladil. Aspoň jsem nebyl tak hrubý, abych peníze vysypal na stůl a přepočítal si je.

Vytáhla další obálku. „Většinu svých věcí si vzal s sebou,“ řekla. „Aspoň jsem je nenašla tam, kde je obvykle mívá. Ale našla jsem tohle.“ Něco na obálce dělalo bouli, vsadil bych se, že nějaký amulet, prsten nebo talisman. Z kabelky se vynořila třetí obálka – ta žena musela být

posedlá potřebou věci organizovat. „Je tam jeho fotografie a mé telefonní číslo. Děkuji vám, pane Dresdene. Kdy mi zavoláte?“

„Hned jak budu něco vědět,“ odpověděl jsem. „Nejspíš zítra večer nebo v sobotu ráno. Vyhovuje vám to?“

Málem mi pohlédla do očí, včas se zarazila a pak se usmála přímo na můj nos. „Ano. Ano, a strašně moc vám děkuji.“ Pohlédla na stěnu. „Jé, to je ale hodin. Už musím běžet. Ve škole už skoro končí vyučování.“ Hned jak to vyslovila, stiskla zuby a zase se začervenala, jako by byla na rozpacích z toho, že na sebe prozradila tak důležitou věc.

„Udělám, co bude v mých silách, madam,“ ujišťoval jsem ji, vstal jsem a vyprovodil ji ke dveřím. „Děkuji za důvěru. Brzy se vám ozvu.“

Rozloučila se se mnou, aniž by mi pohlédla do obličeje, a vyběhla ze dveří. Zavřel jsem za ní a vrátil se k obálkám.

Nejdřív peníze. Všechno to byly padesátky, které vždycky vypadají nově, i když jsou spoustu let staré, protože skoro nejsou v oběhu. Bylo jich deset. Dal jsem si je do peněženky a obálku zahodil do koše.

Další byla obálka s fotkou. Vytáhl jsem ji na stůl a prohlížel si záběr Moniky a štíhlého muže s hezkou tváří, s širokým čelem a hustým obočím, které jeho krásu posouvalo do poněkud excentrické polohy. Jeho úsměv svítil tou nejzářivější bělostí a pokožka měla ten rovnoměrný tmavý odstín člověka, který tráví spoustu času na slunci, třeba při plachtění. S tím, jak byla Monika bledá, to byl výrazný protiklad. Předpokládal jsem, že to je Viktor Sells.

Telefonní číslo bylo napsané na obyčejném bílém lístku,

který byl úhledně zastřížený, aby se do obálky vešel. Nebylo tam žádné jméno ani kód oblasti, jenom sedmimístné číslo. Vytáhl jsem svůj obousměrný telefonní seznam a vyhledal si ho.

I to, co jsem zjistil, jsem si poznamenal. Nebylo mi jasné, čeho ta žena chtěla dosáhnout tím, že mi dá jenom křestní jména, když mi potom poskytla deset dalších způsobů, jak to stejně zjistit. To jenom dokazuje, jak komicky se lidé chovají, když jsou z něčeho nervózní. Říkají hlouposti a dělají podivná rozhodnutí, která jim zpětně připadají neuvěřitelně šílená. Až s ní příště budu mluvit, budu si muset dát pozor, abych jí to nějak nepřipomněl.

I druhou obálku jsem vyhodil do koše, otevřel poslední a vysypal ji na stůl.

O desku zazvonila hnědá skořápka mrtvého vyschlého škorpiona, která se leskla nějakým ochranným nátěrem. Z kroužku umístěného pod jeho ocasem vedla tenká pletená kožená šňůrka, takže, když si ho člověk pověsil kolem krku, visel škorpion hlavou dolů a zahnutým ocasem, vztyčeným nad vyschlým tělem, ukazoval k zemi.

Otřásl jsem se. V některých kruzích se věří, že škorpion symbolizuje moc. Nikdy to nejsou symboly ničeho dobrého ani prospěšného. Takový maličký talisman může být ohniskem spousty drobných podlých zaklínadel. Když ho budete nosit na kůži, tak, jak se takové věci mají nosit, budou se pichlavé nožičky té věci neustále třepotat a pohybovat po vašem hrudníku a pořád vám připomínat, že tam je. Vysušený bodec na konci jeho ocasu se může zabodnout do kůže člověka, který by chtěl obejmout nositele. Jeho krabí klepeta se mohou zachytit do chlupů na

mužské hrudi nebo škrábat o křivky ženských řader. Ošklivá, nepříjemná věc. Ne snad zlá sama o sobě – ale zatraceně jistě nebudete svými kouzly provádět milé prosluněné věci, když vám něco takového bude viset okolo krku.

Třeba se Viktor Sells zapletl do něčeho opravdového, něčeho, co pohltilo veškerý jeho zájem. To může s člověkem udělat Umění – a zvláště jeho temnější stránky. Jestli se k němu uchýlil v zoufalství, když přišel o práci, možná by to vysvětlovalo jeho nečekanou nepřítomnost doma. Hodně černokněžníků nebo rádoby černokněžníků se uchyluje do ústraní v přesvědčení, že izolace zvýší jejich schopnost soustředit se na kouzla. Nezvýší – ale pro slabou nebo netrénovanou mysl je pak snadnější nevšímat si rozptýlení.

Nebo to možná ani nebyl opravdovský talisman. Třeba to byla jenom taková kuriozita, třeba suvenýr z výletu na jihozápad. Neexistoval žádný způsob, jak bych mohl zjistit, jestli je to doopravdy nástroj na zlepšení koncentrace a zaměření magických energií, pokud jsem se to nechtěl pokusit použít při nějakém kouzlu – a mně se vážně nechtělo zacházet s tak pochybnou věcí, a to z řady různých důvodů.

Až se budu pokoušet toho muže sehnat, nesmím na tuhle ošklivou maličkost zapomenout. Klidně to nemusí vůbec nic znamenat. Ale taky může. Teď je čas prověřit okolní márnice, jestli se tam neobjevil odpovídající muž neznámé totožnosti – kdo ví, třeba moje pátrání bude do večera u konce – a pak dojít do banky, uložit si peníze a poslat šek domácímu.

Vytáhl jsem telefonní seznam a začal obvolávat

nemocnice – většinou takové věci nedělám, ale vlastně na tom není nic těžkého až na neustálé problémy, které mám s telefonem: praskání statické elektřiny, rušení na lince a hovory cizích lidí, hlasitější než ten můj. Když se něco může pokazit, tak se to pokazí.

V jednu chvíli jsem si myslel, že jsem koutkem oka něco zahlédl, jako trhavý pohyb šcorpiona ležícího na mém stole. Zamrkal jsem a pozorně na něj pohlédl. Nehýbal se. Opatrně jsem k němu natáhl své smysly jako neviditelnou ruku a vnímal jakékoli stopy zakletí nebo magické energie.

Nic. Bylo v něm asi tolik kouzel jako života.

Nikdo nesmí tvrdit, že Harry Dresden má strach z mrtvého vyschlého brouka. Ať už se hýbe, nebo ne, nebude mi kazit soustředění.

A tak jsem ho nabral na růžek telefonního seznamu a vysypal ho do prostředního šuplíku svého stolu. Sejde z očí, sejde z mysli.

No tak mám problémy s lezoucím mrtvým jedovatým členovcem. Můžete to na mě klidně říct.

Kapitola pátá

Hospoda U McAnallyho je pár bloků od mojí kanceláře. Chodím tam, když jsem ve stresu nebo když mám navíc pár babek, které můžu utratit za dobrou večeři. Dělá to spousta excentriků. Mac, majitel, je zvyklý na čaroděje a na problémy, které je provázejí. U McAnallyho nejsou žádné videohry. Není tu televize ani drahé počítačové vědomostní soutěže. Není tu dokonce ani jukebox. Místo něj má Mac mechanické piáno. To se v naší přítomnosti tak lehce nepokazí.

Říkám *hospoda* v úplně nejlepším smyslu toho slova. Když vcházíte, musíte sejít po několika schodech do místnosti se smrtící kombinací nízkého podhledu a stropních větráků. Když jste vyšší postavy tak jako já, pohybujete se u McAnallyho opatrně. U baru je třináct židlí a v lokále třináct stolů. Třináct oken umístěných vysoko ve zdi, tak, aby byla nad zemí, sem z ulice pouští trochu světla. Třináct zrcadel na stěnách odráží mdlé podoby hostů a vytváří iluzi většího prostoru. Třináct dřevěných sloupů s vyřezanými postavami z lidových pověstí a legend Starého světa člověka nutí pohybovat se po kruhových drahách – a také zcela záměrně narušuje tok náhodných energií a do jisté míry rozptyluje aury, které se shromažďují kolem zadumaných nabručených čarodějů, a nedovoluje jim, aby se nějak nechtěně projevily výraznějším způsobem.

Všechny barvy jsou tu tlumené, hnědé odstíny země a mořská zeleň. Když jsem k McAnallymu vešel poprvé, měl jsem pocit jako vlk, který se vrací do svého starého oblíbeného doupěte. Mac si vaří vlastní pivo, ale opravdovské, to nejlepší ve městě. A jídlo chystá na kamnech na dřevo. A podle Maka si můžete úplně klidně dojít k baru, když máte objednávku přichystanou. Je to místo podle mého gusta.

Protože z telefonátů do márnice nic nebylo, nechal jsem si pár bankovek ze zálohy od paní Sellsové a vydal se k McAnallymu. Po takovém dnu, jaký jsem měl za sebou, jsem potřeboval trochu Macova piva i to, aby mi někdo uvařil. A taky to bude dlouhá noc; až přijdu domů, musím se pokusit přijít na to, jak někdo seslal to smrtící kouzlo na Marconeho zabijáka Tommy Tomma a jeho přítelkyni Jennifer Stantonovou.

„Ahoj, Dresdene,“ přivítal mě Mac, když jsem se posadil u baru. Tmavá útulná místnost byla prázdná až na dvojici mužů, které jsem znal od vidění. U stolku vzadu hráli šachy. Mac je vysoký, dalo by se říct čahoun, neurčitěho věku, i když z něho jde pocit takové moudrosti a síly, že bych mu nehádal míň než padesát. Má přimhouřené oči a poťouchlý úsměv, který se mu zřídka objeví na tváři. Nikdy nemluví moc, ale když něco řekne, většinou to stojí za to.

„Nazdárek, Maku,“ pozdravil jsem ho. „Měl jsem hrozný den. Dej mi sendvič se steakem, hranolky a pivo.“

„Mhmm,“ zabrumlal Mac. Otevřel láhev svého piva a začal mi ho rovnou nalévat a koukal při tom skrze mě pár metrů před sebe. To dělá každému. Vzhledem k jeho klientele mu to nemám za zlé. Ani já bych se jim neodvážil

podívat do tváře.

„Slyšel jsi o tom, co se stalo v Madisonu?“

„Mhmm,“ přisvědčil.

„Moc ošklivá věc.“

Taková nejapná poznámka si zřejmě nezasloužila ani zamručení. Mac přede mne postavil pití a otočil se ke kamnům za barem, zkontroloval, jak je přiloženo, a trochu prohrábl oheň, aby hořel ještě líp.

Vzal jsem si ohmatané noviny a přelétl titulky. „Hele, koukni na to. Další výtržnost se Třetím okem. Ježíši, to je ještě horší než crack.“ Článek podrobně popisoval naprosté zničení místního obchodu s potravinami dvojicí feťáků sjetých Třetím okem, kteří byli přesvědčení, že to tam má vybuchnout, a chtěli dát osudu na frak.

„Mhmm.“

„Už jsi o něčem takovém slyšel?“

Mac zavrtěl hlavou.

„Tvrdí, že ti ta droga otevírá třetí oko,“ řekl jsem a četl dál. Oba feťáci byli převezeni do nemocnice v kritickém stavu, poté, co se na místě činu zhroutili. „Ale víš co?“

Mac se při vaření otočil od kamen ke mně.

„Myslím si, že to není možné. Taková pitomost. Snažit se ty nešťastné děti nalákat na představu, že budou mít magické schopnosti.“

Mac přikývl.

„Kdyby to bylo tak kritické, už by mi z oddělení zavolali.“

Mac pokrčil rameny a otočil se zase ke kamnům. Pak zvedl oči a pozorně si prohlížel kalný odraz v zrcadle za barem.

„Harry,“ upozornil mě, „někdo tě sledoval.“

Většinu dne jsem byl příliš napjatý, než abych dokázal zabránit pocitu, že se mi najednou křečovitě zvedají ramena. Oběma rukama jsem sevřel püllitr a v mysli si vybavil pár vět v řeči podobné latině. Nikdy není na škodu, když je člověk připravený bránit se, zvlášť kdyby měl někdo v úmyslu mu ublížit. Ve starobylém zašlém zrcadle jsem podle nejasného obrysu sledoval, že ke mně někdo kráčí. Mac nevzrušeně pokračoval ve vaření. Jeho jen tak něco z míry nevyvede.

Její parfém jsem ucítil, ještě než jsem se otočil. „No ne, slečna Rodriguezová,“ řekl jsem. „Vás vždycky rád vidím.“

Několik kroků ode mě se prudce zastavila, zjevně vyvedená z míry. Jedna z výhod, když je člověk čaroděj, je, že lidi všechny jeho činy připisují magii, pokud je okamžitě nenapadne nějaké jiné vysvětlení. Ona pravděpodobně nepomyslela na to, že její totožnost prozradil parfém, a fakt, že jsem ji poslepu poznal, si vykládala mými mystickými schopnostmi.

„No tak,“ zval jsem ji. „Posaďte se. Koupím vám něco k pití, ale odmítám vám cokoli říct.“

„Harry,“ upozornila, „nevíte přece, jestli jsem tady pracovně.“ Posadila se na barovou stoličku vedle mě. Byla to průměrně vysoká tmavá a úžasně krásná žena. Na sobě měla pomačkané sako, sukni, punčochy a lodičky. Tmavé rovné vlasy měla úhledně zastřižené pod ušima a sčesané z tmavé kůže na čele, zdůrazňovaly tak lenivou přitažlivost jejích temných očí.

„Ale Susano,“ pokáral jsem ji. „Kdybyste tu nebyla pracovně, tak tu nejste. Užila jste si to v Bransonu?“

Susana Rodriguezová byla reportérka chicagské *Arcane*, bulvárního časopisu, který se zabýval všemi možnými

nadpřirozenými a paranormálními jevy na Středozápadě. Události, o kterých psali, obvykle nebyly o moc lepší než: „Opičí muž byl spatřen s Elvisovou láskou,“ nebo „Mutantní duch JFK svedl skautku, která se dokáže proměňovat.“ Ale jednou za velice, velice dlouhou dobu napsala *Arcane* o něčem vážném. Jako o Neviditelné invazi z roku 1994, kdy celé město Milwaukee prostě na dvě hodiny zmizelo. Nebylo tam. Fotografie vládních satelitů zachytily údolí řeky pokryté stromy a bez jakéhokoli života nebo lidského osídlení. Veškeré komunikační kanály byly přerušeny. A po dvou hodinách bylo zase zpátky a nikdo ve městě nebyl o nic moudřejší.

Zabývala se také mým pátráním v Bransonu minulý týden. Byla mi v patách od doby, kdy se mnou dělala rozhovor pro titulní článek, hned po tom, co jsem si otevřel podnik. A to se jí musí nechat – měla spolehlivý instinkt. A byla dost zvědavá na to, aby se dostávala do nejruznějších potíží. Na závěr našeho prvního rozhovoru mě úskokem přiměla, abych jí pohlédl do očí, dychtivá mladá reportérka zkoumající úhel pohledu dotazovaného. To ona omdlela, když jsme si nahlédli do duší.

Ušklíbla se na mě. Její úšklebek se mi líbil. Měla přitažlivé rty a uměla s nimi velice zajímavé kousky. „Měl jste tam zůstat na to představení,“ řekla. „Bylo to hodně působivé.“ Položila si kabelku na bar a vyšvihla se na vedlejší stoličku.

„Ne, díky,“ odpověděl jsem. „Určitě nebylo určené pro mě.“

„Mé editorce se ta reportáž líbila. Je přesvědčená, že dostane nějakou cenu.“

„Už to vidím,“ řekl jsem „Zdrogovanou country

hvězdu straší děsivé vize.' To je opravdu agresivní paranormální žurnalistika.“ Pohlédl jsem na ni a ona mi beze strachu pohlédla do očí. Nedala na sobě znát, jestli ji můj posměšek nadzdvihl.

„Slyšela jsem, že si vás dneska zavolala velitelka Útvaru zvláštního vyšetřování,“ spustila. Naklonila se ke mně a mým sklopeným očím se nabídl zajímavý úhel pohledu do věčka její bílé košile. „Moc ráda bych si o tom něco poslechla, Harry.“ Nečekaně na mě vrhla mnohoslibný úsměv.

Málem jsem jí ho vrátil. „Bohužel,“ prohlásil jsem. „Mám s městem uzavřenou standardní dohodu o nešíření informací.“

„Tak tedy něco mimo zápis?“ dožadovala se. „Šíří se zvěsti, že tyhle vraždy byly doslova senzační.“

„Nemůžu vám pomoci, Susan.“ Nevytáhnete to ze mě ani párem koní, a tak dále.

„Stačí mi naznačit,“ naléhala. „Maličkou poznámku. Něco, co sdílejí dva lidé, kteří jsou k sobě navzájem silně přitahováni.“

„A kteří dva lidé by to měli být?“

Položila loket na pult, podepřela si bradu dlaní a studovala mě přimhouřenýma očima s dlouhými hustými řasami. Jedna z věcí, které se mi na ní líbily, bylo to, že i když neúnavně využívala svůj šarm a své ženství v honbě za zprávami, neměla vlastně představu o tom, jak moc atraktivní doopravdy je – zjistil jsem to, když jsem jí loni nahlédl do nitra. „Harry Dresdene,“ prohlásila, „vy mě doopravdy hrozně rozčilujete.“ Její oči se přimhouřily ještě o trochu víc. „Vy jste se mi ani jednou nepodíval za blůzu, že ne,“ obvinila mě.

Napil jsem se piva a kývl jsem na Maka, aby jí taky jedno nalil. Udělal to. „Vinen.“

„Většina mužů by teď byla vyvedená z rovnováhy,“ stěžovala si. „Co to jen s vámi je, Dresdene?“

„Jsem čistého srdce i myslí,“ ujistil jsem ji. „Nenechám se koupit.“

Na okamžik si mě zklamaně měřila. Pak zvrátila hlavu dozadu a rozesmála se. I smích měla hezký, sytý a hrdelní. Když to udělala, *podíval* jsem se jí na hrud', jenom na chvíličku. Čisté srdce a mysl vám pomůžou jen do jisté míry – dřív nebo později se o slovo přihlásí i hormony. Tedy, nejsem už puberták, ale nejsem v těchto věcech ani žádný expert. Můžeme to označit za naprosté soustředění na profesní kariéru, ale nikdy jsem neměl moc času chodit na rande. Vlastně jsem neměl moc času na něžné pohlaví vůbec. A když jsem měl, moc dobře to nedopadlo.

Susan byla v téhle rovnici známá – byla atraktivní, chytrá, přístupná, její motivy byly prosté, jasné a poctivě si za nimi šla. Flirtovala se mnou, protože chtěla nějaké informace, ale i proto, že jsem jí připadal přitažlivý. Někdy je dostala a někdy ne. Tohle bylo trochu moc horké na to, abych to dal Susane nebo *Arcane*, a kdyby se Murphyová dozvěděla, že jsem někomu dal tip ohledně toho, co se přihodilo, dala by si k obědu mé srdce mezi dva chleby.

„Něco vám navrhu, Harry,“ zkoušela to dál. „Co kdybych vám položila pár otázek a vy jste na ně odpovídal jenom ano nebo ne?“

„Ne,“ odmítl jsem okamžitě. K sakru. Jsem špatný lhář a není potřeba, aby to reportérovi myslelo tak jako Susan, aby to poznal.

Její oči se vesele rozzářily škodolibým záměrem. „Byl

Tommy Tomm zavražděný nějakou paranormální bytostí nebo paranormálními prostředky?“

„Ne,“ opakoval jsem zatvrzele.

„Ne, nebyl?“ vyptávala se Susan, „nebo to nebyla paranormální bytost?“

Pohlédl jsem na Maca, jako bych ho žádal o pomoc. Mac mě ignoroval. Mac není na ničí straně. Mac je moudrý muž.

„Nebudu odpovídat na vaše otázky,“ prohlásil jsem.

„Má policie nějaké stopy? Někaké podezřelé?“

„Ne.“

„Nejste sám podezřelý, Harry?“

Znepokojivá představa. „Ne,“ odsekl jsem podrážděně. „Susan –“

„Nešel byste se mnou v sobotu večer na večeři?“

„Ne! Já –“ Mžoural jsem na ni. „Co?“

Usmála se na mě, naklonila se a políbila mě na tvář. Její rty, které jsem tak obdivoval, byly příjemné, moc příjemné. „Super,“ prohlásila. „Vyzvednu vás doma. Řekněme kolem deváté?“

„Neuteklo mi něco?“ zeptal jsem se.

Přikývla a v očích jí jiskřil smích. „Vezmu vás na fantastickou večeři. Už jste někdy jedl ve Střevíčku? Ve Východním Ambasadoru?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Úplně neuvěřitelné steaky,“ ujišťovala mne. „A ohromně romantická atmosféra. Podmínkou je sako s kravatou. Zvládnete to?“

„Ehm. Ano?“ odpověděl jsem opatrně. „To byla odpověď na otázku, jestli si s vámi vyrazím, je to tak?“

„Ne,“ prohlásila Susan s úsměvem. „To byla odpověď,

kterou jsem z vás vylákala, skočil jste mi na lep. Jenom jsem se chtěla ujistit, že vlastníte i něco jiného než džíny a úpravné kovbojské košile.“

„Aha. Ano,“ připustil jsem.

„Super,“ zopakovala, znovu mě políbila na tvář, vstala a vzala si kabelku. „Tak v sobotu.“ Ustoupila a nasadila svůj afektovaný úsměv. To byl její nejsvůdnější pohled, vášnivý a mnohoslibný. „Budu tam. Už jsem celá žhavá.“

Otočila se a odcházela. Já se taky otočil a zíral za ní. Přitom jsem se nešikovně pustil baru a přistál na zemi.

Souhlasil jsem zrovna, že půjdu na rande? Nebo na výslech?

„Nejspíš s obojím,“ zamumlal jsem.

Mac přede mne postavil můj steakový sendvič s hranolky. Já nevrle vytáhl peníze a on mi vrátil drobné.

„Nepůjde jí o nic jiného než ze mě vylákat informace, které bych jí neměl prozradit, Maku,“ vysvětloval jsem.

„Mhmm,“ přisvědčil.

„Proč jsem jen říkal ano?“

Mac pokrčil rameny.

„Je hezká,“ prohlásil jsem. „Chytrá a sexy.“

„Mhmm.“

„Každý chlap, který má trošku krve v těle, by udělal totéž.“

„Mhmm,“ odfrkl si Mac.

„No dobře. Ty třeba ne.“

Mac se spokojeně pousmál.

„Ale stejně. Způsobím si tím spoustu potíží. Musel jsem se zbláznit, jestli si začnu s někým takovým.“ Vzal jsem do ruky sendvič a vzdychl.

„Blbec,“ prohlásil Mac.

„Zrovna jsem ti říkal, že je chytrá, Maku.“

Makovi po obličejí přeběhl úsměv a najednou vypadal o celé roky mladší, skoro jako kluk. „Ne ona,“ řekl. „Ty.“

Jedl jsem večeři. A musel jsem připustit, že má pravdu.

Všechny moje plány to převrátilo naruby. Svůj nejlepší nápad, jak se porozhlédnout kolem Sellsovic domu u jezera a sehnat informace, jsem musel provést v noci. Zítkřejší noc už jsem měl obsazenou rozhovorem s Biankou, protože jsem měl pocit, že Murphyové s Carmichaelem se upírku nepodaří přesvědčit ke spolupráci. To znamenalo, že do Lake Providence budu muset jet dneska, poněvadž v sobotu v noci jsem teď měl rande se Susan – určitě aspoň na dobu před půlnocí.

V ústech mi vyschlo, když mi došlo, že možná budu mít zabraný i zbytek noci. Člověk nikdy neví. Zmámila mě a udělala ze mě idiota a nejspíš vyzkouší všechny triky, které zná, aby ze mě vytáhla další informace pro pondělní ranní vydání *Arcane*. Na druhou stranu byla sexy, inteligentní a přinejmenším trošičku jsem ji přitahoval. To naznačovalo, že by se toho mohlo přihodit mnohem víc než jen jídlo a povídání. Nebo ne?

Otázka ovšem byla, jestli doopravdy chci, aby se to stalo.

Pokud jde o vztahy, byl jsem zoufale neschopný od té doby, co se nevyvedla má první láska. Teda, spousta kluků ve svém prvním vztahu zklame.

Moc z nich ale svoji dívku nezabije.

Odehnal jsem takové úvahy, než probudí příliš mnoho starých vzpomínek.

Když mi Mac zabalil s sebou nějaké jídlo a na vysvětlenou zavrčel „Mister“, odešel jsem od McAnallyho.

Šachová partie v koutě stále ještě pokračovala a oba hráči vyfukovali sladce vonící kouř ze svých dýmek. Cestou k autu jsem se pokoušel přijít na to, jak to mám udělat se Susan. Musím si uklidit byt? Mám všechny součásti kouzla, které chci dneska použít u jezerního domu? Proskočí Murphyová stropem, když si promluví s Biankou?

Když jsem došel k autu, ještě pořád jsem cítil na tváři Susanin polibek.

Ohromeně jsem zavrtěl hlavou. Říká se, že čarodějové jsou lstiví. Ale věřte mi, my nejsme nic, ale vůbec nic, proti *ženským*.

Kapitola šestá

Když jsem se vrátil domů, nebyl Mister nikde v dohledu, ale stejně jsem mu nechal v misce žrádlo. Jednou mi promine, že jsem se domů vrátil pozdě. Z kuchyně jsem si vzal věci, které budu potřebovat – čerstvě upečený chleba bez chemických přísad, mléko, med, čerstvé jablko, ostrý stříbrný zavírací nůž a maličkou jídelní soupravu, kterou jsem sám vyřezal z kusu teakového dřeva: talířek, misku a hrneček.

Vrátil jsem se k autu. Modrý brouk už vlastně není modrý, protože oboje dveře jsou vyměněné, jedny za zelené a druhé za bílé, přední kapotu nahradila červená kopie, ale ten název pořád používám. Mike je skvělý mechanik. Nikdy se nevyptával na žár, který protavil díru vpředu do kufru, ani na stopy po drápech, které zničily oboje dveře. Takový servis je k nezaplacení.

Protočil jsem motor brouka a vyjel na I-94 po březích jezera Michigan, rychle projel Indianu a pak překročil státní hranici do Michiganu samotného. Lake Providence je drahé letoviště pro vyšší vrstvy, s velkými domy a rozlehlými pozemky. Není laciné tu vlastnit nějakou půdu. Viktor Sells si na svém bývalém místě v SilverCo musel vést dobře, když si mohl dovolit takový dům na venkově.

Pobřežní silnice se vinula sem a tam, mezi vysokými košatými stromy a oblými vršky, až k břehu. Usedlosti byly

daleko od sebe, mezi nimi bylo několik stovek metrů. Většina z nich byla oplocená, a když jsem projížděl směrem na sever, měly vjezdy po pravé straně vozovky, na opačné straně od jezera. Sellsův dům byl jediný, který jsem viděl na druhé straně cesty.

Z pobřežní cesty vedl k Sellsovic domu upravený vjezd z jemného štěrku, lemovaný stromy. Do jezera tu vybíhal poloostrov, na němž bylo dost místa pro dům a malé přístaviště, u kterého teď nebyla přivázaná žádná loď. Podle měřítek ostatních domů na Lake Providence nebyl dům nijak veliký. Měl dvě poschodí a byl velice moderní – spousta skla a dřeva, které bylo tak ohoblované, vybroušené a naleštěné, že působilo jako nějaký syntetický materiál. Příjezdová cesta se stáčela kolem zadní strany domu, kde se rozšířila do plochy dost veliké, aby se tu pod košem na jedné stěně dal hrát basket pět na pět. To celé se dalo sledovat z dřevěné verandy, navazující na horní poschodí domu.

Zajel jsem za dům a zaparkoval tam. Věci jsem měl v batůžku z černého nylonu a ten jsem si vzal s sebou, když jsem vystupoval z auta a protáhl si nohy. Od jezera vál dost studený větřík, takže jsem se zachvěl a přitáhl si prošívaný plášť těsněji k tělu.

První dojem je důležitý a já jsem chtěl naslouchat, co o tom domě říkají mé instinkty. Dost dlouhou chvíli jsem jenom tak stál a koukal se na něj.

Mé instinkty asi čekaly na další láhev Makova piva. Kromě toho, že to tu vypadá jako drahá prázdninová chata, která hostila celou rodinu po mnoho volných víkendů, mi toho moc neřekly. No, tam, kde selžou instinkty, musí nastoupit rozum. Skoro všechno tu bylo docela nové. Tráva

kolem domu letos ještě nevyrostla tolik, aby potřebovala posekat. Sítka koše byla vytahaná a hodně volná, což znamená, že se tu hrálo často. Závěsy byly zatažené.

Na trávě pod verandou zářil červený předmět, a tak jsem pod ni vešel, abych ho sebral. Byla to plastická krabička od filmu, červená s šedým víčkem, v jaké se film posílá k vyvolání. Tyhle krabičky jsou šikovné na spousty věcí, které občas používám. Schoval jsem ji do kapsy kabátu a pokračoval v obhlídce.

Vlastně to tu moc nevypadalo jako rodinný příbytek. Připomínalo to hnízdečko lásky nějakého boháče, skryté útočiště schované na poloostrově mezi stromy a v bezpečí před zvědavými očima. Nebo ideální místo, kde by si začínající černokněžník mohl nerušeně zkoušet své čerstvě získané schopnosti. Dost dobré místo na to, aby si tu Viktor Sells otevřel krám a pravidelnou praxi.

Rychle jsem dům obešel a zkusil přední i zadní dveře a dokonce i dveře na terase, vedoucí nejspíš do kuchyně. Všechny byly zamčené. Zámky pro mě nepředstavovaly vážnější problém, ale Monika Sellsová mě ve skutečnosti nepozvala, abych se rozhlédl uvnitř domu, jenom okolo něj. Chodit bez pozvání po cizím domě je špatné juju. To je jeden z důvodů, proč to upíři zpravidla nedělají – mají dost starostí s tím, aby mimo Nevernever vůbec drželi pohromadě. Pro lidského čaroděje, jako jsem já, to škodlivé není, ale může to vážně pokazit všechno, co se pokoušíte kouzlem udělat. A taky to prostě není slušné. A jak jsem říkal, já jsem staromódní chlapík.

A samozřejmě k mému rozhodnutí měl co říct i ovládací panel bezpečnostního zařízení TekTronic, který jsem zahlédl předním oknem – ne že bych ho neuměl změnit v

neškodnou hromádku drátů a umělé hmoty, ale spousta bezpečnostních systémů spustí poplach v centrále společnosti, když bez předchozího upozornění přestanou pracovat. Každopádně by to bylo zbytečné předvádění – ta důležitá informace musela být někde jinde.

Ale stejně jsem měl podivný pocit, že ten dům není úplně prázdný. Z náhlého popudu jsem několikrát zaklepal na přední dveře a dokonce jsem zazvonil na zvonek. Nikdo mi nepřišel otevřít, ani se uvnitř nerozsvítila světla. Pokrčil jsem rameny a vrátil se kolem domu dozadu; cestou jsem minul několik prázdných popelnic.

To bylo poněkud zvláštní. Čekal bych, že i kdyby tu delší čas nikdo nebyl, budou v nich aspoň nějaké odpadky. Zajíždějí popeláři po příjezdové cestě až sem, aby popelnice vysypali? To mi připadalo nepravděpodobné. Když Sellsovi přijeli na víkend a chtěli odpadky vyvézt, nejspíš museli nechat popelnice u cesty vedle vjezdu. Z toho by vyplývalo, že by i popeláři nechali popelnice u cesty. Někdo je musel dopravit zpátky k domu.

Samozřejmě to nemusel být Viktor Sells. Mohl to být soused nebo někdo takový. Nebo třeba dal popelářům tuzéra, aby mu popelnice od cesty dovezli. Ale bylo to něco, z čeho by se dalo vycházet, slabý náznak, že dům možná celý týden nebyl prázdný.

Nechal jsem dům za zády a vyšel si k jezeru. Noc byla větrná, ale jasná. Bylo poněkud chladno. Vysoké staré stromy ve větru skřípaly a hučely. Měsíc nad mou hlavou se blížil k úplňku a občas přes něj přeběhl mráček jako průsvitný závoj.

Dokonalá noc na chytání víly.

Z kusu země nedaleko od břehu jsem odstranil větve a

listy, z batůžku jsem vytáhl stříbrný zavírák. Jeho střenkou jsem v půdě namaloval kruh a potom ho znovu zakryl větvemi a listy, když jsem si do paměti uložil, kde leží. Dával jsem si pozor, abych své soustředění zaměřil na kruh, ale abych do něj nevložil žádnou moc a past tak nepokazil. Potom jsem pečlivě nachystal návnadu: naplnil jsem mističku i hrneček. Do hrnečku jsem nalil náprstek mléka a mističku naplnil medem z umělohmotného medvídka, kterého jsem si přinesl na zádech.

Potom jsem z bochníku ulomil kousek chleba a nožem se píchl do prstu. Ve stříbrném světle měsíce mi na kůži vytryskla kapka tmavé krve, já ji vábivě otřel o střídku hrubého chleba a nechal ji vsáknout. Pak jsem chleba upravil krvavou stranou na talířek.

Past byla připravená. Posbíral jsem své potřeby a ustoupil do úkrytu pod stromy.

Když chcete chytit vílu, musíte rozumět dvěma magickým aspektům. Jedním z nich je představa skutečných jmen. Úplně všechno na světě má své vlastní pravé jméno. Jména jsou jedinečné zvuky a intonace slov, které jsou s konkrétní jednotlivou věcí spojeny – něco jako hudební téma. Když znáte pojmenování nějaké věci, můžete se s ní v magickém smyslu spojit, skoro stejně, jako se čaroděj může na někoho napojit a působit na něj, když má pramen jeho vlasů, odstřížky nehtů nebo trochu krve. Když znáte jméno nějaké věci, můžete si k ní vytvořit kouzelné pouto, stejně jako můžete někomu zavolat a povídat si s ním, když znáte jeho telefonní číslo. Znat jméno úplně stačí, ale musíte vědět, jak je vyslovit. Požádejte dva Johnny Frankliny Smithe, aby vám řekli své jméno, a v intonaci a výslovnosti budou drobné odlišnosti,

charakteristické pro jednotlivé nositele toho jména. Čarodějové mají sklon shromažďovat jména tvorů, duchů i lidí jako nějaký ohromný adresář. Nikdy nevíte, kdy se to může hodit.

Ta druhá věc, kterou potřebujete znát, je teorie magického kruhu. Většina kouzel obsahuje tak či onak nějaký kruh. Nakreslený kruh představuje místní omezení toho, čeho se čaroděj pokouší dosáhnout. Pomáhá mu jeho kouzlo protříbit, daleko přesněji je zaměřit a nasměrovat. Docílí toho tím, že tvoří jakési stínítko, vymezené obvodem kruhu, které nedovolí, aby jím pronikaly náhodné magické energie, a udržují je uvnitř kruhu, takže se dají využít. Když chcete vytvořit kruh, namalujete ho na zem, chytíte se s jinými lidmi za ruce, obejdete ho dokola s hořícím kadidlem nebo některou z řady dalších pomůcek a přitom se soustředíte na svůj záměr, na to, proč ho malujete. Potom do něho vložíte jiskřičku energie, aby se obvod uzavřel, máte jej připravený.

Takový kruh umí i další věc: brání kouzelným stvořením, jako jsou víly nebo dokonce démoni, aby ho překročili. Hezké, co? Obvykle se užívá, aby se udrželi venku. Trošku ošemetnější je udělat kruh, který by je udržel uvnitř. Tady do hry vstupuje krev. A s krví přichází moc. Když použijete trochu něčí krve, má to metafyzický význam, určitou energii. Je to nepoměrně slabší, než když se tímto způsobem pokoušíte získat energii (to dělají upíři), ale na uzavření kruhu to stačí.

Teď tedy víte, jak se to dělá. Ale nedoporučoval bych vám, abyste to zkoušeli doma. Nevěděli byste, co dělat, kdyby se něco pokazilo.

Ukryl jsem se za stromy a zavolal jméno pohádkové

bytosti, o kterou jsem měl zájem. Byla to řada převalujících se slabik, a docela hezká – vzhledem k tomu, že kdykoli jsem se s ní setkal předtím, slyšela na jméno Tů-tů. Spolu se jménem jsem vyslal svou vůli, jenom jako volání tak jemné, aby touhle cestou šla sama od sebe. Taková je aspoň teorie.

Jaké to bylo jméno? No snad si nemyslíte, že čarodějové prostě *dávají* takové informace? Netušíte, čím jsem si musel projít, abych ho získal.

Asi za deset minut se Tů třepotavě blížila přes hladinu Michiganského jezera. Nejdřív jsem ji považoval za odraz měsíce na hřebtech vlnek, které se pomalu pohybovaly po jeho hladině. Tů byla asi šest palců vysoká. Na zádech měla stříbrná křídla jako vážka a její bledá, nádherná droboučká lidská postava byla odrazem vznešenosti vílích vládců. Kolem dokola ji obklopovalo zářící stříbřité světlo. Místo vlasů měla světle purpurovou huňatou hedvábnou hřívu jako chochol z rajčího peří.

Tů milovala chleba, mléko a med – to je častá vášeň nižších pohádkových bytostí. Obvykle nejsou ochotné přepadnout včelí úl, aby se dostaly k medu, a od té doby, co většinu produkce zajišťují hypermoderní farmy, je v Neverneveru o mléko skutečná nouze. A je zbytečné říkat, že si nepěstují svoje obilí, nežnou je, nemlátí a potom nemelou na mouku, aby si upekly vlastní chleba.

Tů se opatrně snesla na zem a rozhlížela se mezi stromy. Neviděla mě. Sledoval jsem, jak si otírá pusy a pomalu obchází okolo prostřeného jídla. Rukou si hladově hladila břicho. Jakmile si vezme chléb a uzavře kruh, budu moci výměnou za její propuštění požadovat informace. Tů byla nižší duch téhle oblasti, v Neverneveru něco jako

dělník v docích. Jestli tu o Viktoru Sellsovi někdo ví, pak to je Tů, nebo bude vědět o někom, kdo ho zahlédl.

Tů chvíli váhala, třepetala se kolem jídla sem a tam, ale pomalu se přibližovala. Víly a med. Můry a plamen. Tů už na tohle skočila několikrát předtím, ale v povaze vil není, aby si delší dobu něco pamatovaly nebo aby se nějak zásadně měnily. Tak jako tak, zadržel jsem dech.

Víla si nakonec dřepla na zadek, popadla chléb, namočila ho do medu a pak ho hltavě spolkla. Kruh se uzavřel s tichým cvak, které jsem sotva zaslechl.

Na Tů to mělo okamžitý účinek. Vyděšeně tichounce vyjekla jako lapený králík a s bzučivým šuměním křídel vyrazila směrem k jezeru. Na obvodu kruhu narazila do imaginární zdi tak pevné, jako by byla kamenná. Zdálo se, jako by vybuchla v obláček stříbrných jiskřiček. Zavrčela a dopadla svou maličkou vílí prdelkou na zem.

„To jsem si mohla myslet!“ vykřikla, když jsem se objevil mezi stromy. Měla vysoký hlas, ale spíš jako dítě než jako ty přehnané vílí hlásky, které slýchám v kreslených filmech. „Teď si vzpomínám, kde jsem ty talířky už viděla. Ty hnusný, podlý, smrtelný červe s rukama jak šunky, obrovským nosem a plochýma nohama!“

„Nazdárek, Tů,“ pozdravil jsem. „Vzpomínáš si na naši dohodu z minule, nebo to musíme celé opakovat znova?“

Tů na mě vzdorovitě hleděla a dupala nožičkou. Po nárazu se vznesl další obláček vílího prachu. „Pust' mě!“ naléhala. „Nebo to povím Královně!“

„Když tě nepustím,“ namítl jsem, „tak to *nemůžeš* povědět Královně. A víš stejně dobře jako já, co by řekla kterékoli víle z kapky rosy, která byla tak hloupá, že se

nechala chytit na návnadu z chleba, mléka a medu.“

Tů si vyzývavě založila ruce na hrudi. „Varuji tě, smrtelníku. Hned mě pusť, nebo pocítíš strašlivou, příšernou moc vílích kouzel, jimž nic nedokáže vzdorovat! Nechám ti shnít zuby v hlavě! Vyrvu ti oči z důlků! Naplním ti pusu lejnem a uši červy!“

„Tak zkus svůj nejlepší kousek,“ vybídl jsem ji. „Potom si můžeme promluvit, co budeš muset udělat, aby ses dostala ven z toho kruhu.“

Vzal jsem ji za slovo. Dělán to pokaždé, ale nejspíš si podrobnosti moc dobře nepamatuje. Když budete žít několik set let, budete mít sklon některé drobnosti zapomínat. Tů se zamračila a maličkou nohou vykoplá do vzduchu spršku hlíny. „Mohl ses aspoň *tvářit*, že máš strach, Harry.“

„Promiň, Tů. Nemám na to čas.“

„Čas, čas,“ stěžovala si Tů. „Copak vy smrtelníci nikdy na nic jiného nemyslíte? Všichni se vymlouvají na *čas*! Celé město se honí sem a tam, ječí, že má zpoždění, a troubí na klaksony! *Dřív* jste ale věděli, jak na to.“

Dobrosrdečně jsem tu přednášku snášel. Tů stejně nikdy nedokázala udržet svoji mysl u stejného tématu dost dlouho, aby to bylo doopravdy vyčerpávající.

„Já tedy pamatuji ty lidi, kteří tu žili před tímhle bledým a dýchavičným lidem. A ti si *nikdy* nestěžovali na vředy nebo –“ Tůtiny oči znovu zabloudily k chlebu, mléku a medu a zaleskly se. Nedbale k němu došla, popadla zbytek chleba namočený do medu a pak ho jedla klovavými nenasytnými pohyby.

„Tohle je dobrota, Harry. Nejsou v tom ty divné věci, co někdy dostaneme.“

„Konzervanty,“ kývl jsem.

„To je jedno.“ Tů dlouhými loky dopila i mléko a pak se okamžitě svalila na záda a hladila si zakulacené břicho.

„Fajn,“ řekla. „A teď mě pusť ven.“

„Ještě ne, Tů. Nejdřív něco potřebuji.“

Tů se na mě zaškaredila. „Vy čarodějové. Pořád něco chcete. Víš, že vážně dokážu tu věc s tím hnojem?“ Vstala a výhružně si založila ruce na hrudi a vzhledla ke mně, jako kdybych nebyl desetkrát větší než ona. „Tak tedy dobrá,“ řekla arogantním tónem. „Za štědré dary tvé kuchyně jsem se uráčila ti splnit nějaké menší přáníčko.“

Snažil jsem se udržet tvář vážnou. „To je od tebe velice laskavé.“

Tů popotáhla a nějak se jí podařilo na mě shlédnout přes svůj mopsličí nosík. „Jsem od přírody shovívavá i chytrá.“

Přikývl jsem, jako by to bylo ohromné moudro. „Ehm, ehm. Totiž, Tů, potřeboval bych vědět, jestli jsi tu posledních pár nocí byla někde kolem, nebo neznáš někoho, kdo tu byl. Hledám jednoho člověka, který sem možná přijel.“

„A když ti to řeknu,“ dotazovala se, „pak doufám rozbiješ tenhle kruh, který se nepochybně nějakou náhodou okolo mě sevřel.“

„To by bylo naprosto rozumné,“ řekl jsem naprosto vážně.

Tů vypadala, jako když nad tím uvažuje, jako kdyby se jí nechtělo spolupracovat, ale pak přikývla. „Tak dobrá. Dostaneš ty informace, o které tak stojíš. Pusť mě.“

Přimhouřil jsem oči. „Jsi si jistá? Slibuješ?“

Tů zase dupla nohou a zvířila další vložky stříbrného světla. „Harry! Ty zkazíš celé napětí!“

Založil jsem si ruce. „Chci slyšet tvůj slib.“

Tů rozhodila rukama. „Fajn, fajn, *fajn*! Slibuju, slibuju, slibuju! Zjistím to, co potřebuješ vědět!“ Vzrušeně začala kroužit kolem kruhu a křídla ji lehce zdvihla do vzduchu. „Pusť mě ven! Pusť mě ven!“

Trojnásobný slib se u víly skoro rovná absolutní pravdě. Rychle jsem došel ke kruhu, přes čáru nakreslenou v hlíně jsem přešel nohou a přitom si přál, aby kruh povolil. To se s jemným syčením uvolněné energie stalo.

Tů se zase mihla přes vody jezera Michigan jako miniaturní stříbrná kometa a zmizela v mlhavém třpytu úplně jako Santa Claus. Měl bych ale říct, že Santa Claus je *daleko* větší a mocnější pohádková bytost než Tů a já stejně neznám jeho pravé jméno. A ani kdybych je znal, určitě mě neuvidíte, jak zkouším lapnout Svatého Nicka do magického kruhu. Myslím ale, že na to nemá nikdo.

Čekal jsem na ni a chodil dokola, abych neusnul. Pokud by se to stalo, byla by Tů naprosto v právu, kdyby svůj slib splnila tím, že by mi informace pověděla, zatímco bych spal. A vzhledem k tomu, že jsem ji chytil a pokořil, by nejspíš udělala něco, aby srovnala skóre – za čtrnáct dní si to už nebude pamatovat, ale kdybych jí dal dneska příležitost, jak se mi dostat na kobytku, mohl bych se probudit s oslí hlavou, a to by asi pro moje obchody nebylo nejlepší.

A tak jsem rázoval sem a tam a čekal. Tů většinou trvalo asi půl hodiny, než zjistila, co jsem potřeboval vědět.

No jasně. Za půl hodiny se s jiskřením vrátila zpátky, bzučela mi okolo hlavy a sypala mi do očí z vířících křídel vílí prach. „Ha, Harry!“ prohlásila. „Mám to!“

„Co jsi zjistila, Tů?“

„Hádej!“

Odfkl jsem si. „Ne.“

„Ale no tak. Aspoň to zkus.“

Zamračil jsem se. Byl jsem unavený a naštvaný, ale snažil jsem se to nedat na sobě znát. Tů nemohla za to, čím je. „Tů, už je pozdě. Slíbilas, že mi to řekneš.“

„S tebou není *vůbec žádná* zábava,“ naříkala si. „Není divu, že s tebou žádná nechce jít na rande, pokud se od tebe nepotřebuje něco dozvědět.“ Zamžoural jsem na ni a ona se škodolibě rozesmála. „Ha! To miluju! My tě sledujeme, Harry Dresdene!“

Ted' jsem byl v rozpacích. Vybavila se mi představa desítek vilích voyeurů, kteří se poflakují kolem oken mého bytu a nakukují dovnitř. Musím učinit opatření, abych jim v tom zabránil. Ne že bych z nich měl strach nebo tak něco. Jenom pro jistotu.

„Prostě mi to řekni, Tů.“

„Přilet!“ zaječela a já natáhl ruku s rovnými prsty a dlaní vzhůru. Přistála uprostřed mojí dlaně. Sotva jsem cítil její váhu, ale její vědomí nebo aura mi běhalo pod kůží jako elektrický proud. Bez obav se mi dívala do očí – víla nemá duši, do které bych mohl nahlédnout, a duši smrtelníka nedokáže pochopit, ani kdyby ji zahlédla.

„Dobrá!“ spustila Tů. „Mluvila jsem s Modrokvítkem, ten mluvil s Rudonosem, ten mluvil s Meg O'Topolovou, která tvrdila, že se Zlatoočko chlubil, že se svezl v autě s pizzou, když sem včera v noci přijelo!“ Tů pyšně nafoukla hrud'.

„Auto s pizzou?“ opakoval jsem ohromeně.

„Pizza!“ vykřikla Tů vítězoslavně. „Pizza! Pizza! Pizza!“ Znovu zatřepotala křídly a já se snažil mrkáním

dostat ten zatracený vílí prach z očí, než začnu kýchat.

„Víly mají rády pizzu?“ zeptal jsem se.

„Ale, Harry,“ řekla Tů se zatajeným dechem. „Ty jsi ještě nikdy neměl pizzu?“

„Samozřejmě, že měl,“ prohlásil jsem.

Tů vypadala dotčeně. „A to ses nerozdělil?“

Povzdechl jsem si. „Tak hele. Třeba vám brzo donesu nějakou pizzu, jako poděkování za vaši pomoc.“

Tů potěšeně vyskočila a poskakovala ze špičky jednoho prstu na druhou. „Jo! Jo! Počkej, až jim to povím! *Uvidíme*, kdo se příště bude Tů smát!“

„Tů,“ snažil jsem se ji uklidnit, „neviděl ještě něco dalšího?“

Tů se zahihňala s potutelným a sugestivním výrazem.

„Říkal, že si tam nějací smrtelníci užívali a že potřebovali pizzu, aby zase nabrali síly!“

„Tů, jaká to byla firma?“

Víla zamrkala a koukala na mě, jako bych byl beznadějný idiot. „Harry. Dodávka s *pizzou*.“ A pak vypálila kolmo k nebi a zmizela mezi stromy nade mnou.

Povzdychl jsem si a přikývl. Tů přece nepozná rozdíl mezi Domino's a Pizza Hut. Nemá žádný referenční rámec a neumí číst – víly jsou většinou zapřísáhlé odpůrkyně tisku.

Takže jsem získal dvě informace. Zaprvé, někdo si sem nechal dovézt pizzu. Z toho vyplývaly dvě věci. Jednak, že tu včera v noci někdo byl. A zadruhé, že ho někdo viděl a mluvil s ním. Možná bych dokázal vystopovat řidiče, který sem pizzu vezl, a zeptat se ho, jestli Viktora Sellse neviděl.

Druhá informace byla Tůina zmínka o užívání. Víly se na představy smrtelníků o tom, jak si „užívat“, koukají

svrchu, pokud v tom není spousta nahoty a smyslnosti. Rády sledují líbající se pubertáky a provádějí jim různé šprýmy. Viktor tady musel být s milenkou, protože tu došlo k nějakému „užívání“.

Začínal jsem si myslet, že Monika Sellsová si něco nechce přiznat. Její manžel se netoulá a nesnaží se stát černokněžníkem, škorpion neškorpion. Skrývá se ve svém hnízdečku lásky s přítelkyní, stejně jako by to pod tlakem udělal každý manžel, otrávený ustrašenou a domáckou ženou. Nebylo na tom nic obdivuhodného, ale počítám, že bych dokázal pochopit motivy, které by ho k tomu vedly.

Jediný problém bude, jak to Monice říct. Měl jsem pocit, že nebude chtít poslouchat to, co jsem zjistil.

Zvedl jsem talířek, mističku a hrneček a spolu se stříbrným zavírákem všechno uklidil do nylonového batůžku. Od chození a postávání mě bolely nohy. Těšil jsem se, až se dostanu domů a trochu se vyspím.

Muž s taseným mečem v ruce se objevil ze tmy bez jediného varovného šelestu nebo závanu magie, které by prozradily jeho přítomnost. Byl vysoký stejně jako já, ale měl široký a mohutný hrudník a svoji hmotu nesl s nemotornou vznešeností. Byl asi padesátiletý, zplihlé hnědé vlasy šedivěly v nepravidelných skvrnách. Na sobě měl dlouhý černý plášť, podobný mému, ale bez kapuce, a jeho bunda i kalhoty byly tmavé barvy – uhlově černé a tmavě modré. Jeho košile byla zářivě čistě bílá, měla barvu, jaká se obvykle vidí jenom u smokingu. Oči měl šedé, s vráskami v koutcích, a nebezpečné. Měsíční světlo se v těch očích odráželo v odstínu stejném, jako měla stříbřitá čepel meče. Rozvážně ke mně postupoval a mluvil přitom tichým hlasem.

„Harry Blackstone Copperfelde Dresdene. Nezodpovědné použití pravého jména k vyvolání druhého a k jeho podřízení vlastní vůli porušuje Čtvrtý zákon magie,“ vyslovoval zpěvavě. „Připomínám, že nad sebou máš Damoklův meč. Žádné další přestupky proti Zákonům se nebudou tolerovat. Trestem za jejich další překročení je smrt mečem a bude provedena okamžitě.“

Kapitola sedmá

Už se k vám někdy uprostřed noci, pod hvězdami na břehu Michiganského jezera, blížil hrozivě působící muž s taseným mečem, který měl čepel dlouhou asi deset kilometrů? Pokud ano, vyhledejte profesionální pomoc. A jestli ne, můžete mi věřit, že hrůzou skoro vypustíte duši.

Rychle jsem se nadechl a musel se přemáhat, abych do výdechu nevložil kvazilatinskou větu, která by tělo toho muže podpálila a proměnila v hromádku popela. Na strach neumím moc dobře reagovat. Většinou nemám dost rozumu, abych se schoval nebo utekl – to, čeho se bojím, se prostě snažím rozmlátit. Je to primitivní chování a příliš nad ním nedumám.

Ale připadá mi poněkud extrémní zabít někoho na základě reflexu, takže místo toho, abych ho podpálil, jsem přikývl, „Brý večer, Morgane. Stejně dobře jako já víš, že se tyto zákony vztahují na smrtelníky. Na víly ne. A obzvlášť ne na něco tak triviálního, co jsem udělal já. A Čtvrtý zákon jsem neporušil. Měla na vybranou, jestli na moji nabídku přistoupí, nebo ne.“

Morganova nevlídná kožená tvář najednou byla ještě protivnější, vrásky v koutcích úst se napjaly a prohloubily. „To je jenom technický detail, Dresdene. A není jenom jeden.“ Široké a silné ruce přehmátly na jílcí meče. Své nepravidelně šedivějící vlasy měl sepnuté dozadu do ohonu

jako Sean Connery v některých svých filmech, až na to, že Morganův obličej byl příliš bledý a hubený, aby dokázal přijmout stejný výraz.

„O co ti jde?“ Ze všech sil jsem se snažil, abych nepůsobil nervózně a ohromeně. Abych řekl pravdu, byl jsem obojí. Morgan byl můj Strážce, kterého mi přidělila Bílá rada, aby dohlížel, že nepřekroutím ani nepřekročím žádné Zákony magie. Většinou se motal okolo, špehoval mě a začal kolem čmuchat, jakmile jsem použil nějaké kouzlo. Bůh mě zatrat', jestli na sobě před hlídacím psem Bílé rady dám znát sebemenší strach. Navíc by to vzal jako přiznání viny, přesně v duchu všech paranoidních fanatiků. Takže jsem musel zachovat tvář a zmizet, než mi pod vlivem únavy ujede něco, co by pak mohl použít proti mně.

Morgan byl jeden z nejnebezpečnějších evokátorů na světě. Nebyl dost chytrý na to, aby uvažoval o své loajalitě k Radě, a dokázal rychlá a ošklivá kouzla jako málokdo.

Vlastně byl dost rychlý a sprostý na to, aby dokázal Tommy Tommovi a Jennifer Stantonové vyrvat srdce z hrudi, kdyby chtěl.

„Jde mi o to,“ prohlásil zachmuřeně, „že mi byla svěřena povinnost sledovat, jak používáš svou moc, a dohlížet na to, abys ji nezneužíval.“

„Řeším případ pohřešované osoby,“ řekl jsem. „Dopustil jsem se jenom toho, že jsem přivolal vílu z kapky rosy, abych od ní dostal nějaké informace. No tak, Morgane. Každý tu a tam vyvolá nějakou pohádkovou bytost. Není na tom nic špatného. To není, jako kdybych myslel něco ovládal. Jenom mi trochu pomohla.“

„To je jen technický rozdíl,“ zavrčel Morgan.

Útočně jsem na něho vystrčil bradu. Byli jsme stejně

vysocí, ale on byl tak o padesát kilo těžší. Asi bych si mohl vybrat lepšího soupeře, ale už jsem ho měl opravdu dost. „Technický detail, za který se zoufale pokouším schovat. Tak jestli nechceš svolat schůzi Rady, před kterou bys mě obvinil, můžeme těch diskusí nechat. Jsem si naprosto jistý, že jim potrvá jen pár dnů, než zruší všechny své plány, zařídí si cestu a dostanou se sem. Já si na to klidně počkám. Pro nic za nic vyrušíš pár opravdu podivínských starců z jejich experimentů a záležitostí, ale jestli si opravdu myslíš, že je to nezbytné...“

Morgan na mě zle pohlédl. „Ne. To nestojí za to.“ Rozepnul si tmavý trenčkot a zasunul meč do pochvy. Trošku jsem se uvolnil. Meč na něm ani zdaleka nebyl to nejnebezpečnější, ale byl to symbol autority, která mu byla svěřena Bílou radou, a jestli pověsti o něm byly pravdivé, pak byl očarováný, aby pronikl magickými zaklínadly každého, kdo by mu chtěl klást odpor. Nechtěl jsem, aby to se mnou někdy došlo tak daleko, že bych na vlastní kůži zjistil, nakolik jsou tyhle pověsti pravdivé.

„Jsem rád, že se aspoň na něčem shodneme,“ řekl jsem. „Rád tě zas někdy uvidím.“ Chtěl jsem ho obejmít.

Když jsem ho míjel, položil Morgan jednu svoji velikou dlaň na moje rameno a sevřel prsty. „Ještě jsem s tebou neskončil, Dresdene.“

Neodvážil bych se zahrávat si s Morganem, když zastával úlohu Strážce Bílé rady. Ale teď to tak nebylo. Jakmile odložil meč, jednal sám za sebe a neměl větší oficiální autoritu než kdokoli jiný – nebo to tak bylo aspoň technicky. Morgan byl na technické detaily expert. Rychle po sobě mě nejdřív strašlivě vyděsil a pak hrozně otrávil. Teď se mě pokoušel zastrašit. Surovce nesnáším.

A tak jsem se pustil do promyšleného rizika a volnou rukou jsem ho co největší silou uhodil do úst.

Řekl bych, že ho ta rána především překvapila. O krok ustoupil, pustil moji paži a jenom na mě zíral. Dotkl se prsty rtů, a když je odtáhl, měl na nich krev.

Zapřel jsem se nohama a obrátil se k němu, aniž bych mu pohlédl do očí. „Nedotýkej se mě.“

Morgan na mě zíral dál. Pak jsem sledoval, jak mu po tváři přeběhl vztek, čelist mu ztuhla a žíly na spáncích naběhly.

„Jak se opovažuješ,“ spustil. „Jak se mě odvažuješ uhodit.“

„Tak hrozné to nebylo,“ odpověděl jsem mu. „Když se mnou budeš projednávat nějakou záležitost Rady, jsem ochotný ti prokazovat veškerou náležitou úctu. Když proti mně použiješ sílu ve své osobní věci, nemusím si to nechat líbit.“

Viděl jsem, jak mu z uší vystupuje pára, když o tom uvažoval. Hledal důvod, proč na mě zaútočit, ale uvědomil si, že podle Zákonů žádný nemá. Nebyl moc bystrý – neříkal jsem to už? – a byl posedlý dodržováním Zákonů. „Ty jsi blázen, Dresdene,“ vyhrkl nakonec. „Arogantní blázen.“

„Možná,“ připustil jsem. Byl jsem ve střehu, abych se mohl pohybovat rychle, kdyby to bylo nezbytné. Nerad utíkám před tím, z čeho mám strach, ale taky nerad bojuju v beznadějně bitvě a Morgan měl oproti mně výhodu letitých zkušeností a přinejmenším padesáti kil. Neexistoval ani žádný Zákon magie, který by mě chránil před *ním* a jeho pěstmi, a kdyby mu to došlo, mohl by s tím chtít něco udělat. S tou první ránou jsem měl štěstí a

výhodu překvapení. Příště bych nemusel vyváznout tak lehce.

„Včera v noci někdo pomocí magie zabil dva lidi, Dresdene. Já si myslím, že jsi to byl ty. A až zjistím, jak jsi to udělal, a budu schopný ti to dokázat, nebudeš žít ani dost dlouho, abys proti mně vyslovil nějaké zaklínadlo.“ Morgan si ohromnou pěstí otřel krev.

Ted' jsem zíral zase já na něj. Zkoušel jsem v hlavě přehodit převody, abych udržel tempo s nečekanou změnou tématu. Morgan si myslí, že jsem vrah. A protože Morgan sám moc nemyslí, znamenalo to, že se Bílá rada domnívá, že jsem vrah. A doprdele.

Z Morganova úzkého a omezeného hlediska to samozřejmě dávalo smysl. Ty lidi zabil nějaký čaroděj. Já jsem byl čaroděj už jednou usvědčený ze zabití kouzlem, i když mě před popravou zachránila výjimka o sebeobraně. Než policisté začnou hledat jiné viníky, pátrají po lidech, kteří už nějaký zločin spáchali. Z mého hlediska nebyl Morgan nic jiného než další polda.

A z jeho hlediska jsem já byl jenom další trochu nebezpečnější kriminálník.

„To nemyslíš vážně,“ řekl jsem mu. „Ty jsi přesvědčený, že jsem to udělal?“

Zamračil se na mě. V hlase měl pohrdání, sebedůvěru a překypoval naprostou jistotou. „Nesnaž se to skrývat, Dresdene. Určitě si myslíš, že jsi dost chytrý na to, abys přišel na něco objevného, na co by úzkoprsí starci nedokázali přijít. Ale to se pleteš. My zjistíme, jak jsi to provedl, a dokážeme ti to. A až se to stane, bude mou povinností se postarat, abys už nikomu nemohl ublížit.“

„Jdi se vycpat,“ odsekl jsem. Bylo těžké, opravdu těžké

zachovat bezstarostný tón, o který jsem se snažil. „Neudělal jsem to. A snažím se pomoci policii najít toho, kdo to spáchal.“

„Policii?“ divil se Morgan. Přimhouřil oči, jako kdyby odhadoval můj výraz. „Jako kdyby v téhle záležitosti měla nějakou pravomoc. To ti vůbec nepomůže. Dokonce i kdyby se ti povedlo to na někoho hodit před smrtelným zákonem, Bílá rada stejně dohlédne na to, aby se spravedlnost prosadila.“ V očích se mu pod hvězdami blýskala fanatická záře.

„Jak myslíš. Hele, jestli o tom vrahovi něco zjistíš, něco, co by mohlo pomoci policii, nemůžeš mi zavolat?“

Morgan na mě pohlédl s hlubokým odporem. „Ty po mně chceš, abych tě varoval, až ti budeme v patách, Dresdene? Jsi mladý, ale nikdy jsem tě neměl za blbce.“

Spolkl jsem poznámku, která se mi drala na jazyk. Morgan byl dost rozhořčený sám od sebe. Kdybych tušil, jak rozběsněný je, jak zoufale mě chce chytit při nějakém pochybení, nepřilíval bych další olej do ohně tím, že ho praštím do zubů.

No tak dobře. Nejspíš bych ho stejně praštil. Ale nedal bych takovou ránu.

„Dobrou noc, Morgane.“ Obrátil jsem se k odchodu, než mě moje prostořekost dostane do ještě větších problémů.

Pohnul se rychleji, než bych u muže jeho věku čekal. Jeho pěst narazila na moji čelist rychlostí asi milion mil za hodinu a já se svalil na zem jako loutka, které přestříhli šňůrky. Několik dlouhých chvil jsem nebyl schopný vůbec ničeho, nemohl jsem dokonce ani dýchat. Nade mnou se objevil Morgan.

„Dáme si na tebe pozor, Dresdene.“ Otočil se a

odcházel a noční stíny rychle pohltily jeho tmavý kabát. Ještě se ke mně donesl jeho hlas. „Přijdeme na to, co se doopravdy stalo.“

Už jsem si nedovolil žádnou prostořekou poznámku. Než jsem vstal a na vratkých a slabých nohou se vracel zpátky k autu, osahal jsem si čelist a ujistil se, že není zlomená. Vroucně jsem si přál, aby Morgan přišel na to, co se doopravdy stalo. To by především Bílé radě nedovolilo popravit mě za porušení Prvního zákona.

Celou cestu k autu jsem v zádech cítil jeho oči. Zatracený Morgan. Nemusel by mít takovou radost, že ho přidělili, aby mě špehoval. Měl jsem nepříjemný pocit, že kamkoli se v příštích dnech obrátím, tam se nejspíš objeví a bude na stráži. Byl jako ten veliký kocour z komiksů, který před myší dírou číhá na myšku, až vystrčí čumák, aby ji rozdrtil ohromnou tlapou. Připadal jsem si úplně jako ta myška.

To podobenství mě trochu rozveselilo. Mám dojem, že komiksové kočky v konečném výsledku obvykle tahají kratší sirku. Třeba to bude i Morganův případ.

Součástí celého problému bylo, že kdykoli jsem Morgana spatřil, probouzelo to ve mně příliš mnoho vzpomínek na úzkostné údobí mé puberty. Tehdy jsem se začal učit čarovat a tehdy se mě můj učitel pokusil svést k černé magii, a když se mu to nepodařilo, snažil se mě zabít. Zabil jsem naopak já jeho, hlavně díky štěstí – ale proto nebyl mrtvý, a udělal jsem to kouzlem. Porušil jsem První zákon magie: *Nezabiješ*. Je-li někdo vinen, existuje pouze jediný trest a jediný meč, se kterým se vykonává.

Bílá rada změnila trest smrti, protože tradice vyžaduje, aby se čaroděj mohl k použití smrtící síly uchýlit, brání-li

svůj vlastní život nebo životy bezbranných lidí, a moje tvrzení, že na mě zaútočil jako první, nemohla mrtvola mého mistra zpochybnit. Namísto smrti mi uložili jakousi zrychlenou podmínku: jednou promáchněš a jsi aut. Někteří čarodějové se domnívají, že uložený trest byl absurdně nespravedlivý (shodou okolností jsem byl jeden z nich, ale můj hlas se ve skutečnosti nepočítal), ale jsou i jiní, kteří si myslí, že jsem měl být popraven bez ohledu na polehčující okolnosti. Morgan patří k té druhé skupině. Mám prostě štěstí.

Měl jsem víc než jenom trošku vztek na celou Bílou radu, bez ohledu na její shovívavost. Zdálo se, že to celé dává smysl, jedině pokud mě podezřívají, a Bůh ví, že jsem jim byl trnem v oku, otevřeně zpochybňujícím tradici tím, že jsem praktikoval veřejně. V Radě byla spousta lidí, kteří by mě rádi viděli mrtvého. Měl bych začít být opatrnější.

Na zpáteční cestu do Chicaga jsem broukovi stáhl okénka, abych lépe vydržel vzhůru. Byl jsem vyčerpaný, ale můj mozek uháněl kupředu jako křeček v otáčecím kole, zuřivě pracoval, ale nedostal se nikam.

Byla to tak hloupá ironie, že se mi z toho kroutil jazyk. Bílá rada mě z těch vražd podezírala, a jestli se neobjeví jiný podezřelý, obviní mě. Vyšetřování, které vedla Murphyová, pro mě právě začalo být velice, ale velice důležité. Jenže abych vyšetřování posunul někam dál, musím se pokusit zjistit, jak vrah svoje kouzlo použil, a abych *tohle* dokázal, musím se pustit do velice pochybného výzkumu, který by mi zřejmě sám o sobě zajistil trest smrti. Hlava dvacet dva. Kdybych měl aspoň nějaký respekt k Morganově inteligenci, podezíral bych ho, že ty vraždy provedl sám a snaží se to hodit na mě.

Ale to prostě nesesedělo. Morgan byl schopný překrucovat pravidla a přizpůsobovat si je, aby mu vyšlo to, co považoval za spravedlnost, ale nikdy by je očividně neporušil. Ale když to nebyl Morgan, kdo to mohl udělat? Nebylo zase až tolik lidí, kteří by do takového kouzla dokázali vložit dostatek síly, aby fungovalo – pokud v kvazifyzice, kterou se magie řídí, nebyla nějaká formální chyba, umožňující, aby srdce vybuchovala snadněji než jiné věci; a to se nedozvím, dokud neprovedu ten zakázaný výzkum.

Bianca by mohla mít víc informací o tom, kdo to mohl udělat – musela je mít. Už jsem si rozhovor s upírkou naplánoval, ale setkání s Morganem z něj udělalo nutnost, ne jenom důležitou záležitost. Murphyová nebude nijak nadšená, že se pletu do její stránky vyšetřování. A co je ještě horší, nebudu jí ani moct vysvětlit důvody, které mě k tomu vedou, protože záležitosti Bílé rady se před nečaroději drží v tajnosti. Další radost.

Víte, někdy si myslím, že Někdo tam nahoře mě doopravdy nesnáší.

Kapitola osmá

Když jsem se vrátil domů, byly dvě hodiny ráno. Hodiny v broukovi nefungují (samozřejmě), ale poměrně přesně jsem to odhadl z postavení hvězd a měsíce. Byl jsem vyvedený z míry, vyčerpaný a nervy jsem měl napnuté jako struny na kytáře.

Připadalo mi, že nedokážu usnout, a tak jsem se rozhodl, že se pokusím odreagovat troškou alchymie.

Často jsem si přál, abych měl příjemného a společensky přijatelného koníčka, ke kterému bych se mohl v takových chvílích uchýlit. Rozumíte, zahrát si na housle (nebo to byla viola) jako Sherlock Holmes, nebo si třeba porozprávět s varhanami jako Disneyova verze kapitána Nema. Ale nemám ho. Jsem takříkajíc magická obdoba typického počítačového šílence. Dělá magii v té či oné podobě, a to je v podstatě všechno. Jednoho dne bych asi potřeboval začít žít.

Bydlím v přízemním bytě pod velikým a prostorným starým domem, který byl rozdělen na jednotlivé byty. Moc hezké je, že mi patří přízemí i sklep pod ním. Jsem jediný nájemník, který obývá dvě poschodí, a můj nájem je nižší než u mnoha lidí, kteří mají celá okna.

Dům je plný skřípání, vzdechů a sesedajících se prken. Život a čas tu své stopy vryly do dřeva a cihel. Já všechny ty zvuky a charakter tohoto místa slyším a vnímám nad

hlavou a kolem sebe po celou noc. Je to starý dům, ale ve tmě zpívá a je svým vlastním podivným způsobem živý. Je to domov.

Mister na mě čekal u paty schodů, vedoucích k předním dveřím bytu. Mister je ohromný šedivý kocour. A když říkám ohromný, myslím tím vážně ohromný. Spousta psů je menších než Mister. Váží přes patnáct kilo a nemá na těle ani gram přebytečného tuku. Často mě napadá, jestli jeden z jeho rodičů nebyl divoká kočka, rys nebo něco podobného. Asi před třemi lety jsem Mistera našel v popelnici, mňoukající koťátko, kterému ocas utrhlo auto nebo nějaký pes – to jsem nikdy nezjistil, ale Mister nenávidí obojí, a když je vidí, buď na ně zaútočí, nebo uteče.

Během několika měsíců Mister znovu nabyl důstojnosti a brzy dospěl k přesvědčení, že nájemníkem bytu je on, a já se stal někým, koho v podstatě toleroval a dovolil mu pobývat ve svých prostorách. Teď právě na mě pohlédl a našťavaně zamňoukal.

„Myslel jsem si, že máš intimní schůzku,“ oslovil jsem ho.

Přešel ke mně a hravě vrazil ramenem do mého kolene. Zapotácel jsem se, znovu nabyl rovnováhy a odemkl dveře. Mister, jak bylo jeho zákonné právo, vešel přede mnou.

Můj byt je ateliér, jedna menší místnost s kuchyňkou v rohu a s krbem uprostřed jedné stěny. Jsou tu dveře, které vedou do dalšího pokoje, ložnice a koupelny a pak jsou tu skryté dveře v podlaze, vedoucí dolů do sklepa, kde mám svoji laboratoř. Všechno je to výrazně vyzdobené – na podlaze je spousta koberců a na stěnách závěsy, na všech volných plochách nejrůznější tretky a podivnosti, v jednom

rohu je moje berla a hůlka s mečem uvnitř a mám několik přecpaných knihoven, které doopravdy jednoho dne urovnám.

Mister došel na své místo před krbem a dožadoval se, abych v něm zatopil. Pokud šlo o oheň, tak jsem s ním souhlasil, kromě toho jsem zapálil i lampu. Ale jo, mám světla a tak dál, ale pokazí se tak často, že je skoro nestojí za to rozsvěcet. A nemám ani chuť riskovat plynové topení. Vystačím si s jednoduchými věcmi, krbem, svíčkami a lampami. Mám speciální sporák na dřevěné uhlí a většinu kouře se mi daří odvést ven, ale celý byt je jím stejně trošku cítit, bez ohledu na to, jak se namáhám.

Než jsem sešel do laboratoře, svlékl jsem si plášť a oblékl si svůj silný flanelový hábit. Přisahám vám, že kvůli tomu je čarodějové nosí. V laboratoři je tak hnusná zima, že se tam bez takového pláště nedá setrvávat. Slezl jsem dolů po žebříku a přinesenou svíčkou jsem zapálil nějaké lampy, pár kahanů a petrolejové topení v koutě.

Světla se rozhořela a ukázala mi dlouhý stůl uprostřed, další stoly u tří ze čtyř stěn a volné místo na jednom konci místnosti, kde byl do podlahy vsazený mosazný kruh, upevněný v betonu svorníky ve tvaru U. Police nad stoly byly plné prázdných košíků, krabiček, plastikových misek na ukládání potravin, sklenic, plechovek a nejrůznějších nádob. Dál obsahovaly pár podivných parohů, pár kožešin, několik starých zatuchlých knih, dlouhou řadu zápisníků, zaplněných mým vlastním, špatně čitelným rukopisem, a krásně vybělenou lidskou lebku.

„Bobe,“ zavolal jsem. Začal jsem na prostředním stole dělat místo tak, že jsem krabice, pytlíky od nákupů a umělohmotné vaničky házel za mosazný kruh na podlahu.

Potřeboval jsem na práci místo. „Bobe! Probud' se.“

Pořád bylo ticho. Začal jsem sundávat některé věci z polic. „Bobe!“ volal jsem hlasitěji. „No tak, líná kůže.“

V prázdných očních důlcích lebky se rozsvítila dvě světýlka, trochu do oranžova, a třepotala se jako plameny svíčky. „Nestačí jenom,“ prohlásila lebka, „že musím vstávat, ale ještě mě budí hloupé vtipy. Co je to s tebou, že musíš tak hloupě vtipkovat?“

„Přestaň kňučet,“ řekl jsem mu vesele. „Máme práci.“

Bob Lebka něco zavrčel. Myslím, že ve staré francouzštině, ale ztratil jsem se, když se dostal k anatomickým zvláštnostem ropuchy. Zív! a holé zuby cvakly, když čelisti zase sklapl. Bob vlastně nebyl jen tak nějaká lidská lebka. Byl to vzdušný duch – trošku jako víla, ale přesto odlišný. Zabydlel se uvnitř lebky, která pro něho byla připravená před několika sty lety, a jeho úkolem bylo pamatovat si. Ze zřejmých důvodů nemůžu k ukládání informací a sledování pomalu se měnících zákonů kvazifyziky používat počítač. Proto mám Boba. Za ty roky pracoval s několika desítkami čarodějů a získal ohromnou škálu znalostí – a pak taky pořádnou nafoukanost. „Sakramentský čarodějové,“ vrčel.

„Nemůžu spát, a tak vyrobíme pár lektvarů. Souhlasíš?“

„Jako bych měl na vybranou,“ odsekl Bob. „Kvůli čemu?“

Rychle jsem Boba zasvětil do toho, co se za celý den stalo. Hvízd! (to bez rtů není snadný trik), a řekl. „To vypadá na docela zapeklitou situaci.“

„Pěkně zapeklitou,“ souhlasil jsem s ním.

„Něco ti navrhnou,“ řekl. „Pust' mě na flám a já ti poradím, jak se z toho dostat.“

To probudilo moji ostražitost. „Bobe, už jednou jsem tě pustil. Vzpomínáš?“

Zasněně přikývl a zaškrábal kostí na dřevě. „Bratrstvo studentek. Na to se pamatuju.“

Odfrkl jsem si a dal nad jeden z kahanů vařit trochu vody. „Ty máš být inteligentní duch. Nechápu, proč jsi tak posedlý sexem.“

Bob nasadil uražený tón. „To je akademický zájem, Harry.“

„Jo? Pak si ale nemyslím, že je fér, aby tvé akademické zájmy pronikaly do bytů jiných lidí.“

„Počkej chvíli, moje akademické teorie *jenom tak* nevstupují –“

Zvedl jsem ruku. „To si můžeš ušetřit. Nechci to poslouchat.“

Zavrčel. „Zlehčuješ to, co pro mě znamená trošku si vyrazit. Urážíš moje mužství.“

„Bobe,“ namítl jsem, „ty jsi *lebka*. Nemáš žádné mužství, které bych mohl urazit.“

„Jo, vážně?“ napadl mě Bob. „To mi říká ten pravý, Harry. Už jsi měl někdy rande? Co? Většina mužů má uprostřed noci na hraní jiné věci než své chemické nádoby.“

„Jestli tě to zajímá,“ upozornil jsem ho, „mám rande domluvené na sobotní večer.“

Bobovy oči mihotavě změnily barvu z oranžové na červenou. „Óóóó,“ pohlédl na mě chtivě. „Je hezká?“

„Tmavá plet,“ řekl jsem, „tmavé vlasy, tmavé oči. Nohy, že bys za ně dal i život. Chytrá a příšerně sexy.“

Bob se radostně zasmál. „Myslíš, že bude chtít vidět laboratoř?“

„Přestaň myslet na oplzlosti.“

„Tak vážně,“ řekl Bob. „Jestli je tak skvělá, co bude dělat s tebou? Nejsi totiž zrovna sir Gawain.“

Ted' jsem byl zase uražený já. „Líbím se jí,“ prohlásil jsem. „Je to tak šokující?“

„Harry,“ protáhl Bob a oči se mu samolibě zaleskly, „s tolika věcmi, kolik jich ty víš o ženách, já dokážu žonglovat.“

Na okamžik jsem na Boba koukal a trochu sklíčeně jsem si uvědomil, že ten lebkoun má nejspíš pravdu. Ne že bych byl ochotný mu to přiznat, to ani za milion let, ale měl ji.

„Budeme dělat únikový lektvar,“ oznámil jsem mu. „Nechci tady strašit celou noc, můžeme se tedy dát do práce? Co říkáš? Já si pamatuji asi půlku toho receptu.“

„Harry, víš dobře, že když děláš jeden lektvar, máš dost času udělat dva.“

To byla v podstatě pravda. Proces míchání alchymického lektvaru se skládá hlavně z míšení, protřásání a čekání. Vždycky můžete dělat na střídačku i druhý. Někdy můžete dokonce udělat tři, i když to je trochu přehnané. „Fajn, tak uděláme dvě dávky.“

„Ale no tak,“ peskoval mě Bob. „To je otrava. Měl by ses víc snažit. Vyzkoušej něco nového.“

„Jako co?“

Bobovy oční důlky se radostně rozzářily. „Nápoj lásky, Harry! Když mě nechceš pustit ven, dovol mi aspoň tohle! Duchové vědí, že se ti může hodit, a –“

„Ne,“ řekl jsem pevně. „V žádném případě. Žádný nápoj lásky.“

„Tak dobře,“ prohlásil. „Když žádný nápoj lásky, tak ani žádný únikový lektvar.“

„Bobe,“ zvýšil jsem varovně hlas.

Bobovy oční důlky zhasly.

Naštvaně jsem zavrčel. Byl jsem unavený a rozmrzelý a ani za nejpríznivějších okolností nejsem zrovna osobnost typu A. Došel jsem k němu, chytil jej za sanici a zatřásl s ním. „Hej!“ zařval jsem. „Bobe! Vylez ven! Nebo tuhle lebku vezmu a hodím ji do té nejhlubší studny, kterou dokážu najít! Přísahám ti, že tě schovám někam, odkud tě už nikdo nikdy nevytáhne!“

Bobovy oči se na chvilíčku rozsvítily. „Ne, to neuděláš. Na to mám moc velkou cenu.“ A zase zhasly.

Skřípal jsem zuby a snažil se lebku nerozbít o podlahu na maličké kousky. Zhluboka jsem se nadechoval a musel jsem povolat na pomoc všechny ty roky čarodějnického tréninku a sebeovládání, abych nevybuchl vzteky a nerozmlátil toho milého ducha na kousíčky. Místo toho jsem lebku vrátil na polici a pomalu počítal do třiceti.

Nemohl bych ten lektvar udělat sám? Asi mohl, ale měl jsem nepříjemný pocit, že by nemusel mít přesně ten požadovaný účinek. Lektvary jsou ošidná věc a na rozdíl od kouzel u nich záleží víc na přesných detailech než na záměru. A jenom to, že nápoj lásky vyrobím, ještě neznamená, že ho musím použít. Je to tak? A každopádně bude působit jenom pár dní – určitě ne přes víkend. Co by mohl napáchat za škodu?

Snažil jsem se zdůvodnit si vlastní jednání. Boba to uchlácholí a přinese mu to jakési zástupné vzrušení. Nápoje lásky jsou ty nejlevnější věci na světě, takže mě to na moc nepříjde. A taky mě napadá, že kdyby Susan chtěla, jako pokaždé, abych jí ukázal nějaké kouzlo, mohl bych –

Ne. To už by bylo příliš. To by bylo, jako kdybych

připustil, že se sám od sebe nedokážu žádné ženě zalíbit, navíc by nebylo fér ji zneužívat. Ale potřeboval jsem únikový lektvar, který by se mi mohl hodit u Bianky a vždycky bych ho mohl použít, kdyby došlo na nejhorší, abych uprchl před Morganem a Bílou radou. Kdybych měl únikový lektvar, cítil bych se mnohem líp.

„Dobře, Bobe. Fajn. Vyhrál jsi. Uděláme oba dva. Souhlasíš?“

Světla v Bobových očích se ostražitě rozzářila. „Myslíš to vážně? Vytvoříš nápoj lásky přesně tak, jak ti řeknu?“

„Copak lektvary vždycky nedělám tak, jak mi řekneš?“

„A co ten dietní nápoj, co jsi zkoušel?“

„Dobrá. To byl omyl.“

„A vzpomínáš na ten antigravitační lektvar?“

„Podlahu jsme *opravili*! Nebylo to nic velkého!“

„A ten –“

„Fajn, fajn,“ bručel jsem. „Nemusíš to rozmazávat. Teď vyplivni ty předpisy.“

Bob to trochu pobaveně udělal a další dvě hodiny jsme vyráběli lektvary. Všechny lektvary se vyrábějí skoro stejně. Nejdřív potřebujete základ, který tvoří nezbytnou tekutinu; potom něco, co zapojí každý ze smyslů, něco pro mysl a něco pro ducha. Všechny osm přísad, ale ty se liší v každém jednotlivém nápoji a u každého člověka, který lektvar připravuje. Bob měl stovky let zkušeností a dokázal odhadnout nejvhodnější složky, z nichž by určitý člověk měl lektvar udělat. Měl pravdu v tom, že je nedocenitelným zdrojem informací – nikdy jsem ani neslyšel o duchovi s Bobovými zkušenostmi a byl jsem rád, že ho mám.

To ale neznamená, že bych tu jeho lebku nechtěl občas

roztrískat.

Únikový lektvar byl vyrobený na základě čtvrt litru coly Jolt. Kvůli vůni jsme přidali kapku motorového oleje a kvůli hmatové kvalitě jsem na tenoučké proužky nastříhal ptačí píрко. Pak tam přišlo sedmdesát pět gramů kávových zrn v čokoládě, rozdrcených na prášek. Potom jsem tam pro mysl natrhal nepoužitý lístek na autobus a pro srdce řetízek, který jsem přetrhl a vhodil dovnitř. Rozbalil jsem kousek čisté bílé látky, v němž jsem měl právě pro takovou příležitost uložený třepotavý stín, a pak jsem otevřel skleničku, v níž jsem měl myší cupitání, a vyklepl zvuk do kádinky, kde se lektvar vařil.

„Jsi si jistý, že to bude fungovat, Bobe?“ zeptal jsem se.

„Stoprocentně. Tohle je super předpis.“

„Smrdí to strašně.“

Bobova světýlka zablikala. „Tak to většinou bývá.“

„Co to udělá? Je to ten superrychlý, nebo teleportační verze?“

Bob si odkašlal. „No vlastně tak trošku obojí. Vypij to, a na pár minut budeš vítr.“

„Vítr?“ vykulil jsem na něj oči. „Nikdy jsem o tom neslyšel, Bobe.“

„Koneckonců jsem vzdušný duch,“ prohlásil Bob.

„Bude to fungovat skvěle. Můžeš mi věřit.“

Něco jsem zabručel, nechal první nápoj protřepávat a pustil se do dalšího. Zaváhal jsem, hned jak mi Bob sdělil první přísadu.

„Tequila?“ zeptal jsem se nevěřicně. „Jsi si tím jistý? Myslel jsem, že základem nápoje lásky by mělo být šampaňské.“

„Šampaňské nebo tequila, jaký je v tom rozdíl, když to

odstraní její zábrany?“ prohlásil Bob.

„Á. Myslím, že tak dostaneme, ehm, lacinější výsledek.“

„Hej!“ protestoval Bob. „Kdo je tady paměťový duch! Já, nebo ty?“

„No –“

„Kdo tady má zkušenosti se ženami? Já, nebo ty?“

„Bobe –“

„Harry,“ káral mě Bob, „já jsem sváděl pastýřky už v době, kdy ty jsi nebyl ještě ani zábleskem v oku svého praprapředka. Řekl bych, že vím, co dělám.“

Povzdechl jsem si. Byl jsem příliš unavený na to, abych se s ním hádal. „Dobře, dobře. Šups. Tequila.“ Otevřel jsem láhev, odměřil do kádinky čtvrt litru a obrátil se k lebce.

„Výborně. Tak, a teď pětasedmdesát gramů hořké čokolády.“

„Čokolády?“ podivil jsem se.

„Holky po čokoládě šílejí, Harry.“

Něco jsem zamumlal, nejvíc ze všeho mě zajímalo, abych byl hotový, a odměřoval přísady. Totéž jsem provedl s kapkou voňavky (napodobenina jedné značky, kterou mám rád), pětadvacet gramů natrhané krajky a poslední vzdech ze dna skleničky. Když jsem do směsi přidal světlo svíčky, hned se růžovozlatě rozzářila.

„Výborně,“ prohlásil Bob. „To je ono. Fajn a teď tam dáme popel nějakého vášnivého milostného dopisu.“

Mžoural jsem na lebku. „Ehm, Bobe. Ty mi zrovna došly.“

Bob si odfrkl. „Přesně, jak jsem čekal. Podívej se na polici za mnou.“

Udělal jsem to a našel tam pár romantických románek s obálkami pokrytými neuvěřitelně nádhernými ženskými těly. „Hele! Kde jsi to vzal?“

„Při mém posledním výletu ven,“ odpověděl Bob blaženě. „Strana sto sedmdesát čtyři, odstavec, který začíná ‚Její mléčně bílá ňadra‘. Vytrhni tu stránku, spal ji a popel tam přidej.“

Polkl jsem. „To bude fungovat?“

„Hele, ženské tyhle věci úplně žerou. Věř mi.“

„Fajn,“ vzdychl jsem. „To je přísada pro ducha?“

„Uhm,“ přitakal Bob. Vzrušeně se kýval sem a tam na čelistech. „Tak, ještě lžičku práškového diamantu a je to.“

Prořel jsem si oči. „Diamant. Nemám žádné diamanty, Bobe.“

„S tím jsem počítal. Jsi laciný, proto tě ženy nemají rády. Koukni, tak prostě roztrhej padesátku na úplně maličké kousky a přidej ji tam.“

„Padesátidolarovou bankovku?“ ujišťoval jsem se.

„Prachy,“ prohlásil Bob, „ohromě sexy.“

Brumlal jsem si něco nezdvořilého, vytáhl jsem zbývající padesátku z kapsy, roztrhal ji a hodil dovnitř, aby byl nápoj hotový.

Dalším krokem bylo, že jsem se musel začít snažit. Jakmile jsou všechny přísady smíchané, musíte do nich vložit dostatečnou energii, aby se aktivovaly. Důležité nejsou jenom hmotné ingredience – je to také význam, smysl, který mají pro člověka, co lektvar připravuje, a pro ty, kteří ho budou používat.

Magická energie má spousty zdrojů. Může pocházet z nějakého konkrétního místa (většinou z nějakého velkolepého přírodního místa, jako je hora Svaté Heleny

nebo Old Faithful), z určitého ohniska (ve velkém měřítku je to třeba Stonehenge) nebo z lidského nitra. Někdy je to jen čisté mentální úsilí, surová vůle. Někdy jsou to emoce a pocity. To všechno je troud použitelný k zažehnutí toho příslovečného ohně.

Já jsem jako palivo pro kouzlo musel použít moře starostí, hodně naštvanosti a zatraceně velké množství tvrdohlavosti. Mumlal jsem nad nápoji pořád dokola náležitou kvazilatinskou litanii a cítil vzrůstající napětí. Sice mimo dosah tělesných smyslů, ale přesto bylo přítomné. Nashromáždil jsem všechny své starosti, vztek a zarytost, silou a tónem svých slov jsem je zformoval a jako ohromnou kouli jsem je vrhl proti tomu napětí. Kouzlo mě opustilo v prudké vlně, jako když najednou vylijete džbán.

„Tuhle část miluju,“ prohlásil Bob, když oba lektvary vybuchly v obláčcích zelenavého kouře a vypěnily přes okraje kádinek.

Svalil jsem se na židli a čekal, až lektvary došumí. Veškerá síla mě opustila a únava ve mně narůstala, jako bych měl na ramenou náklad cihel. Když lektvary přestaly pěnit, natáhl jsem se a každý zvlášť nalil do sportovní lahve a ty jsem velice zřetelně označil kouzelným fixem. Od příhody s lektvarem neviditelnosti, resp. vlasovým tonikem, po němž mi ještě nenarostly slušné vousy, nechci, aby se mi nápoje ještě někdy pomíchaly.

„Nebudeš toho litovat, Harry,“ ujišťoval mě Bob. „Je to ten nejlepší lektvar, který jsme kdy udělali.“

„Já jsem ho připravil, ne ty,“ zavrčel jsem. Už jsem byl doopravdy vyčerpaný – tolik, že mi takové malichernosti jako třeba možná poprava nemohly zabránit, abych nezalezl do postele.

„Jasně, jasně,“ přitakával Bob. „Jak je libo, Harry.“

Obešel jsem místnost, zhasl všechna světla i petrolejová kamínka a pak jsem po žebříku vylezl do přízemí a ani neřekl dobrou noc. Bob se přitom spokojeně řehtal.

Dopotácel jsem se k posteli a padl do ní. Mister ke mně vždycky vlezl a spí rozvalený na mých nohou. Čekal jsem na něj a on se za pár vteřin objevil, uložil se a předl jako maličký přívěsný motor.

Omámený vyčerpáním jsem se pokoušel sestavit plány na nejbližších pár dní. Promluvit si s upírkou. Najít ztraceného manžela. Uniknout hněvu Bílé rady. Najít vraha.

Než on najde mě.

Nepříjemná představa – ale rozhodl jsem se, že se jí nenechám otrávit, a schoulil jsem se ke spánku.

Kapitola devátá

V pátek večer jsem šel navštívit upírku Bianku.

Ne že bych se prostě vyhrabal z postele a vydal se k ní, to samozřejmě ne. Do příslovečné jámy lvové nepůjdete jenom tak. Začnete dobrou snídání.

Moje snídane proběhla po třetí odpoledne, když mě probudilo zvonění telefonu. Abych ho mohl zvednout, musel jsem vstát z postele a dojít do velkého pokoje.

„Mmmrrrrmmff,“ zavrčel jsem.

„Dresdene,“ pozdravila mě Murphyová, „tak co pro mě máš?“

Její hlas zněl napjatě. Měl ten charakteristický tón, který nasadila, když byla nervózní, a který mi byl nepříjemný jako škrábání nehtů po kosti. Vyšetřování vraždy Tommyho Tomma se asi moc dobře nevyvíjelo. „Zatím nic,“ oznámil jsem jí. Pak jsem maličko zalhal. „Pracoval jsem skoro celou noc, ale zatím ještě nic nemám.“

Odpověděla mi nadávkou. „To mi nestačí, Harry. Já potřebuju odpovědi a potřebovala jsem je včera.“

„Pustím se do toho, hned jak budu moct.“

„Pust’ se do toho dřív,“ vztekala se. Byla naštvaná. Ne že by to u Murphyové bylo něco neobvyklého, ale znamenalo to, že se děje ještě něco dalšího. Když věci začnou být nepříjemné, někteří lidé propadnou panice nebo jsou utrápení. Někteří se sesypou. Murphyová se naštve.

„Policejní prezident se po tobě zase vozí?“ Městský policejní prezident Howard Fairweather používal Murphyovou a její tým jako obětní beránky pro všechny možné nevyřešené zločiny, které jí hodil do klína. Fairweather byl pořád ve střehu a číhal na příležitost, jak Murphyovou ukázat ve špatném světle, jako kdyby tím mohl zabránit, aby neukřižovali jeho.

„Jako ten okřídlený opičák z *Čaroděje ze země Oz*. Skoro mě napadá, kdo tlačí na *něj*, aby už to bylo hotovo.“ Hlas měla kyselý jako zralé citrony. Slyšel jsem, jak si hodila šumivý aspirin do sklenice vody. „Myslím to vážně, Harry. Musíš mi dát odpovědi, které potřebuji, a musíš mi je opatřit rychle. Musím vědět, jestli to byla magie, a pokud ano, jak to bylo provedeno a kdo to mohl udělat. Jména, místa – potřebuju vědět všechno.“

„To není tak jednoduché, Mur–“

„Tak to *zjednoduš*. Jak dlouho ti bude trvat, než mi něco dokážeš říct? Potřebuju do čtvrt hodiny nějaký odhad pro prezidentův vyšetřovací výbor, nebo se klidně můžu začít balit.“

Zamračil jsem se. Pokud se mi z Bianky podaří něco vytáhnout, mohlo by to Murphyové pomoci při vyšetřování – ale jestli to bude k ničemu, strávím celý večer bezvýslednou činností a Murphyová potřebuje odpovědi hned teď. Asi jsem měl připravit lektvar proti usnutí. „Pracuje ten výbor o víkendech?“

Murphyová si odfrkla. „Děláš si srandu?“

„Pak budeme něco mít v pondělí.“

„Dokážeš to do té doby zjistit?“ vyptávala se.

„Nevím, jestli ti to k něčemu bude, i kdybych to dokázal rozluštit. Doufám, že máš ještě něco dalšího než jenom

tohle.“

Slyšel jsem ze sluchátka, jak si povzdechla a napila se perlivého nápoje. „Nepotop mě, Harry.“

Nejvyšší čas změnit téma, než mě odhalí a zjistí, že jí lžu. Neměl jsem v úmyslu ten zakázaný výzkum provádět, jestli bude možné se tomu nějak vyhnout. „S Biankou jsi neměla štěstí?“

Další nadávka. „Ta čubka s námi nebude mluvit. Samé úsměvy, přikývnutí, oblaka kouře, konverzace a noha přes nohu. Měl jsi vidět, jak Carmichael slintá.“

„No dobře. Třeba ho ani nemůžeš obviňovat. Slyšel jsem, že je moc hezká. Hele, Murph. Co kdybych prostě –“

„Ne, Harry. V žádném případě. Nepůjdeš do Sametového salonu, *nebudeš* mluvit s tou ženou a nebudeš se do toho plést.“

„Poručíku Murphyová,“ protáhl jsem. „Nežárlíme tak trošičku?“

„Jenom si nefandi. Ty jsi civilní osoba, Dresdene, i když máš povolení vyšetřovatele. Jestli svoji prdel strčíš do nějaké nemocnice nebo márnice, já budu ten, kdo to odnese.“

„Murph, to se mě dotklo.“

„Jestli mě v tomhle neposlechneš, dotknu se tvou hlavou párkrát cihlové zdi.“ Hlas měla ostrý a energický.

„Hele, uklidni se, Murph. Jestli nechceš, abych tam chodil, tak žádný problém.“ Hopla. Lež. Tohle jí musí být nápadné jako rozdíl mezi trollem a kozlem.

„Jsi zatracený lhář, Harry. Sakra, měla jsem tě strčit do cely, už jenom abych ti zabránila –“

„Cože?“ křičel jsem do sluchátka. „Murph, vypadává to. Neslyším tě. Zase ten zatracený telefon. Zkus mi zavolat

znovu.“ Pak jsem zavěsil.

Došel ke mně Mister a zaškrábal mi na nohu. Vážnýma zelenýma očima mě sledoval, zatímco jsem vytahoval ze zdi telefon, který znovu začal zvonit.

„A je to, Mistere. Máš hlad?“

Udělal jsem nám jídlo. Zbytky sendviče se steakem pro něho a špagety z konzervy ohřáté na sporáku pro mě. Uvažoval jsem nad poslední plechovkou coca-coly, kterou Mister miluje přinejmenším stejně jako já, a pak jsem se chvíli věnoval jídlu, pití a mazlení. Byl jsem zase vzhůru a schopný přemýšlet – a připravit se na západ slunce.

Čas soumraku byl ještě daleko, setmí se kolem šesté. Měl jsem zhruba dvě hodiny na to, abych se nachystal.

Možná si myslíte, že o upírech pár věcí víte. Snad něco z toho, co jste se doslechli, sedí. Nejspíš ne. Tak či tak, na vyhlídku, že půjdu do Biančina doupěte, abych od ní požadoval informace, jsem se netěšil. Musel jsem předpokládat, že než bude všechno řečeno a vykonáno, může to být hodně ošklivé. Jenom pro jistotu, aby mě nenachytala s nepřipravenou zbraní.

Čarodějnictví je hlavně o tom myslet dopředu a být připravený. Čarodějové nejsou žádní supermani. Máme prostě tu výhodu, že věci vidíme jasněji než jiní lidé a dokážeme informace, které máme navíc, použít ve svůj prospěch. Sakra, slovo *čarodějnice*, postaru *vědma*, má stejný kořen jako *vědět*. My věci víme. Nejsme o nic silnější nebo rychlejší než kdokoli jiný. Dokonce se toho u nás o tolik víc neděje ani v duchovní oblasti. Ale jsme strašlivě podezřívaví, a když máme možnost se na něco přichystat, dokážeme opravdu působivé věci.

Když jste jako čaroděj připraveni zabývat se nějakým

problémem, pak je pravděpodobné, že dokážete přijít na něco, co vám umožní si s ním poradit. Proto jsem si přichystal všechny věci, o nichž jsem si myslel, že bych je mohl potřebovat: zkontroloval jsem, že moje hůlka je naleštěná a připravená. Stříbrný nůž jsem zasunul do pochvy, zavěšené hned pod levou paží. Únikový lektvar ve sportovní láhvi jsem schoval do kapsy kabátu. Vzal jsem si svůj nejoblíbenější talisman, stříbrný pentagram na stříbrném řetízku – patřil mojí mamince. Předal mi ho otec. A do kapsy jsem si vložil malý, složený kousek bílé látky.

Měl jsem s sebou pár očarováných věcí – nebo aspoň napůl očarováných. Nosit s sebou úplně očarované věci je drahé, časově náročné a já si to prostě nemohl dovolit. Čarodějům s modrými límečky stačí hodit pár kouzel, ale my musíme doufat, že se v nesprávnou chvíli něco nezadrhne. Byl bych daleko klidnější, kdybych si s sebou mohl vzít svou berlu nebo hůl na vrhání blesků, ale to by bylo stejné, jako kdybych se před Biančinými dveřmi objevil v tanku, dovnitř vešel s kulometem nebo plamenometem a dával tak najevo svůj úmysl bojovat.

Musel jsem zachovat křehkou rovnováhu mezi tím, abych s problémy počítal, a přitom abych si o ně přímo neříkal.

Samozřejmě jsem neměl strach. Nedomníval jsem se, že by Bianca chtěla dělat potíže smrtelnému čarodějovi. Bianca nebude chtít dopálit Bílou radu tím, že by si se mnou něco začala.

Na druhé straně jsem nebyl zrovna oblíbenec Bílé rady. Kdyby se mě Bianca rozhodla pěkně potichu odstranit ze scény, mohli by se také dívat někam jinam.

Bud' opatrný, Harry, nabádal jsem sám sebe. Nezačínej

být přehnaně paranoidní. Jestli takhle budeš pokračovat, vybuduješ si svůj maličký byteček ve sklepeních samoty.

„Tak co myslíš?“ zeptal jsem se Mistera, jakmile jsem se oblékl do výstroje, kterou jsem si chtěl vzít s sebou.

Mister odešel ke dveřím a neodbytně do nich strkal tlapou.

„Všichni mě kritizují. No tak jo, fajn.“ Povzdychl jsem si. Pustil jsem ho ven, pak jsem vyšel i já, nastoupil do auta a odjel do drahé lokality u jezera, kde sídlil Sametový salon.

Bianca řídí svůj podnik z velikého starého panského sídla, které pochází z bouřlivých dvacátých let. Říká se, že je postavil nechvalně známý Al Capone pro jednu ze svých milenek.

Byla tu brána se železnou mříží a ochrankou. Zatočil jsem brouka na krátký pruh vozovky, který vedl od chodníku k bráně. Jakmile jsem vůz zastavil, ozvalo se zezadu z motoru škytavé rachocení. Stáhl jsem okénko, vystrčil hlavu a pohlédl dozadu. Ozvalo se úúúmp a pak se zpod auta vyřinul černý kouř a valil se po vjezdu z kopce na ulici.

Trhl jsem sebou. Motor skoro omluvně zarachotil a vydechl naposledy. No to je ohromné. Ted' nemám odvoz domů. Vystoupil jsem z brouka a chvíli ho oplakával.

Muž z ochranky na druhé straně brány byl hranatý, nepříliš vysoký, ale nesmírně svalnatý a skrýval to pod drahým oblekem. Studoval mě pohledem bojového psa a pak se přes mříže optal: „Máte domluvenou schůzku?“

„Ne,“ odpověděl jsem mu. „Ale myslím, že mě Bianca bude chtít vidět.“

Nevypadal, že by to na něj udělalo dojem. „Je mi líto,“

prohlásil. „Bianca tráví večer někde mimo.“

Věci už vůbec neprobíhají jednoduše. Pokrčil jsem rameny, založil si ruce a opřel se o kapotu brouka. „Poslužte si, tak já tu prostě počkám, dokud nepřijede odtahovka a dokud se mi nepodaří dostat tuhle věc z vašeho vjezdu.“

Koukal na mě očima přimhouřenýma do uzoučkových štěrbin ve snaze o přemýšlení. Nakonec se myšlenky dostaly do mozku, byly zpracovány a zase odeslány ven s výsledkem „předat odpovědnost“. „Zavolám dovnitř vaše jméno,“ řekl mi.

„Dobrý muži,“ pochválil jsem ho. „Nebudete toho litovat.“

„Jméno,“ zavrčel.

„Harry Dresden.“

Jestli mé jméno poznal, na jeho obličeji se to neprojevalo. Přeměřil si mě a brouka, pak pooděšel pár kroků, vyndal z kapsy mobilní telefon a přiložil si ho k uchu.

Poslouchal jsem. Poslouchat není nic těžkého. Dneska v tom nikdo nemá cvik, ale když na tom budete dost dlouho pracovat, můžete se vytrénovat tak, že se naučíte smysly skutečně používat.

„Mám tady chlápka, kterej tvrdí, že s ním Bianca bude chtít mluvit,“ říkal strážný. „Říká, že se jmenuje Harry Dresden.“ Na chvíli se odmlčel. Slova druhého hlasu jsem nedokázal rozeznat, jenom to, že hlas byl ženský. „Ummm,“ řekl. Otočil se zase ke mně. „Ummm,“ opakoval. „Jistě, jistě. Ano. Samozřejmě, madam.“

Natáhl jsem se do okna brouka a vytáhl svoji hůlku. Opřel jsem ji o beton vedle své boty a několikrát, jakoby

netrpělivě, jsem s ní zaťukal.

Strážný se ke mně otočil zády, natáhl se stranou a někde zmáčkl knoflík. Brána zabzučela a s kliknutím se otevřela.

„Pojďte dál, pane Dresdene,“ řekl. „Jestli chcete, můžu někoho zavolat, aby odtáhl vaše auto.“

„Super,“ souhlasil jsem. Dal jsem mu jméno odtahovky, s níž má Mike smlouvu, a řekl mu, aby vyřídil, že to je zase Harryho auto. Strážce Fido si to všechno pečlivě poznamenal. Zapisoval si to do sešítu, který vytáhl z kapsy. Mezitím jsem ho minul, kráčet směrem k domu a hůlkou při každém kroku uhodil o beton.

„Stůjte,“ řekl mi klidným a sebejistým hlasem. Lidé nemluví s takovou naprostou autoritou, pokud nemají v ruce pistoli. Zastavil jsem se.

„Odložte hůl,“ nařídil mi, „a zvedněte ruce. Musím vás prohledat, než vás pustím dál.“

Povzdechl jsem si, udělal, co mi řekl, a nechal ho, aby mě osahal. Neotočil jsem k němu hlavu, ale cítil jsem kovový pach jeho pistole. Objevil můj nůž a odebral mi ho. Prsty mi přešel vzadu po krku a ucítil tam řetízek.

„Co je to?“ zeptal se.

„Pentagram,“ odpověděl jsem.

„Ukažte mi ho. Jednou rukou.“

Levou rukou jsem si ho vytáhl zpod košile a otočil ho k němu, stříbrnou pěticípu hvězdu v kruhu, samé hladké geometrické tvary. Zavrčel a prohlásil: „Fajn.“ Pokračoval v prohlídce a objevil umělohmotnou sportovní láhev. Vyndal mi ji z kapsy, otevřel ji a přičichl k ní.

„Co je to?“

„Dietní kola,“ odpověděl jsem mu.

„Smrdí to jako hovno,“ vyjádřil se, přiklopil víčko a

strčil mi ji zpátky do kapsy.

„A co moje hůl?“

„Při odchodu ji dostanete zpátky.“

Zatraceně. Nůž a hůlka byly moje jediné fyzické obranné prostředky. Všechno, co můžu udělat, bude zcela záviset na kouzlech a to je často velice pofiderní. Ta představa stačila, abych se otrásl.

Věrný hlídací pes Fido samozřejmě pár věcí přehlédl. Zaprvé si nevšiml čistého bílého kapesníku. Zadruhé mě pustil dovnitř s pentagramem kolem krku. Nejspíš si myslel, že když to není krucifix ani kříž, nemůžu ho použít k tomu, abych si udržel Bianku od těla.

To ovšem nebyla pravda. Upíři (a další podobná stvoření) nereagují na symboly jako takové. Reagují na moc, která doprovází akt víry. Já svojí vírou ve Všemohoucího od sebe vampýra odehnat nedokážu – prostě mi nepřipadá, že bychom k sobě my dva měli nějak zvlášť blízko. Ale pentagram je symbolem magie jako takové a v tu mám víry dostatek.

A Fido samozřejmě přehlédl můj únikový lektvar. Bianca by vážně měla od svých strážných čekat větší povědomí o nadpřirozených silách a o tom, jaké věci hledat.

Dům samotný byl elegantní, velice prostorný, s vysokými stropy a rozlehlými sály, jaké už se prostě nedělají. V ohromné vstupní hale mě přivítala vzorně upravená mladá žena s jednoduchým krátkým sestřihem. Vyměnil jsem si s ní pár zdvořilostí. Uvedla mě do knihovny, jejíž stěny byly obloženy starými knihami v kožených vazbách. Podobnou kůží byla čalouněna i křesla, stojící uprostřed místnosti kolem starobylého stolu s psíma

nohama.

Posadil jsem se a čekal. A čekal. A čekal. Uběhlo přes půl hodiny, než Bianca konečně dorazila.

Vešla do místnosti jako svíce, hořící chladným jasným plamenem. Její vlasy měly zářivě kaštanový odstín příliš tmavý, než aby vrhal zrzavé odlesky, ale přesto to tak bylo. Měla tmavé zářivé oči a bezchybně hladkou pleť, elegantně zkrášlenou kosmetikou. Nebyla to vysoká žena, ale urostlá. Na sobě měla černé šaty s hlubokým výstřihem. Rozparek na jedné straně štědře odhaloval část bílého stehna. Ruce jí až nad lokty zakrývaly černé rukavice a její boty za tři sta dolarů byly vzorový mučicí nástroj na vysokém podpatku. Vypadala příliš dobře na to, aby to mohla být pravda.

„Pane Dresdene,“ vítala mě. „Jaké nečekané potěšení.“

Jakmile vešla do místnosti, vstal jsem. „Madam Bianco,“ odpověděl jsem a pokývl jí. „Konečně se setkáváme. Pověsti o vás se nezmiňují o vaší kráse.“

Rozesmála se, její rty utvářely zvuky, hlava se jí zaklonila právě dost na to, aby odhalila bledou kůži na krku. „O vás říkají, že jste gentleman, a já teď vidím, že se nemýlí. To je roztomile pasé být v téhle zemi gentleman.“

„Vy i já jsme z jiného světa.“

Přiblížila se ke mně a natáhla ruku pohybem vyzařujícím ženskost a grácii. Na okamžik jsem se k té ruce sklonil a uchopil ji, přešel rty po hřbetu rukavice. „Vážně si myslíte, že jsem krásná, pane Dresdene?“

„Nádherná jako hvězda, madam.“

„Zdvořilý a taky hezký,“ zašeptala. Přejela mě očima od hlavy k patě, ale dokonce i ona se vyhýbala mému pohledu, ať už proto, že se chtěla vyhnout tomu, aby na mě neuváženě nezaměřila své síly, nebo že nechtěla být

příjemcem síly mojí, to jsem nedokázal říct. Pokračovala dál do místnosti a zastavila se vedle jednoho z pohodlných křesel. Já jsem mezitím obešel stůl, křeslo jí přisunul a pomohl jí usadit se. Překřížila nohy a v těch šatech a botách jí to moc slušelo. Zamžikal jsem a vrátil se na své místo.

„Nuže, pane Dresdene, co vás přivádí do mého skromného domu? Hledáte na večer zábavu? Můžu vás klidně ujistit, že nic podobného nezažijete.“ Složila ruce do klína a usmála se na mě.

I já se usmál na ni a jednu ruku si dal do kapsy na ten bílý kapesník. „Ne, díky. Přišel jsem si promluvit.“

Její rty rozdělilo tiché *och*. „Rozumím. A o čem, jestli se mohu zeptat?“

„O Jennifer Stantonové. A její vraždě.“

Varovný pocit jsem vnímal jenom kratičký okamžik předem. Biančiny oči se přimhouřily a potom se rozšířily, jako když se kočka chystá ke skoku. Pak se ke mně rychle jako dech přihnala kolem stolu, s rukama nataženýma k mému krku.

Převalil jsem se s křeslem dozadu. I když jsem se začal pohybovat první, málem jsem nebyl dost rychlý, abych těm napřaženým nehtům unikl. Jeden z nich mi letmo zavadil o krk a způsobil mi palčivou bolest, ale ona se nezastavila, následovala mě na podlahu a její smyslné rty odhalovaly ostré tesáky.

Vytrhl jsem ruku z kapsy, prudce roztřepal svůj bílý kapesník a uvolnil tak podobu slunečního světla, kterou jsem původně uložil, abych ji mohl použít jako přísadu do lektvarů.

Na chvilíčku oslnivě rozzářila celý pokoj.

Světlo do Bianky narazilo, odhodilo ji zpátky přes

starožitný stůl, vrhlo ji na jednu z polic a trhalo z ní kusy těla, jako když pískovací tryska loupe z mršiny kusy shnilého masa. Zaječela a obličej okolo úst se jí svlékl a odpadl jako hadí šupiny.

Nikdy předtím jsem skutečného upíra neviděl. Později budu mít čas být vyděšený. Zatímco jsem si talisman přetahoval přes hlavu, vnímal jsem podrobnosti. Mělo to tvář jako netopýr, hnusnou a zježenou, a hlavu v poměru k tělu příliš velikou. Rozevřené hladové čelisti. Ramena silná a shrbená. Mezi klouby skoro holých kostí paží se napínala blanitá křídla. Na hrudi visela ochablá černá ňadra a drala se ven z šatů, které už vůbec nevypadaly žensky. Oči to mělo rozšířené, černé a strnulé a kůži pokrytou nějakou kožovitou slizkou blánou, která připomínala duši z pneumatiky pokrytou vazelínou, ale v níž sluneční světlo, které jsem s sebou přinesl, vyleptalo maličké dírký.

Rychle se to vzpamatovalo, posadilo se to na bobek a se zuřivým syčením to na obě strany rozpřáhlo paže zakončené prsty s drápy.

Sevřel jsem v pěsti řetízek pentagramu, zvedl ho stejně, jako to dělají všichni zabíječi upírů, které jste kdy mohli vidět, a řekl „Proboha, dámo. Já si přišel jenom promluvit.“

Upír zasyčel a vydal se klátivě, zvláště působnými kroky ke mně. Její pařáty s drápy byly pořád oblečené v černých lodičkách za tři sta dolarů.

„Zpátky,“ přikázal jsem a sám vykročil proti ní. Pentagram se rozzářil klidným jasným světlem, vytvořeným z vůle a přesvědčení – jestli chcete, tak z mojí víry, že to takovou příšeru zdolá.

Zasyčela, odvrátila tvář a zvedla blány na pažích, aby si před světlem ochránila oči. Ustoupila o krok dozadu, pak o

další, dokud shrbenými zády nenarazila na stěnu plnou knih.

A co mám dělat *ted'*? Nechtěl jsem se pokoušet probodnout jí srdce kule. Ale když ji pustím ze sevření vůle, může se na mě znovu vrhnout – a mám dojem, že neznám nic, ani ty nejrychlejší evokace, které bych dokázal vyslovit dřív, než mi utrhne hlavu. A i kdyby se mi podařilo okolo ní projít, bude mít nejspíš nějaké smrtelné lokaje, jako ochranku u brány, kteří mě s radostí zabijí, když zjistí, že jsem obelstil jejich paní.

„Tys ji zabil,“ vztekal se upír a jeho hlas byl pořád přesně stejný, smyslný a ženský, i když změněný vztekem a vycházel z těch odporných úst. „Tys zabil Jennifer. Byla *moje*, kouzelníčku.“

„Podívej,“ řekl jsem. „Nic z tohohle jsem já nechtěl. A policie ví, že jsem tady. Ušetři si spoustu potíží. Sedni si, promluv si se mnou a pak se oba spokojeně rozejdeme. Proboha, Bianko, copak si myslíš, že kdybych zabil Jennifer a Tommyho Tomma, že bych sem jenom tak přišel?“

„To čekáš, že uvěřím, žes je nezabil? Z tohohle domu živý neodejdeš.“

Ted' jsem začal být rozzlobený i já. A taky vystrašený. Pane bože, dokonce i *upíři* si myslí, že ten zlý jsem já. „Co by tě přesvědčilo, že jsem to neudělal?“

Černé bezedné oči si mě strnule měřily skrz planoucí oheň mojí víry. Cítil jsem tam nějakou sílu, jak se pokouší na mě dostat a zadržuje ji jen moje vůle, stejně jako to stvoření samotné. Upír vyprskl: „Skloň amulet, čaroději.“

„A když to udělám, půjdeš mi zase po krku?“

„Jestli to neuděláš, tak určitě půjdu.“

Podivná logika. Snažil jsem se vidět situaci z jejího hlediska. Když jsem se objevil, vyděsilo ji to. Nechala mě prohledat a odzbrojit, jak nejlíp to dokázala. Kdyby si myslela, že jsem vrah Jennifer Stantonové, vyvolalo by vyslovení jejího jména takový výbuch násilí? Padla na mě skleslost z toho, že nic není, jak se zdálo.

„Když ho skloním,“ začal jsem opatrně, „chci tvoje slovo, že si sedneš a promluvíš si se mnou. Při ohni a větru ti přísahám, že s její smrtí nemám nic společného.“

Upírka na mě zasyčela a zastínila si oči před světlem rukou s drápy. „Proč bych ti měla věřit?“

„A proč bych já měl věřit *tobě*?“ kontroval jsem.

V ústech se jí objevily zažloutlé tesáky. „Jestli nevěříš mému slovu, čaroději, jak můžu já věřit tvému?“

„Takže mi ho dáš?“

Upírka ztuhla, a i když její hlas byl stále pronikavý zlostí a bolestí, byl pořád sexy jako hedvábná košilka bez knoflíčků, a já měl pocit, že jsem v něm zaslechl pravdivý tón. „Máš můj slib. Skloň svůj talisman a promluvíme si.“

Byl čas na další promyšlený hazard. Hodil jsem pentagram na stůl. Chladné světlo pohaslo a místnost byla zase osvětlená jenom elektřinou.

Upírka pomalu sklonila ruce a svýma příliš velkýma očima mrkla na mě a pak na pentagram, ležící na stole. Dlouhý růžový jazyk se jí nervózně mrskl kolem čelisti a přes spodní část obličeje a pak zase vklouzl do úst. Došlo mi, že je překvapená. Překvapená, že jsem to udělal.

Srdce mi bušilo jako o závod, ale vypudil jsem strach ze svého mozku někam do pozadí. Upíři jsou jako démoni, jako vlci nebo jako žraloci. Nedovolte jim, aby si mysleli, že jste jejich potenciální potrava, a současně si získejte

jejich respekt. Upírčina pravá podoba byla groteskní – ale nebyla tak strašná jako některé věci, které už jsem viděl dřív. Některí démoni jsou daleko horší a některé starobylé věci vám mohou rozervat mozek, stačí, když na ně pohlédnete. Pozoroval jsem to stvoření vyrovnaným pohledem.

„Tak co?“ prohlásil jsem. „Promluvíme si? Čím déle tu budeme sedět, tím déle zůstane Jennifeřin vrah na svobodě.“

Upírka na mě ještě chvíli strnule hleděla. Pak se otřásla a zahalila se blánami svých křídel. Černý hlen se měnil v kousky bledé, dokonalé pleti, která se po tmavé upíří kůži šířila jako rostoucí houba. Povadlá černá prsa zase natekla do jemně zaoblené dokonalosti s růžovými hroty.

Za chvíličku zase přede mnou stála Bianca s rovnými zády a cudně si upravovala šaty, rukama se objímala kolem ramen, jako by jí byla zima, a z očí jí blýskal hněv. Nebyla o nic méně krásná než před několika okamžiky, byla stejná do poslední vrásky a křivky. Ale pro mě byla ta kouzelná krása nadobro zničena. Pořád měla stejné oči, černé, bezedné a cizí. Navždycky si budu pamatovat, jak pod maskou nádherného těla doopravdy vypadá.

Sehnul jsem se, zvedl křeslo a postavil ho na místo. Pak jsem obešel stůl, obrátil se k ní zády a postavil i to její. Potom jsem jí ho přisunul úplně stejně, jako když jsem vstoupil do místnosti.

Dlouhou chvíli mě upřeně pozorovala. Na tváři jí probleskly různé výrazy. Byla vyvedena z míry mým zjevným nezájmem o to, jak vypadá, a to na ni mělo silný vliv. Pak pyšně zvedla bradu a znovu se půvabně posadila do křesla, elegantně jako nějaká královna. Všechny rysy v

obličej se jí napínaly vztekem. Pravidla Starého světa o dvornosti a pohostinnosti zatím nepřestávala platit – ale na jak dlouho?

Vrátil jsem se na místo, sklonil se, sebral svůj bílý kapesník a pohrával si s ním. Biančiny rozzlobené oči na něj na okamžik pohlédly a znovu zopakovala nervózní gesto, v němž si olízla zuby a rty, ale tentokrát měl její jazyk lidský vzhled.

„Tak tedy: pověz mi něco o Jennifer a Tommy Tommovi,“ pobídl jsem ji.

Skoro posměšně zavrtěla hlavou. „Můžu ti říct to, co jsem už pověděla policii. Nevím, kdo by je mohl zabít.“

„No tak, Bianco. My před sebou nemusíme nic skrývat. Nejsme součástí světa smrtelníků.“

Obočí se jí pohnula dolů a dala průchod dalšímu vzteku. „Ne. Ty jsi jediný ve městě, kdo má schopnosti potřebné k tomu, aby mohl použít takové kouzlo. Jestli jsi to neudělal ty, pak nemám představu, kdo by to mohl být.“

„Nemáš nějaké nepřátele? Někoho, kdo by na tebe mohl chtít udělat dojem?“

V koutku úst se jí objevila maličká hořká vráska – ta určitě nebyla od smíchu. „Samozřejmě. Ale nikdo z nich by nedokázal to, co se stalo Tommymu a Jenny.“ Bubnovala nehty o desku stolu a nechávala v dřevě maličké vroubky. „Já nedovolím, aby takhle nebezpeční nepřátelé chodili kolem živí. Aspoň ne dlouho.“

Opřel jsem se do křesla, zamračil se a hrozně se snažil, abych nedal najevo, jak jsem vyděšený. „Jak dobře jsi znala Tommyho Tomma?“

Pokrčila rameny, která zářila jako porcelán a byla stejně křehká. „Možná si myslíte, že to byl jenom Marconeho

rváč, pane Dresdene. Ale pod tou fasádou byl Tommy velice jemný a taktní muž. Na ženy byl vždycky hodný. Zacházel s nimi jako se skutečnými lidmi.“ Pohledem přejela ze strany na stranu, ale nezvedla zrak. „Jako s lidskými bytostmi. Nepřijala bych žádného klienta, kdybych si nemyslela, že není gentleman, ale Tommy byl lepší než většina ostatních. Setkala jsem se s ním asi před dvěma lety. Dohlížela jsem na to, aby se o něj někdo postaral, když chtěl na večer společnost.“

„Poslala jsi k němu ten večer Jennifer?“

S prázdným výrazem přikývla. Její nehty znovu zabubnovaly na desku stolu a vyryly do dřeva další žlábký.

„Byl i někdo jiný, s kým se pravidelně stýkal? Třeba někdo, kdo by se s ním bavil a věděl, co se odehrává v jeho životě?“

Bianca zavrtěla hlavou. „Ne,“ prohlásila. Pak se ale zamračila.

Já jsem ji jenom sledoval a nepřítomně hodil kapesník na desku stolu. Její oči po něm šlehly a pak se zabodly do mých.

Nehnul jsem ani brvou. Pohlédl jsem jí do očí a zkřivil ústa v nepatrném úsměvu, jako kdybych měl připraveno ještě něco, a mnohem horšího, kdyby se na mě chtěla zase vrhnout. Viděl jsem její zlost a vztek a na okamžik jsem nahlédl dovnitř a uviděl jejich příčinu. Měla vztek, že jsem viděl její pravou podobu, byla vyděšená a zahanbená, že jsem odhalil její převlek a viděl stvoření, které se pod ním ukrývá. A měla strach, že bych svými schopnostmi mohl její masku strhnout navždycky.

Bianca ze všeho nejvíc chtěla být krásná. A já jsem dneska zničil její iluzi. Otřásl jsem tím maličkým

přepychovým světem. Tohle mně určitě nikdy nezapomene.

Zachvěla se a honem oči rozzlobeně a vyděšeně odtrhla, než jsem do ní mohl nahlédnout hlouběji – nebo ona do mě. „Kdybych vám nedala své slovo, Dresdene,“ zašeptala, „zabila bych vás v tomhle okamžiku.“

„To by nebylo šťastné,“ prohlásil jsem. Udržel jsem svůj hlas pevný. „Měla bys znát rizika prokletí za zabití čaroděje. Máš co ztratit, Bianco. A i kdyby se ti podařilo mě sejmout, můžeš vsadit tu svoji krásnou prdelku, že bych tě dokázal vzít do pekla s sebou.“

Ztuhla, pak odvrátila hlavu a prsty jí ochably. Byla to tichá a hořká kapitulace. Nebyla dost rychlá, abych si nevšiml, že jí po tváři stéká slza.

Rozbrečel jsem upíra. To je ohromné. Připadal jsem si jako superhrdina. Harry Dresden láme příšerám srdce.

„Jenom jediný člověk by mohl něco vědět,“ řekla a její nádherný hlas zněl dutě, ploše a bez života. „Dřív pro mě pracovala jedna žena. Linda Randallová. Ona a Jennifer spolu dělaly zakázky, když zákazníci o něco takového stáli. Byly si velice blízké.“

„A kde je teď?“ zeptal jsem se.

„Dělá někomu řidiče. Nějaký bohatý pár chtěl služebnou, která by dělala něco víc, než jen umývala okna. A navíc zrovna nebyla ten typ, jakými se ráda obklopuji. Myslím, že Jennifer měla její telefon. Můžu někoho poslat, aby vám ho donesl, pane Dresdene.“ Moje jméno vyslovila, jako kdyby to bylo něco hořkého a jedovatého, co by chtěla vyplivnout.

„Děkuji, to by bylo velice laskavé.“ Můj tón zůstal formální a neutrální. Etiketa a schopnost blafovat byly to jediné, co mi zachraňovalo krk.

Zůstávala vyrovnaná, ovládala své očividně silné emoce, až nakonec zase zvedla zrak. Když její pohled padl na můj krk, oči se jí zastavily a rozšířily se. Její výraz byl najednou naprosto, až nelidsky nehybný.

Ztuhl jsem. Ne jenom ztuhl, ale napjal se jako struna, jako ocelová pružina. Nezbývaly mi už žádné triky ani zbraně. Nebudu mít šanci se ubránit. V žádném případě nebudu mít šanci vypít lektvar dřív, než mě roztrhá. Sevřel jsem opěrky křesla, abych se nedal na útěk. Nepřiznat strach. Nezačít utíkat. Jenom by mě začala honit, spustilo by to její instinkty lovce, stíhajícího kořist.

„Vy krvácíte, pane Dresdene,“ zašeptala.

Pomalů jsem si zvedl ruku k hrdlu, kde mě předtím škrábly její nehty. Konečky prstů jsem měl lepkavé od vlastní krve.

Bianca na mě dál zírala. Jazyk se jí zase mihl kolem rtů. „Zakryjte si to,“ zašeptala. Z úst se jí ozval zvláštní mňoukavý zvuk. „*Schovejte to, Dresdene.*“

Sebral jsem kapesník a přitiskl si ho na krk. Bianca pomalu zavřela oči a pak se odvrátila, napůl zkroucená, jako by si chránila břicho. Nevstala.

„Odejděte,“ vyzvala mě. „Běžte už. Přijde sem Paula a já ji za chvíli pošlu k bráně s tím telefonním číslem.“

Došel jsem ke dveřím, ale pak jsem se zastavil a pohlédl na ni. Ve vědomí, co se skrývá pod svůdným zevnějškem, pod maskou tělesnosti a že se to teď svíjí a kroutí žádostí, bylo něco nechutně fascinujícího.

„Jděte,“ kňučela Bianca. Hněv, lačnost a pocit, který jsem dokázal sotva vytušit, způsobily, že její hlas byl tenký a napjatý. „Běžte. A nemyslete si, že na tuhle noc někdy zapomenou. Nedoufejte, že se nepostarám, abyste toho

litoval.“

Dveře do knihovny se otevřely a mladá žena s rovnými vlasy, která mě předtím vítala, vešla do místnosti. Letmo na mě pohlédla, minula mě a klekla si vedle Bianky. Nejspíš Paula.

Zamumlala něco příliš potichu, abych to mohl zaslechnout, a jednou rukou odhrnula Biance vlasy z tváře. Potom si rozepnula rukáv u blůzy, vyhrnula si ho nad loket a přitiskla zápěstí Biance k ústům.

Měl jsem dobrý výhled na to, co se děje. Vzduchem se mihl Biančín jazyk, dlouhý, růžový a přilnavý, a potřel Paulino zápěstí lesklými slinami. Paula se při tom doteku zachvěla a začala dýchat rychleji. Pod blůzou se jí vztyčily bradavky a hlava jí pomalu padla dozadu. Oči měla zakalené narkotickou malátností jako fetišák, který si právě šlehl.

Biančiny tesáky se prodloužily a prořízly Paulinu bílou, krásnou kůži. Vytryskla krev. Biančín jazyk se začal pohybovat dovnitř a ven rychleji, než jsem ho stačil sledovat, a chlemtal krev stejně rychle, jak se objevovala. Její tmavé oči byly přimhouřené a nepřítomné. Paula vzdychala a sténala slastí a celé její tělo se chvělo.

Bylo mi z toho trochu zle a krok za krokem jsem se vytratil, aniž bych se k té scéně obrátil zády. Paula se pomalu sesunula na podlahu a v rozkoši se svíjela, dokud neupadla do bezvědomí. Bianca ji naprosto nežensky následovala na zem, jako stvoření pronásledované zvířecím hladem. Skláněla se nad ležící ženou a já jsem v nahrbení bledých ramen zahlédl, jak netopýří příšera ukrytá pod maskou těla hltá Paulinu krev.

Rychle jsem odtamtud vypadl a zavřel za sebou dveře.

Srdce mi bušilo až příliš rychle. Kdybych neviděl, co je pod Biančinou maskou, asi by mě ta scéna s Paulou vzrušila. Ale takhle se mi jenom udělalo špatně od žaludku a vylekal jsem se. Ta žena se dávala té věci stejně rychle a ochotně jako kterákoli žena svému milenci.

Sliny, vyvozovala nějaká moje část, která se zoufale snažila zachytit něčeho chladně logického a objektivního. Ty sliny byly nejspíš narkotikum a možná návykové. To by vysvětlovalo Paulino chování, její touhu dostat ještě víc své drogy. Napadlo mě ale, jestli by Paula byla tak nedočkavá, kdyby znala Biančinu pravou tvář.

Ted' jsem chápal, proč byla Bílá rada tak neústupná, pokud jde o upíry. Jestli mohou mít takovouhle kontrolu nad každým smrtelníkem, co by se asi stalo, kdyby dostali do drápů čaroděje? Kdyby na sebe nějakého čaroděje navykli tak naprosto jako Bianca dívku, kterou jsem právě viděl? Ale to určitě nebylo možné.

Jestli ale ne, tak proč by z nich byla Bílá rada tak nervózní?

Říkala: *Nedoufejte, že se nepostarám, abyste toho litoval.*

Když jsem pospíchal po tmavé příjezdové cestě k bráně, cítil jsem chlad.

Fido z ochranky na mě čekal u hlavní brány a beze slova mi vrátil nůž a hůlku. Venku byla odtahovka a nakládala brouka. Jednu ruku jsem položil na chladný kov brány a pozoroval, jak George, obsluhující nákladňák, pracuje. Poznal mě a zamával mi. V jeho tmavé tváři odhalil úsměv řadu bělostných zubů. Kývl jsem na něj. Nedokázal jsem mu úsměv vrátit.

O pár minut později zapípal strážcův mobil. Několik

kroků odešel, několikrát přisvědčil, pak vytáhl z kapsy zápisník a něco si zapisoval. Pak telefon odložil, vrátil se ke mně a podával mi kousek papíru.

„Co to je?“ zeptal jsem se.

„Telefonní číslo, které jste sháněl. A nějaká zpráva.“

Pohlédl jsem na papír, ale nechtěl jsem si na místě přečíst, co je tam napsáno. „Myslel jsem, že s tím Bianca pošle Paulu.“

Nic na to neřekl. Ale ztuhla mu čelist a já si všiml, jak jeho pohled zalétl směrem k domu, kde byla jeho paní. Polkl. Paula nepřicházela a Fido dostal strach.

Vzal jsem si papírek a dal jsem si pozor, aby se mi netřásla ruka, když jsem ho četl.

Bylo na něm telefonní číslo. A jediná věta: *Budeš litovat.*

Přeložil jsem papír napůl a schoval ho do kapsy pláště. Další nepřítel. Super. Když jsem měl ruce v kapsách, nemohl aspoň Fido vidět, jak se mi třesou. Možná jsem měl Murphyovou poslechnout. Třeba jsem měl zůstat doma a hrát si místo toho raději s nějakou roztomilou, bezpečnou a zakázanou černou magií.

Kapitola desátá

Od Bianky jsem odjel v Georgeově náhradním voze, studebakeru s dřevěnou přístrojovou deskou, který při každém pohybu rachotil, vrčel a kvílel. V bezpečné vzdálenosti od domu jsem zastavil u telefonní budky a zavolal na číslo Lindy Randallové.

Telefon několikrát zazvonil a pak odpověděl tichý, zachmuřený kontraalt: „Beckittovi, tady Linda.“

„Linda Randallová?“ zeptal jsem se.

„Mmhmm,“ odpověděla. Měla hebký sametový hlas, který úplně hladil. „Kdo je tam?“

„Jmenuji se Harry Dresden. Zajímalo by mě, jestli bych si s vámi mohl promluvit.“

„Harry jak?“ zeptala se.

„Dresden. Jsem soukromý vyšetřovatel.“

Rozesmála se a ten zvuk byl tak sytý, že bych se v něm mohl nahý válet. „Vyšetřovatel mého soukromí, pane Dresdene? To se mi líbí.“

Odkášlal jsem si. „Á, ano. Paní Randallová –“

„Slečna,“ skočila mi do řeči. „Slečna Randallová. Nejsem zadaná. Zrovna teď.“

„Slečno Randallová,“ opravil jsem se. „Jestli je to možné, rád bych vám položil nějaké otázky ohledně Jennifer Stantonové.“

Na druhém konci linky bylo ticho. Slyšel jsem nějaké

zvuky v pozadí, nejspíš hrající rádio a hlas automatu, který mluvil o bílých a rudých zónách a nakládání a vykládání vozů.

„Slečno Randallová?“

„Ne,“ prohlásila.

„Nebude to trvat dlouho. A ujišťuji vás, že vás se nic z toho, co dělám, netýká. Kdybyste mi mohla věnovat pár minut svého času.“

„Ne,“ odmítla. „Mám službu a budu ji mít po celou noc. Já na tohle nemám čas.“

„Jennifer Stantonová byla vaše přítelkyně. Byla zavražděna. Pokud mi můžete říct cokoli, co by mohlo pomoci –“

Zase mi skočila do řeči. „To nemůžu,“ řekla. „Sbohem, pane Dresdene.“

Spojení se přerušilo.

Zklamaně jsem se mračil na sluchátko. Tak, a je to. Podstoupil jsem všechny přípravy, střetnutí s Biankou i možné budoucí problémy pro nic za nic.

To teda ne, pomyslel jsem si. To teda sakra ne.

Bianca říkala, že Linda Randallová pracuje jako něčí řidička, nejspíš pro ty Beckittovy, ať už je to kdokoli. Ve zvuku v pozadí jsem poznal zprávy ze záznamu, které pouštějí před halou letiště O'Hare. Takže je s autem na letišti, možná čeká, aby vyzvedla Beckittovy, a určitě tam nebude dlouho.

Neměl jsem času nazbyt, takže jsem v rozhrkaném staříckém studebakeru zařadil rychlost a vyrazil na O'Hare. Je jednodušší někoho odbýt po telefonu než to udělat osobně. Bylo tam několik hal, musel jsem důvěřovat svému štěstí – že mě zavede k té správné a že se tam dostanu dřív,

než slečna Nejsem-zadaná Randallová bude mít možnost naložit své zaměstnavatele a odjet. Snad budu mít kliku a studebaker vydrží cestu až na letiště.

Studebaker cestu vydržel. Před druhou halou jsem na parkovišti objevil stát menší stříbrnou limuzínu. Uvnitř se nesvítilo, takže jsem do ní neviděl. Byl páteční večer, celé místo kypělo ruchem, obchodníci se ve svých střízlivých oblecích vraceli z dlouhých cest po celé zemi. Po polokruhové rampě neustále přijížděla a odjížděla auta. Dopravu řídil uniformovaný policista a dohlížel na to, aby lidi nedělali hlouposti, například aby nezastavili uprostřed průjezdného pruhu a nezačali nakládat věci do auta.

Zabočil jsem s tou starou šunkou na parkovací místo, které jsem obsadil dřív než jakési volvo díky tomu, že jsem jel starším a těžším vozem a řídil trochu sebevražedněji. Nespouštěl jsem oči ze stříbrné limuzíny a došel k řadě telefonních budek. Vhodil jsem čtvrták a vytočil číslo, které jsem dostal od Bianky.

Telefon zazvonil a ve stříbrné limuzíně se někdo pohnul.

„Beckittovi, u telefonu Linda,“ předla.

„Ahoj Lindo,“ řekl jsem. „Tady je znovu Harry Dresden.“

Skoro jsem slyšel, jak se zlomyslně uculuje. V autě se mihl plamen, objevila se silueta ženské tváře a pak oranžová záře zapálené cigarety. „Myslím, že jsem vám řekla, že s vámi nechci mluvit, pane Dresdene.“

„Mám rád ženy, které se tváří nepřístupně.“

Zasmála se tím svým rozkošným smíchem. Viděl jsem, jak se jí při tom v tmavém autě pohybuje hlava. „Za okamžik budu zase nepřístupná. Ještě jednou sbohem.“ A

ukončila hovor.

Usmál jsem se, zavěsil sluchátko, došel k limuzíně a zaklepal na okénko.

Se zabzučením sjelo dolů a asi pětadvacetiletá žena na mě vražtila obočí. Měla nádherné oči barvy dešťových mraků, lehce přes míru očních stínů a zářivou šarlatovou rtěnku na výrazně vykrojených rtech. Vlasy měla hnědé a až na pár pramenů, které jí v drzém nepořádku padaly do očí, je měla sčesané dozadu do pevného copu, který zvýrazňoval lícní kosti, takže působily ostře a skoro tvrdě. V očích měla pevný a krutý dravčí pohled. Na sobě měla zářivě bílou blůzu, volné kalhoty a v jedné ruce držela cigaretu. Kouř z ní se kroutil nahoru kolem mého nosu a já jsem vydechl, abych se ho pokusil odehnat.

Přejela mě nezakrytě oceňujícím pohledem od hlavy k patě. „Nepovídejte. Harry Dresden.“

„Já s vámi doopravdy potřebuji mluvit, slečno Randallová. Nebude to trvat dlouho.“

Pohlédla na hodinky a pak ke dveřím terminálu. Potom zase na mě. „No jo. Zahnal jste mě do kouta. Jsem vám vydaná na milost.“ Ušklíbla se a potáhla z cigarety. „A líbí se mi muži, kteří se nedají odradit.“

Znovu jsem si odkašlal. Ta žena byla atraktivní, i když ne příliš. Ale přesto v ní bylo něco, co dokázalo natočit moje motory, možná to, jak držela hlavu nebo jak formulovala slova, takže mýjela můj mozek a působila přesně na hormony. Nejlepší bude jít přímo na věc a minimalizovat tak možnost, že budu vypadat jako debil. „Znala jste Jennifer Stantonovou?“

Pohlédla na mě přes dlouhé řasy. „Intimně.“

Ehm. „Vy jste s ní, eh, pracovala pro Bianku.“

Linda vyfoukla další kouř. „Ta namyšlená čubka. Ano, pracovala jsem s Jen. Dokonce jsme spolu jednu dobu bydlely. Měly jsme společnou postel.“ Poslední slovo obalila rty a protáhla ho s nepatrným záchvěvem, v němž se skrýval utajený hříšný smích.

„Znala jste Tommyho Tomma?“ vyptával jsem se.

„No jistě. Byl fantastický v posteli.“ Sklonila oči, zavržela se na sedadle auta a jednu ruku položila někam, kam jsem neviděl. Zajímalo by mě, kam asi.

„Byl to pravidelný zákazník. Zhruba dvakrát měsíčně jsme s Jen jezdily k němu do bytu a udělaly si takový večírek.“ Naklonila se ke mně. „Dokázal se ženou věci, které ji proměnily v hotové zvíře, Harry Dresdene. Víte, co tím myslím? Ve zvíře, které vrčí a kňučí. Chlípně.“

Doháněla mě k šílenství. Její hlas vyvolával ten druh snů, u kterých si ráno přejete, abyste si je zapamatovali přesněji. Její výraz sliboval, že by mi mohla ukázat věci, o kterých se s jinými lidmi nemluví, kdybych jí dal jen nepatrnou šanci. Práce, Harry. Mysli na svou práci.

Jsou dny, kdy svoji práci nesnáším.

„Kdy jste s ní mluvila naposledy?“

Znovu potáhla z cigarety a tentokrát jsem si všiml maličkého zachvění prstů, které rychle skryla. Ale ne dost rychle. Byla nervózní. Dost nervózní, aby se třásla, a já jsem najednou viděl, o co jí jde. Používala masku pouliční kočky, působila na moje žlázy a ne na můj mozek a snažila se mě tím rozptýlit a zabránit mi, abych něco zjistil.

Nejsem nelida. Stejně jako každého mladšího muže může moji pozornost odvést hezká tvář nebo tělo. Linda Randallová hrála svou roli zatraceně dobře. Ale já nemám rád, když ze mě někdo dělá blázna.

Takže slečno sexuální bohyně. Copak skrýváte?

Odkášlal jsem si a vlídně se zeptal: „Kdy jste naposledy mluvila s Jennifer Stantonovou, slečno Randallová?“

Přimhouřila oči. Ať už byla cokoli, nebyla pitomá. Všimla si, že ji mám přečtenou, že jsem její předstírání prohlédl. „Vy jste polda?“ dotazovala se.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, čestná stráž. Prostě se pokouším zjistit, co se jí stalo.“

„Zatraceně,“ zaklela tiše. Odcvrnkla špačka cigarety na asfalt a vyfoukla kouř. „Hele. Něco vám řeknu, ale jak uvidím poldu, nikdy jsem vás nepotkala. Je to jasný?“

Přikývl jsem.

„Mluvila jsem s Jen ve středu večer. Zavolala mi. Byly to Tommyho narozeniny. Chtěla, abychom šly zase společně.“ Zkřivila ústa. „Něco jako sjezd abiturientů.“

Rozhlédl jsem se kolem a naklonil se blíž k ní. „A šla jste?“

Její oči teď těkaly kolem, jako by byla kočka, která zjistila, že je zavřená v malém prostoru. „Ne,“ odpověděla. „Měla jsem práci. Chtěla jsem, ale –“

„Neřekla něco nezvyklého? Něco, z čeho byste měla dojem, že je v nebezpečí?“

Znovu zavrtěla hlavou. „Ne, nic. Delší dobu jsme spolu moc nemluvily. Nestýkaly jsme se od té doby, co jsem odešla ze Sametového salonu.“

Zamračil jsem se na ni. „Nevíte, čím dalším se zabývala? Něco, v čem by mohla být zapletená a co by jí mohlo ublížit?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ne. Nic takového. To nebyl její styl. Ona byla cukroušek. Spousta děvčat je jakoby – jsou strašně opotřebované, pane Dresdene. Ale jí se to vlastně

ani nedotýkalo. S ní měli lidé lepší pocit.“ Odvrátila zrak. „Já jsem to nikdy nedokázala. Jenom jsem je vždycky od sebe odehnala.“

„Nemůžete mi nic říct? Nic vás nenapadá?“

Stiskla rty a zavrtěla hlavou. Zavrtěla hlavou a přitom mi lhala. Byl jsem si tím naprosto jistý. Uzavírala se do sebe a byla stále upjatější. Kdyby mi neměla co říct, nesnažila by se to skrýt. Musela něco vědět – pokud se nedržela zpátky proto, že jsem pošlapal její city, stejně jako Biančiny. Tak či onak, nic dalšího mi neřekne.

Zklamaně jsem sevřel pěst. Jestli pro mě Linda Randallová nemá žádné informace, jsem ve slepé uličce. A dotkl jsem se citů další ženy – druhé za jeden večer. Ty teda jedeš, Dresdene. I když v jedné z nich bylo něco nelidského.

„Proč,“ zeptal jsem se a slova mi uklouzla dřív, než jsem se nad nimi stačil zamyslet. „Proč ze sebe děláte děvku?“

Znovu na mě pohlédla a usmála se. Zachytil jsem v ní jemnou změnu, zase posílila tu animální přitažlivost, kterou ukazovala, když jsem se k ní poprvé přiblížil – ale to nezakrylo, jak sama sebou pohrdá. Rychle jsem odvrátil zrak, abych toho nemusel vidět víc. Měl jsem dojem, že nechci vidět duši Lindy Randallové. „Protože to já jsem, pane Dresdene. Pro nějaké lidi jsou to drogy. Chlast. Pro mě je to orgasmus. Sex. Chtíč. Jsem prostě další závislák. Je jich plné město.“ Uhnula pohledem. „Hned po lásce. A dává mi to práci. Omluvte mě.“

Otevřela dveře a já jí rychle ustoupil z cesty. Obešla limuzínu dozadu, dlouhýma nohama dělala dlouhé kroky, a otevřela kufr.

Z terminálu se vynořil vysoký pár s brýlemi na nosech, oblečený v módních šedých oblecích obchodníků, a blížil se k limuzíně. Vypadali oba jako profesionálové života, ten typ lidí, co je bezdětný, má kariéru, dostatek peněz i volného času, které může věnovat tomu, aby pěkně vypadal – manželé jako z reklamy NordicTrack. On nesl přes rameno kabelu a v ruce malý kufřík, ona jenom diplomatku. Neměli žádné šperky, dokonce ani hodinky nebo snubní prsteny; zvláštní.

Muž hodil zavazadla do kufru a pohlédl z Lindy na mě. Linda se jeho pohledu vyhýbala. Pokoušel se mluvit tak tiše, abych ho neslyšel, ale já mám dobré uši.

„Kdo to je?“ zeptal se. V hlase měl napjatý tón.

„Jenom známý, pane Beckitte. Kluk, se kterým jsem dřív chodila,“ odpověděla.

Další lži. Čím dál zajímavější.

Přes limuzínu jsem pohlédl na ženu, nejspíš paní Beckettovou. Sledovala mě s klidným výrazem, naprosto bez jakýchkoli emocí. Bylo to trochu strašidelné. Měla pohled, který jsem viděl ve filmech na tvářích vězňů propuštěných po druhé světové válce z německých *koncentráků*. Prázdný. Otupělý. Mrtvý, jenom to ještě neví.

Linda otevřela zadní dveře a nechala pána a paní Beckettovy nastoupit. Když ji mójela, položila paní Beckettová na chvíli Lindě ruku kolem pasu gestem příliš důvěrným a příliš majetnickým k námezdní pomocnici. Viděl jsem, jak se Linda zachvěla a pak zavřela dveře. Obešla auto zpátky ke mně.

„Zmizte odsud,“ přikázala mi tiše. „Nechci mít problémy se šéfem.“

Natáhl jsem se pro její ruku, uchopil ji a sevřel mezi

svýma, jak by to podle mě udělal bývalý milenec. Mezi našimi dlaněmi byla moje navštívenka. „Moje vizitka. Kdyby vás ještě něco napadlo, zavolejte mi. Platí?“

Bez odpovědi se ode mě odvrátila, ale vizitka zmizela v její kapse, než došla k limuzíně.

Když mě limuzína míjela, pozorovaly mě bočním okénkem mrtvé oči paní Beckittové. Teď jsem se zachvěl zase já. Jak říkám, bylo to strašidelné.

Došel jsem do letištní haly. Obrazovky s letovými časy se rozblikaly a přestaly být čitelné, když jsem je míjel. Vešel jsem do jedné z kaváren, posadil se a objednal si šálek kávy. Musel jsem za něj zaplatit drobnými. Většina mých peněz přišla na uhrazení nájmu za minulý měsíc a do nápoje lásky, který mě Bob donutil připravit. Peníze. Potřeboval jsem se pustit do práce na případu Moniky Sellsové, do hledání jejího manžela. Nechtěl jsem se dostat z potíží s Bílou radou jenom proto, abych přišel o kancelář a byt kvůli nezaplaceným účtům.

Upíjel jsem kávu a pokoušel si uspořádat myšlenky. Měl jsem dvě zájmové oblasti. Nejdůležitější bylo zjistit, kdo zabil Tommyho Tomma a Jennifer Stantonovou. Nejenom abych chytil vraha, ještě než se objeví další mrtvoly, ale hlavně proto, že když to neudělám, Bílá rada nejspíš využije příležitosti a nechá mě zabít.

A zatímco budu pátrat po vrazích a vyhýbat se popravčím četám, musím udělat nějakou práci pro někoho, kdo mi zaplatí. Dnešní výpravu nemůžu Murphyové naučtovat – kdyby se dozvěděla, že se motám kolem, vyptávám se a strkám nos, kam nemám, nadělá mi ze zadku řemeny. Jestliže chci peníze od Chicagského policejního oddělení, musím nějakou dobu věnovat bádání, které po

mně Murphyová chce – zkoumání černé magie, které mi samo o sobě může přinést smrt.

Nebo můžu pracovat na případu pohřešovaného manžela Moniky Sellsové. Připadalo mi, že to mám pěkně po kupě, ale nemůže škodit, když to vykrystalizuje ještě přesněji. Můžu prací na tom strávit nějaký čas, napsat to do výkazu a možná dokonce připsat něco navíc. To mě lákalo mnohem víc než se snažit odhalit nějakou černou magii.

Takže jsem mohl sledovat stopu, na kterou mě přivedla Tů-tů. Do domu u jezera Providence někdo té noci dovezl pizzu. Je čas promluvit si s poslíčkem, snad to bude možné.

Vyšel jsem z kavárny, zahrnul k budkám a vytočil informace o telefonních číslech. Jenom jediný podnik poblíž Lake Providence má rozvážku pizzy. Dostal jsem číslo a vytočil je.

„Pizza ‘Spress,“ ohlásil se někdo s plnou pusou. „Co to dneska bude?“

„Ahoj,“ spustil jsem. „Potřeboval bych od vás pomoc. Hledám řidiče, který ve středu v noci vezl objednávku na jednu adresu.“ Nadiktoval jsem mu ji a poprosil ho, jestli bych s řidičem nemohl mluvit.

„To nejste první,“ odfrkl si. „Jasně, vydržte. Jack se právě vrátil.“ Hlas na druhém konci drátu někoho volal a chvílku na to mi do ucha nejistě promluvil vysoký baryton nějakého mladíka.

„H-haló?“

„Haló,“ odpověděl jsem. „Jste ten řidič, který vezl pizzu do –“

„Podívejte,“ řekl podrážděným a nervózním hlasem. „Přece jsem vám *řekl*, že mě to mrzí. Už se to nebude opakovat.“

Zamžikal jsem, vyvedený z míry. „Cože vás mrzí?“

„Proboha,“ vzdychl si. Slyšel jsem, jak chodí po nějaké místnosti, v pozadí zněl hlasitý hovor a hudba a pak ten hluk utichl, jak vešel do jiné místnosti a zavřel za sebou dveře. „Hele,“ říkal napůl plačtivě. „Slíbil jsem vám, že nikomu nic neřeknu. Jenom jsem se koukal. Já za to přece nemůžu, jasný? Nikdo nešel otevřít, tak co jsem měl asi dělat?“ Uprostřed věty se mu zlomil hlas. „To byl sakra mejdan. Ale to je vaše věc. Je to tak?“

Snažil jsem se toho kluka sledovat. „Co přesně jsi viděl, Jacku?“ zeptal jsem se.

„Neviděl jsem ničím obličej,“ ujišťoval mě stále nervóznějším hlasem. Roztřeseně se zasmál a pokusil se zažertovat. „Koukal jsem se na jiné věci než na tváře, že jo? Sakra, mně není nic do toho, co si děláte ve svém vlastním domě. Nebo vaši přátelé nebo bůhví kdo. Ze mě nemusíte mít strach. Nikomu vůbec nic neřeknu. Příště tam prostě nechám pizzu s účtenkou, platí?“

Přátelé, množné číslo. Zajímavé. Ten kluk je hrozně nervózní. Asi nevěděl, kam se dívat dřív. Ale měl jsem pocit, že ještě něco skrývá a pokouší se to zatajit.

„A co dál?“ vyptával jsem se. Hlas jsem měl pořád klidný a neutrální. „Viděl jsi ještě něco dalšího. Co to bylo?“

„Do toho mi nic není,“ řekl najednou. „Nic mi do toho není. Podívejte, musím tuhle linku uvolnit, musí být volná kvůli objednávkám. Je pátek večer, máme hrozný fofr.“

„Co,“ řekl jsem a rázně odděloval slova, „to bylo?“

„Do prdele,“ zašeptal třesoucím hlasem. „Hele, já tam s tím chlapem nebyl. Vůbec nic o něm nevím. Já mu neřekl, že tam máte orgie. Fakt. Proboha, pane. Já nestojím o

žádné potíže.“

Viktor Sells měl zřejmě dost dobrou představu, jak má vypadat večírek – a jak vyděsit pubertálního kluka. „Ještě jednu otázku a necháme toho,“ řekl jsem mu. „Kdo byl ten, člověk, kterého jsi viděl? Pověz mi o něm.“

„To nevím. Neznám ho, vůbec jsem ho nepoznal. Nějaký chlápek s foťákem, to je všechno. Obešel jsem dům dozadu, abych zkusil zadní dveře, vystoupil jsem na tu vaši terasu a koukal dovnitř. Nerozhlížel jsem se kolem. Ale byl tam, celý v černém, s tím foťákem a fotil.“ Odmlčel se jako někdo dotlačený ke dveřím, které předtím zavřel. „Proboha, už musím jít, pane. Neznám vás, vůbec nic nevím.“ Pak se ozvaly nějaké kroky a on zavěsil.

I já jsem zavěsil a loudal se k Georgeovu náhradnímu vozu. Cestou domů jsem zpracovával detaily toho, co jsem se právě dozvěděl.

Do Pizza ‘Spessu někdo volal, evidentně těsně přede mnou. Někdo, kdo se vyptával po poslíčkovi. Kdo?

Kdo asi? Samozřejmě Victor Sells. Pátral po lidech, kteří by mohli mít nějaké informace o něm nebo o jeho možné přítomnosti v domě u jezera. Victor Sells, který tam tu noc měl nějakou sešlost. Asi byl on nebo někdo z jeho hostů příliš opilý a objednal pizzu – a teď se Victor snaží zamést stopy.

Což by znamenalo, že Victor ví, že ho někdo hledá. Zatraceně, podle všeho v *tom domě* byl, když jsem ho tam včera hledal. To ovšem začínalo být daleko zajímavější. Pohřešovaný muž, který nechce být objeven, by mohl být nebezpečný, když okolo něj bude někdo čmuchar.

A ten fotograf? Člověk, který se plíží pod okny a fotografuje? Zašmátral jsem v kapse svého kabátu a

nahmátl válcovou krabičku od filmu. To by každopádně vysvětlovalo, odkud se tam vzala. Ale proč by se tam někdo pohyboval a fotografoval Victora a jeho přátele? Možná to bylo proto, že Monika najala i někoho dalšího, nějakého soukromého detektiva, a neřekla mi o tom. A možná to byl jenom nějaký soused, který má slabost pro lechtivé obrázky. To se vážně nedá říct. Další záhada.

Zatočil jsem před dům a vypnul motor. Sečetl jsem skóre za tenhle večer. Záhady: hodně. Harry: nula.

Moje pátrání pro Moniku Sellsovou mi vyneslo jednoho manžela, kterého vyhodili z práce a on ve svém domě u jezera pořádá divoké večírky a ze všech sil se snaží, aby ho nikdo neobjevil. Možná vážný případ krize středního věku. Monika nevypadala jako ten druh ženy, která by takovou věc nesla s grácií – spíš ta, která by zavřela oči a řekla mi, že jsem lhář. Ale určitě stojí za to se na to podívat důkladněji – mohl bych si zaznamenat dalších pár hodin a vydělat si tím další peníze, než jí předám účet. Ale pořád jsem vlastně nic *nevěděl*.

Vodítko, které mi dala Bianca, končilo u Lindy Randallové ve slepé uličce. Měl jsem jenom další otázky pro slečnu Randallovou, ale ta byla stejně uzavřená jako banka v neděli. Neměl jsem nic dostatečně spolehlivého, abych to mohl předat Murphyové, aby za tím šla. Ztraceně. Nakonec se stejně budu muset pustit do toho bádání. Možná *odhalím* něco užitečného, nějaké vodítko, které by mě i policii mohlo přivést k vrahovi.

A možná mi z čela vyletí draci. Ale zkusit to musím.

Musím vystoupit z auta a dát se do práce.

Čekal na mě za popelníci u schodů vedoucích k mým dveřím. Baseballová pálka mě zasáhla za ucho a srazila mě

k patě schodiště skoro v bezvědomí. Když ke mně sestupoval, slyšel jsem jeho kroky, ale nemohl jsem se pohnout.

Sedělo to. Přesně takový den jsem měl za sebou.

Ucítil jsem v týlu jeho botu. Cítil jsem, jak zdvihá baseballovou pálku. A ta se pak s hvízdáním mocným švihem blížila k mojí lebce.

Až na to, že mou nehybnou hlavu minula a místo toho narazila na beton vedle mého obličeje těsně u očí.

„Poslouchej, Dresdene,“ řekl útočník. Jeho hlas byl hluboký, drsný a schválně chraplavý. „Máš veliký nos. Přestaň ho strkat tam, kam nemáš. Přestaň se bavit s lidmi, s nimiž mluvit nemáš. Nebo ti zacpeme tu tvou hubu.“ Melodramaticky se na patřičnou chvíli odmlčel a pak dodal: „Navždycky.“

Kroky vystoupaly po schodech a ztichly.

Já jsem tam prostě ležel a sledoval hvězdičky před očima. Odněkud se objevil Mister, kterého asi přilákalo moje sténání, a začal mi lízat nos.

Konečně jsem se dokázal zase pohnout a posadil se. Hlava se mi točila a bylo mi špatně od žaludku. Mister se o mě třel, jako by cítil, že něco není v pořádku, a hluboce předl. Dokázal jsem se postavit na dost dlouho, abych otevřel dveře, pustil Mistera dovnitř, vešel a zamkl za sebou. Ve tmě jsem doklopýtal ke křeslu a s úlevným vzdechem se do něj zřítíl.

Seděl jsem nehybně, až se mi hlava začala točit pomaleji, takže jsem mohl otevřít oči. I bušení se zklidnilo. Bušení v hlavě. V tuhle chvíli mohl někdo bušit do mé hlavy baseballovou pálkou a dávat jí nové a zajímavé tvary, které nejdou dohromady s obchodní činností. Někdo mohl

odpálit Harryho Dresdenu rovnou na onen svět.

Nechal jsem takových úvah. „Nejsi žádný vyděšený králík, Dresdene!“ připomněl jsem si vážně. „Jsi čaroděj ze staré školy. Vrháč kouzel největšího kalibru. Přece se nesložíš před nějakým srábkem s baseballovou pálkou jenom proto, že ti to řekl!“

Vyburcovaný tónem svého hlasu nebo možná poněkud znepokojivou skutečností, že začínám mluvit sám se sebou, jsem vstal, zapálil oheň v krbu a pak před ním nejistě přecházel sem a tam, snažil se uvažovat a promyslet všechny podrobnosti.

Byla příčinou tohoto varování moje večerní návštěva? Kdo má důvod mi vyhrožovat? Co si nepřejí, abych objevil? A hlavně, co s tím budu dělat?

Možná mě někdo viděl, jak mluvím s Lindou Randallovou. Nebo, daleko spíš, někdo zahlédl, že jsem se ukázal u Bianky a vyptával se tam. Modrý brouk sice není nablýskaný, ale těžko se dá zaměnit za jiné auto. Kdo by měl důvod mě sledovat?

Copak mě nesledoval Gentleman Johnny Marccone, aby si se mnou mohl promluvit? Nemohl by po mně chtít, abych se nepletl do jeho záležitosti s vraždou Tommyho Tomma? Jo, to by mohl. Možná to bylo další upozornění od mafiánského bosse. Mělo to v sobě něco gangsterského.

Dopotácel jsem se do kuchyňky a spařil si bylinky proti bolení hlavy a přidal aspirin. Přírodní léky jsou výborné, ale nerad něco nechávám náhodě.

Podle stejné zásady jsem ze šuplíku vytáhl svůj Smith & Wesson .38 Chief's Special, otřel ho hadříkem, ujistil se, že je nabitý, a strčil ho do kapsy kabátu.

Kouzla nekouzla, při zastrašování mužů s baseballovou

pálkou na pistoli jen tak něco nemá. A já se, sakra, neskloním před Johny Marconem s tygří duší, ať si mě zkouší komandovat, jak chce, a i když si myslí, že mě může převálcovat, kdykoli se mu zlíbí. To ani náhodou.

V hlavě mi tepalo a ruce se mi třásly, ale přesto jsem po žebříku slezl do laboratoře – a začal zjišťovat, jak někomu vyrvat srdce z hrudi na vzdálenost padesáti mil.

Kdo říkal, že v pátek večer nikdy nedělám nic zábavného?

Kapitola jedenáctá

Trvalo mi to zbytek noci a část dopoledne, ale přišel jsem na to, jak bych mohl někoho zavraždit stejným způsobem, jako byli zabiti Tommy Tomm a Jennifer Stantonová. Popáté nebo pošesté jsem překontroloval čísla a zíral na svoje výpočty.

Nedávalo to *žádný smysl*. Bylo to prostě *nemožné*.

A nebo jsme nikdo nedocenili, jak hrozně nebezpečný ten vrah je.

Popadl jsem kabát a vyrazil ven, aniž bych se obtěžoval podívat se, jak vypadám. Nemám doma žádná zrcadla. Příliš mnoho věcí může použít zrcadla jako okna – nebo dveře – ale byl jsem si docela jistý, že vypadám jako troska. Zpětné zrcátko studebakeru to potvrdilo. Měl jsem přepadlou tvář se strništěm vousů, hluboké kruhy pod krví podlitýma očima a vlasy, které vypadaly, jako kdybych se na motocyklu řítíl nepřiměřenou rychlostí oblaky mastného kouře. Tak dopadnete, když jste zvyklí si při práci vlasy uhlazovat zpocenýma rukama. Zvlášť, když to děláte dvanáct až čtrnáct hodin v kuse.

Ale na tom nezáleží. Murphyová tuhle informaci chtěla a musela ji dostat. Bylo to zlé. Bylo to hodně, hodně zlé.

Pospíchal jsem na stanici, protože jsem věděl, že tohle bude Murphyová chtít slyšet z očí do očí. Policejní stanice, kde Murphyová pracuje, byla v zastaralém komplexu

budov, kde sídlila policie pro metro. Byla zchátralá a místy pobořená, jako starý voják, který stojí v pozoru a snaží se neztratit kuráž. Na jedné stěně bylo graffiti, které do pondělního rána nikdo nepřijde odstranit.

Zaparkoval jsem na parkovišti pro návštěvníky – v sobotu dopoledne to nebyl problém – a zamířil po schodech nahoru a do budovy. Službu konající seržant nebyl ten starý harcovník s knírem, na kterého jsem tady narazil minule, ale šedivější matrona s ocelovým zrakem, která jediným pohledem odsoudila mě a můj způsob života a pak mi řekla, ať počkám, a zavolala Murphyové.

Zatímco jsem čekal, vešla dovnitř dvojice strážníků, kteří mezi sebou táhli nějakého muže v poutech. Nevzpíral se jim – vlastně spíš naopak. Hlavu měl skloněnou a skoro muzikálně úpěl. Byl sjetý a měl jsem dojem, že je hodně mladý. Džínové kalhoty a bundu měl otrhané a neudržované. Strážníci ho vedli kolem přepážky a jeden z nich řekl: „To je ten feťák, co nás k němu volali. Vezmeme ho nahoru do cely, dokud se neprobere.“

Seržantka jim podala blok a jeden ze strážníků si ho zastrčil pod paži, než mladíka zase popadli a začali vléci do schodů. Čekal jsem, mnul si unavené oči, dokud se seržantka nespojila s někým nahoře. Vydala docela překvapené „Hmmp,“ a pak řekla: „V pořádku, poručíku. Pošlu ho nahoru.“ Mávla na mě rukou, že mám jít dál. Když jsem ji míjel, cítil jsem na sobě její oči a rozpačitě jsem si přejel dlaní po hlavě a po bradě.

Oddělení zvláštního vyšetřování mělo malou čekárnu hned za dveřmi na vrcholu schodiště. Byly tam čtyři dřevěné židle a zprohýbaný starý gauč, který by vám nejspíš zničil záda, kdybyste se na něm pokusili spát.

Kancelář Murphyové byla na konci dvou řad maličkých místností.

Murphyová stála na prahu své kanceláře s telefonem přitisknutým k uchu a zmučeným výrazem v obličeji. Vypadala jako pubertáčka, která se hádá se svým chlapcem z jiného města, ale utrhla by mně hlavu, kdyby slyšela, že něco takového říkám. Zamával jsem jí a ona na mě kývla. Ukázala do čekárny a zavřela dveře kanceláře.

Posadil jsem se na jednu z židlí a opřel si hlavu o zeď. Zrovna jsem zavřel oči, když jsem z chodby za sebou zaslechl ječení. Ozval se zvuk zápasu, pár vyděšených výkřiků a pak se jakot opakoval, tentokrát blíž.

Jednal jsem bez uvažování – byl jsem příliš unavený, abych přemýšlel. Vstal jsem a vyběhl na chodbu, směrem ke zdroji toho hluku. Byl to ten muž, který před pár minutami tak bezvládně visel mezi dvěma strážníky a pobrukoval si. To on tak ječel. Ještě než jsem se dostal k rohu, uslyšel jsem dupot a ty dva policisty, které jsem viděl dole. Ani jeden z nich nebyl nejmladší a oba utíkali s vystrčeným břichem, funěli a jednou rukou si na bocích přidržovali opasky s pistolí.

„Stát!“ křičel jeden z nich zadýchaně. „Zastavte toho muže!“

Vlasy na krku se mi zježily. Muž, který utíkal směrem ke mně, nepřestával ječet vysokým vystrašeným hlasem, v němž dlouze a nepřerušovaně zaznívalo... cosi. Hrůza, panika, chtíč a nenávist, to všechno stlačené do jediné koule, a jeho hlasivky to chrlily do vzduchu.

Když se blížil zšeřelou chodbou, zahlédl jsem na okamžik rozšířené, strnule hledící oči, špinavý obličej a staré džíny. Ruce měl za zády, nejspíš spoutané želízky.

Nevnímal chodbu, po níž utíkal. Nevím, *na co* se díval, a měl jsem dojem, že to vědět nechci. Řítil se slepě ke mně a ke schodům a ohrožoval sám sebe.

Nebyla to moje věc, ale nemohl jsem ho nechat, aby si zpřerážel kosti, až sletí se schodů. Vrhł jsem se proti němu tak tvrdě, jak jsem to dokázal, pokusil se mu vrazit ramenem do břicha a odrazit ho zpět jako fotbalový obránce.

Proto jsem se celé roky na střední ulejšval. Narazil jsem do něj a on jenom prudčeji *vydechł* a stočil se stranou, ke zdi. Bylo to, jako kdyby mě neviděl se blížit a vůbec si neuvědomoval, že tam jsem. Jenom strnule zíral před sebe a ječel, odrazil se od zdi a pokračoval dál svojí cestou ke schodům. Já jsem šel k zemi a hlava mi najednou zase bušila tam, kde mě včera večer klepl ten neznámý rabiát baseballovou pálkou.

Když je někdo vysoký jako já, má jednu výhodu – dlouhé ruce. Převalil jsem se k muži, švihł jednou rukou a sevřel prsty. Zachytil jsem jeho džíny za záložku a silně trhl.

To stačilo. Ztratil rovnováhu a šel k zemi na kachlíkovou podlahu. Při pádu si vyrazil dech a přestal ječet. Kousek se klouzal k vrcholu schodiště, chabě se snažil bránit a pak se zastavil. Oba strážníci dusali okolo mě k němu, každý z jedné strany.

A pak se stalo něco divného.

Ten mladík na mě pohlédl kulatýma očima rozšířenýma tak, že jsem si myslel, že se změnily v ohromné černé mince vsazené do krví podlitých očí. Bulvy se mu protočily vzhůru, až skoro nic neviděl, a začal křičet hlasem jako polnice.

„Čaroději!“ vytruboval. „Čaroději! Vidím tě! Vidím tě, čaroději! Vidím věci, které budou následovat, ty, které předcházejí, a Toho, Kdo Kráčí V Pozadí! Jdou sem, jdou si pro tebe!“

„Ježíšku na křížku,“ řekl ten menší a zavalitější strážník, když toho muže chytili za paže a táhli ho chodbou zpátky. „Ty fetáci. Dík za pomoc, kámo.“

Udiveně jsem na něho zíral. Chytil jsem vyššího strážníka za rukáv. „Co se tu děje, pane?“ zeptal jsem se ho.

Zastavil se a vězeň zatím visel mezi ním a jeho parťákem. Zadržený měl hlavu skloněnou dopředu a oči protočené, až byla vidět jen bělma, ale obličej měl obrácený ke mně a šklebil se děsivým úsměvem s vyceněnými zuby. Čelo měl podivně svraštělé, skoro jako kdyby se na mě nějak zaostřoval přes oblouky svého obočí a čelní laloky mozku.

„Feták,“ prohlásil vyšší strážník. „Jeden z těch nových výtržníků s Třetím okem. Chytili jsme ho dole u jezera, měl u sebe skoro čtyři gramy toho svinstva. V sobě toho má nejspíš ještě víc.“ Zavrtěl hlavou. „Jste v pořádku?“

„To bude fajn,“ ujišťoval jsem ho. „Třetí oko? Ta nová droga?“

Menší policista si odfrkl. „Ta, co po ní prej vidí svět duchů a podobné pitomosti.“

Ten vyšší přikývl. „Je to mnohem návykovější než crack. Děkujeme za pomoc. My jsme nevěděli, že jste civil. Nečekali jsme, že by tu v tuhle dobu byl někdo jiný než poldové.“

„Nic se nestalo,“ ujistil jsem ho. „Jsem v pořádku.“

„Hele,“ řekl ten podsaditější. Přeměřil si mě a zvedl

ukazováček. „Nejste ten chlápek? Ten okultní konzultant, o kterém mi povídal Carmichael?“

„Odvolávám se na Pátý dodatek,“ odpověděl jsem mu s úsměvem, který mi nešel od srdce. Oba strážníci se zachechtali a vrátili se ke své práci, rychle mě odstrčili stranou a táhli svého vězně pryč.

Celou cestu po chodbě si šeptal tichým zlým hlasem: „Vidím tě, vidím tě, čaroději. Pohled' na Toho, Kdo Kráčí V Pozadí.“

Vrátil jsem se na svoji židli v čekárně na konci řady dveří, posadil se, v hlavě mi tepalo a žaludek se mi nepříjemně obracel. Ten, Kdo Kráčí V Pozadí. Nikdy jsem toho feťáka neviděl. Ani jsem se k němu nepřiblížil. Ve vzduchu kolem něj jsem necítil to jemné napětí moci, které by znamenalo adepta magie.

Tak jak sakra mohl vidět v mých stopách stín Toho, Kdo Kráčí V Pozadí?

Z důvodů, které teď nemám čas rozebírat, jsem nesmazatelně označen stopami přítomnosti ducha-lovce, jakéhosi strašidelného nájemného vraha, známého jako Ten, Kdo Kráčí V Pozadí. Zažil jsem spoustu nesnází a přežil nepřítele, který Toho, Kdo Kráčí V Pozadí přivolal a poslal ho na mě – ale i když mě tenhle lovec ze světa duchů nedostal, ta značka na mně pořád byla viditelná pro ty, kdo vědí, jak používat třetí oko: táhne se za mnou jako dlouhý a děsivě utvářený stín. Je to cosi jako duchovní jizva, která mi připomíná tohle střetnutí.

Ale jenom čaroděj má takový druh zraku, schopnost vnímat aury a projevy magických fenoménů. A ten feťák není žádný čaroděj.

Není možné, že bych se ve svém původním hodnocení

Třetího oka mýlil? Nemohla by ta droga svým uživatelům skutečně umožňovat pohled astrálním zrakem?

Při té představě jsem se otřásl. Věci, které uvidíte, když se naučíte otevřít svoje třetí oko, mohou být oslnivě nádherné, mohou vám vehnat slzy do očí – nebo mohou být děsivé, jsou to věci, proti kterým vám vaše nejhorší noční můry budou připadat obyčejné a povzbudivé. Jsou to pohledy do minulosti, do budoucnosti a do skutečné podstaty věcí. Okultní špína, vyděšené stíny, všichni možní obyvatelé světa duchů a veškerá chvějivá moc Neverneveru ve všech svých zářivých a jemných odstínech – to všechno proudí přímo do vašeho mozku: nezapomenutelně a navěky. Čarodějové se rychle naučí třetí oko ovládat a kromě okamžiků nejvyšší nouze je nechávají zavřené, protože jinak by za pár týdnů zešíleli.

Rozklepal jsem se. Jestli je ta droga opravdová, jestli smrtelníkům skutečně otevírá třetí oko a ve svých uživatelích jenom nevyvolává obyčejné halucinace, pak je to daleko nebezpečnější, než se zdálo, a to včetně zhoubných účinků, projevujících se na feťákovi, do kterého jsem vrazil. I kdyby některý uživatel nezešílel z toho, že uvidí příliš mnoho věcí děsivých nebo z jiného světa, mohl by prohlédnout iluze a masky mnoha bytostí, které se mezi lidmi běžně pohybují – neviděny –, což by taková stvoření mohlo ve strachu z odhalení dohnat k nějaké obranné reakci. Je to dvojí riziko.

„Dresdene,“ obořila se na mě Murphyová, „probud’ se.“

Zamrkal jsem. „Já nespím,“ blábolil jsem. „Jenom nechávám oči odpočinout.“

Odfrkla si. „Nech si to, Harry,“ a strčila mi do ruky polystyrénový hrneček. Udělala mi kávu se spoustou cukru,

přesně jak ji mám rád, a i když už byla trošku zvětralá, měla nebeskou vůni.

„Ty jsi anděl,“ zahučel jsem. Lokl jsem si a pak kývl k řadě místností. „Tohle si budeš chtít poslechnout ve své kanceláři.“

Zatímco jsem pil, cítil jsem na sobě její oči. „Fajn,“ prohlásila. „Tak jdeme. A mám u tebe padesát centů za to kafe, Harry.“

Následoval jsem ji do kanceláře, poněkud chvatně spíchnuté komůrky se stěnami z překližky a dveřmi, které nebyly zavěšeny úplně rovně. Na dveřích byla papírová cedulka a na ní bylo úhledně fixem napsáno POR. KARRIN MURPHYOVÁ. Byl tam obdélník světlejšího dřeva na místě, kde dřív visela tabulka se jménem nějakého jiného nešťastného policisty. Policii ani nestálo za to umístit sem novou, což bylo ne zrovna jemnou připomínkou toho, v jak choulostivé pozici se velitel Oddělení zvláštního vyšetřování nachází.

Zařízení její kanceláře, a vlastně celý vnitřek, kontrastoval s tím, co bylo vidět zvenku. Stůl a křeslo byly tmavé, nové a naleštěné. Neustále zapnutý počítač trůnil na vlastním stolku po Karrinině levici. Většinu jedné stěny zabírala nástěnka, na níž byly úhledně uspořádány aktuální případy. Napravo za vstupními dveřmi, přímo před vaším obličejem, pokud jste zůstali stát před stolem nebo se posadili na židli naproti němu, visel diplom z koleje, trofeje z turnajů v aikidu a ceny za střelbu. To byla celá Murphyová – pořádná, přímá, rozhodná a jenom maličko agresivní.

„Počkej,“ zarazila mě. Zastavil jsem se před její kanceláří tak, jako to dělám vždycky, a ona vešla dovnitř,

vypnula a vytáhla ze zásuvky počítač a malé rádio na stole. Murphyová je zvyklá na tu paseku, která nastává, když se pohybují kolem nějakých přístrojů. Jakmile byla hotová, vešel jsem.

Posadil jsem se a dál popíjel kávu. Opřela se o kraj svého stolu a dívala se na mě přimhouřenýma modrýma očima. Ani v sobotu nebyla oblečená nějak formálněji než v pracovní dny – tmavé volné kalhoty a tmavá blůza, doplněné zlatými vlasy, lesklým stříbrným náhrdelníkem a náušnicemi. Moc jí to slušelo. Já si ve svých zmačkaných teplácích a tričku, s černým pláštěm a rozcuchanými vlasy připadal jako nemotora.

„Tak fajn, Harry,“ prohlásila. „Tak co pro mě máš?“

Dopil jsem poslední lok kafe, překonal zívnutí a položil hrneček na stůl. Zatímco jsem mluvil, zastrčila pod něj tácek. „Byl jsem vzhůru celou noc, abych to udělal,“ řekl jsem schválně mírným hlasem. „Trvalo mi to hrozně dlouho, než jsem na to kouzlo přišel. A aspoň tak, jak to dokážu spočítat, je skoro nemožné to udělat jednomu člověku, nemluvě o dvou najednou.“

Probodla mě pohledem. „Netvrď mi, že je to skoro nemožné. Mám tady dvě mrtvolky, které svědčí o opaku.“

„Nekasej si kalhoty,“ zavrčel jsem. „Teprve jsem začal. Jestli tomu chceš vůbec porozumět, musíš to pochopit celé.“

Její pohled byl ještě intenzivnější. Položila ruce na okraj stolu a řekla mrtvým, věcným tónem: „Tak fajn. Proč mi to nevysvětlíš?“

Znovu jsem si promnul oči. „Hele. Ať už to udělal kdokoli, provedl to thaumaturgickým kouzlem. Tím si jsem jistý. On nebo ona použil trochu vlasů, nehtů nebo něčeho

jiného od Tommyho Tomma a Jennifer Stantonové, aby si s nimi vytvořil pouto. Potom vytrhl symbolické srdce z nějaké rituální loutky nebo obětního zvířete a použil ohromné množství energie, aby se totéž stalo jeho obětí.“

„To mi neříkáš nic nového, Harry.“

„Už to bude, už to bude,“ řekl jsem. „Množství energie, kterou k tomu potřebuješ, je závratné. Bylo by daleko jednodušší vyvolat menší zemětřesení než takhle ovlivnit nějakou živou bytost. Přinejlepším bych to já dokázal udělat, aniž by mě to zabilo, jedinému člověku, který mě doopravdy hrozně nasral.“

„Hlásíš se jako podezřelý?“ Murphyová se ušklíbla koutkem úst.

Odfkl jsem si. „Říkal jsem, že mám dost síly, abych to udělal jednomu člověku. Myslím, že kdybych se pokusil o dva, zabilo by mě to.“

„Chceš mi říct, že to provedla nějaká čarodějnická verze Arnolda Schwarzeneggera?“

Pokrčil jsem rameny. „Mohlo by to tak být. Ale spíš to udělal někdo, kdo je doopravdy dobrý. Co dokážeš kouzly, neurčuje jenom surová síla. Důležité je taky soustředění. Čím lépe se soustředíš, tím lépe zaměříš svoji sílu na jediné místo v jedné chvíli a tím víc toho dokážeš. Je to trošku, jako když vidíš nějakého staříčkého droboučkého mistra čínských bojových umění přerazit kmen stromu. Nesvedl by nad hlavu zvednout štěně, ale sílu, kterou má, umí soustředit s neuvěřitelným výsledkem.“

Murphyová vrhla pohled na své trofeje z aikida.

„Dobře,“ kývla, „myslím, že tohle chápu. Takže hledáme něco jako verzi mistra Miyagiho mezi čaroději.“

„Nebo,“ řekl jsem a zvedl prst, „na tom současně

pracovalo víc čarodějů. Spojili své síly a použili je najednou.“ Z tepání v hlavě, žaludku na vodě a z kofeinu jsem se cítil jako přio opilý. „Týmová práce, týmová práce, to se počítá.“

„Několik vrahů,“ protáhla Murphyová. „Já ještě nemám ani jednoho a ty mi říkáš, že jich může být padesát.“

„Třináct,“ opravil jsem ji. „Nikdy se jich nedá použít víc než třináct. Ale nemyslím si, že by to bylo moc pravděpodobné. Je to kurevská práce. Všichni v kruhu musejí být na kouzlu zainteresováni, nesmějí mít žádné pochybnosti ani výhrady. A navzájem si musejí implicitně důvěřovat. Něco takového u obvyklého zabijáckého gangu neuvidíš. To prostě není věc, která by se stávala často, snad kromě případů naprostého fanatismu. Nějakého kultu nebo politické organizace.“

„Nějaký kult,“ řekla Murphyová. Protřela si oči. „*Arcane* kvůli tomuhle uspořádá manévry, jestli se to dostane ven. Takže je do toho Bianca nakonec zapletená. Určitě má dost nepřátel, kteří by to mohli udělat. Ta by mohla být terčem takového úsilí, aby se jí někdo zbavil.“

Zavrtěl jsem hlavou. Bolest byla čím dál horší a silnější, ale kousky skládačky zapadaly na svá místa. „Ne. Koukáš se na to ze špatného úhlu. Ten vrah nesejmul tu šlapku a Tommyho Tomma, aby se dostal na kobytku Biance.“

„Jak to víš?“

„Byl jsem za ní,“ odpověděl jsem.

„Zatraceně, Harry!“

Nereagoval jsem na její zlost. „Dobře víš, že s tebou nechtěla mluvit, Murphyová. Je to staromódní příšera. Jen žádnou spolupráci s úřady.“

„A s *tebou* mluvila?“ dožadovala se Murphyová.

„Pěkně jsem ji poprosil.“

„Rozmlátila bych tě na sračky, kdybys už tak nevypadal,“ ujistila mě Murphyová. „Co jsi zjistil?“

„Bianca v tom nejede. Nemá žádné vodítko, kdo by to mohl být. Byla nervózní, vyděšená.“ Nezmínil jsem se o tom, že byla tak vyděšená, až se mě pokusila roztrhat.

„Takže to byla něčí zpráva – ale ne pro Bianku?“

„Pro Johnyho Marconeho,“ potvrdil jsem.

„Pouliční válka gangů,“ prohlásila Murphyová. „A teďka je móda do toho zapojit i černokněžníka. Mafiánská magie. Pane Bože.“ Zabubnovala podpatkem do boku stolu.

„Válka gangů. Dodavatelé Třetího oka proti konvenčním narkotikům. Jasný?“

Chvilí na mě zírala. „Jo,“ řekla nakonec. „Jo, je to tak. Jak ses to dozvěděl? Do médií jsme žádné podrobnosti nepustili.“

„Prostě jsem narazil na chlapka, který byl sjetý Třetím okem, že nevěděl, čím je. A řekl něco, co mě přivedlo na myšlenku, že ta látka není žádná sračka. Je to opravdovské. A musíš být hrozně, ale hrozně zlý čaroděj, abys takovou drogu vyráběla ve velkém množství.“

Modré oči se rozzářily. „Takže ten, kdo do ulic dodává Třetí oko –“

„– je člověk, který zavraždil Jennifer Stantonovou a Tommyho Tomma. Jsem si tím skoro jistý. Zapadá to do sebe.“

„Skoro bych souhlasila,“ přikývla. „Tak tedy dobrá. Kolik znáš lidí, kteří by zvládli to vražedné kouzlo?“

„Proboha, Murphyová,“ vyděsil jsem se, „nemůžeš po mně chtít, abych ti dal seznam lidí, které si sem máš

předvést k výsledku.“

Naklonila se ke mně s krutostí v modrých očích. „To se pleteš, Harry. Můžu to po tobě chtít. Můžu ti *přikázat*, abys mi ho dal. A jestli ne, můžu tě zavřít za to, že bráníš vyšetřování a za napomáhání zločinu tak rychle, až se ti z toho bude točit hlava.“

„Mně už se hlava točí,“ svěřil jsem se jí. Maličko jsem se zachechtal. V hlavě mi bušilo, beng, beng, beng. „To neuděláš, Murphyová. Já tě znám. Ty zatraceně dobře víš, že kdybys měl něco, co by ti mohlo pomoci, tak bych ti to dal. Kdybys mě seznámila s výsledky vyšetřování, dala mi možnost –“

„Ne, Harry,“ prohlásila mdlým hlasem. „Ani náhodou. I bez toho, abys dělal problémy, mi už po zadku chňapají krokodýli. A ty už jsi zraněný a nechtěj po mně, abych ti sežrala nějakou historku o tom, že jsi spadl se schodů. Nerada bych tě seškrabovala z betonu. Ať už Tommyho Tomma odpravil kdokoli, rozzlobí se, když kolem bude někdo čmuchat. A není to tvoje práce, ale moje.“

„Posluž si,“ řekl jsem jí. „Ty máš určený termín, ne já.“

Tvář jí zbledla a oči se zatřpytily. „Ty jsi ale nemožný sráč, Harry.“

Začal jsem jí něco odpovídat, doopravdy – ale hlava se mi na krku rozkymácela a roztrásla, všechno kolem se zatočilo a moje židle se nějak zhoupla na zadní nohy a vratce se roztočila. Napadlo mě, že nejbezpečnější bude, když sklouznu na podlahu, gumový jako had. Dlaždičky pod mojí tváří byly příjemně chladné a tak nějak vzbuzovaly pocit bezpečí. Celou dobu, co jsem tam ležel, mi v hlavě znělo bum, bum, bum a kazilo mi jinak příjemné schrupnutí.

Kapitola dvanáctá

Probudil jsem se na podlaze v kanceláři poručíka Murphyové. Hodiny na stěně ukazovaly, že uběhlo dvacet minut. Pod hlavou jsem měl něco měkkého a nohy podložené několika telefonními seznamy. Murphyová mi otírala čelo a krk chladivým hadříkem.

Cítil jsem se hrozně. Byl jsem vyčerpaný, všechno mě bolelo, chtělo se mi zvracet a v hlavě mi bušilo. Po ničem jsem netoužil tolik jako schoulit se do klubíčka a brečet, dokud neusnu. Vzhledem k tomu, že *tohle* bych nikdy nepřežil, zkusil jsem radši zažertovat. „Nemáš krátké bílé šaty? Zdál se mi o tobě obvyklý sen se sestřičkou, Murphyová.“

„Ty jsi ale úchyl. Kdo tě praštil do hlavy?“ vyptávala se.

„Nikdo,“ zamumlal jsem. „Spadl jsem ze schodů k svému bytu.“

„Blbost, Harry,“ prohlásila tvrdě. Ani její ruce s hadříkem nebyly o nic jemnější. „Motal ses kolem toho případu. Tak jsi přišel k té bouli na hlavě. Je to tak?“

Začal jsem protestovat.

„Hele, nech si to,“ prohlásila a povzdechla si. „Kdybys už neměl otřes mozku, přivázala bych si tě za kotníky za auto a trošku se s tebou projela.“ Zvedla dva prsty. „Kolik vidíš prstů?“

„Patnáct,“ řekl jsem a zvedl dva svoje. „To není otřes

mozku. Jenom malá boule na hlavě. Budu v pořádku.“ Zkoušel jsem se posadit. Potřeboval jsem jít domů a trochu se vyspat.

Murphyová mi položila ruku na krk a zase mě přitlačila na polštář pod hlavou, což zřejmě bylo její sako, protože ho neměla na sobě. „Zůstaň ležet,“ zavrčela. „Jak ses sem dostal? Doufám, že ne v té kraksně?“

„Brouk zrovna povstává z popela,“ svěřil jsem se jí. „Mám náhradní vůz. Koukni se, budu v pořádku. Jenom mě odsud pusť, pojeďu domů a trochu se prospím.“

„Nejsi schopný řídit,“ prohlásila Murphyová. „Jsi nebezpečný. Musela bych se sama zavřít, kdybych tě v tomhle stavu pustila za volant.“

„Murph,“ řekl jsem otráveně, „jestli mi teď nezaplatíš to, co mi dlužíte, nemůžu si zrovna dovolit taxík.“

„Sni dál, Harry,“ řekla Murphyová. „A šetři si dech. Já tě domů odvezu.“

„Já nepotřebuju –“ začal jsem, ale ona se zvedla z kleku a vyšla z kanceláře.

To je bláznovství, napadlo mě. Pitomost. Dokážu se docela klidně pohybovat sám. A tak jsem se posadil a zvedl na nohy.

Nebo se o to aspoň pokusil. Vlastně jsem si dokázal napůl sednout. A pak jsem jenom zvracel.

Když se Murphyová vrátila, našla mě zkrouceného na boku a její kancelář smrděla mými zvratky. Pro změnu neříkala nic. Jenom si zase klekla vedle mě, otřela mi ústa a do týla mi dala další studený kapesník.

Pamatuji se, jak mi pomáhá do svého auta a krátké útržky ze zpáteční cesty domů. Vzpomínám si, že jsem jí dával klíčky od náhradního vozu a mumlal něco o Mikeovi

a řidiči odtahovky.

Ale nejvíc si pamatuji, jak jsem cítil její ruku na své – chladnou, s trošku nervózními hebkými prsty, malou v mých nemotorných prstech, ale silnou. Myslím, že se na mě celou cestu do mého bytu zlobila a strašila mě. Ale vzpomínám si, jak se ujišťovala, že mě drží za ruku, jako by se chtěla přesvědčit, že jsem pořád tady. Nebo aby mě uklidnila, že je pořád tady ona a že nikam neodchází.

To je důvod, proč bych se třeba postavil na hlavu, abych Murphyské pomohl. Je dobrý člověk. Jeden z nejlepších, které znám.

Do mého bytu jsme se dostali někdy před polednem. Murphyská mně pomohla se schodů a odemkla za mě dveře. Mister hned přiběhl a na přivítanou se jí motal pod nohama. Asi proto, že je malá, má lepší stabilitu než já, protože když do ní Mister vrazil, ani maličko neztratila rovnováhu. A nebo je to tím aikidem.

„Pane bože, Harry,“ bručela. „To je ale tmavý byt.“ Zkusila vypínač, ale žárovka shořela minulý týden a já neměl peníze, abych ji vyměnil. Takže mě usadila na gauč a od žhavých uhlíků v krbu zapálila nějaké svíčky. „Výborně,“ prohlásila. „Uložím tě do postele.“

„No, když na tom trváš.“

Zazvonil telefon. Měl jsem ho na dosah ruky, takže jsem ho zvedl. „Dresden,“ zamumlal jsem.

„Pane Dresdene, tady je Linda. Linda Randallová. Pamatujete se na mě?“

He. Pamatují si muži filmovou scénu s Marilyn stojící nad mříží větráku podzemky? Uvědomil jsem si, že si pamatuji oči Lindy Randallové a rád bych věděl věci, o které by se gentleman zajímat neměl.

„Jste nahý?“ řekl jsem. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomil, co jsem řekl. Hups.

Murphyová na mě pohlédla se zvednutým obočím. Vstala a odešla do ložnice, kde se zabývala tím, že natahovala prostěradla, a nechala mi trošku soukromí. Povzbudilo mě to. Moje prořeknutí mě zbavilo Murphyové líp než jakákoli lež, které bych byl schopen. Možná, že připitomělý Harry není nutně zlý Harry.

V telefonu předl Lindin smích. „Teď jsem v autě, zlato. Možná později. Podívejte. Přišla jsem na pár věcí, které by vám mohly pomoci. Můžem se dneska večer sejít?“

Prořel jsem si oči. Byla sobota. Je sobotní večer. Neměl jsem dneska večer něco dělat?

K čertu s tím, pomyslel jsem si. Nemohlo to být tak důležité, když si na to ani nedokážu vzpomenout. „Jasně,“ řekl jsem radostně. „Fajn.“

Udělal do telefonu hmm. „Vy jste takový gentleman. Jednou za čas to mám ráda. Já odcházím v sedm. Platí? Chcete se se mnou sejít? Řekněme v osm?“

„Vybuchlo mi auto,“ prohlásil jsem. Motal se mi jazyk. „Můžu se s vámi sejít na rohu Sedmé a Jedenácté, na ulici u mého bytu.“

Zase mi do ucha spustila ten sytý, hebký smích. „Něco vám navrhnou. Dejte mi tak hodinku, abych se stavila doma, dala si pěknou horkou koupel, trochu se zkrášlila a pak se vrhnu do vaší náruče. Souhlasíte?“

„No tak fajn.“

Znovu se zasmála a bez rozloučení zavěsila.

Murphyová se objevila hned, jak jsem položil telefon. „Nepovídej, že sis zrovna domluvil rande, Dresdene.“

„Ty žárlíš.“

Murphyová si odfrkla. „Prosím tě. Já ke štěstí potřebuji jiného chlapa, než jsi ty.“ Zasunula pode mě ruku, aby mi pomohla vstát. „Zlomíš se jako suchá větev, Dresdene. Radši běž do postele, než budeš mít další halucinace.“

Dal jsem jí ruku kolem ramen, abych ji odstrčil. Neměl jsem dost síly, ale ona zamračeně ustoupila. „Co je?“

„Něco,“ odpověděl jsem. Protřel jsem si oči. Něco mi vrtalo hlavou. Na něco jsem zapomněl, tím jsem si byl jistý. Na něco, co jsem měl v pátek dělat. Snažil jsem se zaplašit myšlenky na drogovou válku, na lidi šílené z Třetího oka a pokoušel se soustředit.

Netrvalo to dlouho, než mi to docvaklo. Monika. Slíbil jsem jí, že jí zavolám. Šmátral jsem v kapsách kabátu, dokud jsem nenašel zápisník a vytáhl ho. Listoval jsem v něm a zamával na Murphyovou.

„Svíčku. Potřebuji si něco přečíst.“

„Proboha, Dresdene. Přísahám, že jsi přinejmenším stejně hrozný jako můj první manžel. Ten byl taky tak tvrdohlavý, že by se klidně nechal i zabít.“ Povzdechla si a donesla mi svíčku. Světlo mě chvíli pálilo do očí. Přečetl jsem Moničino číslo a vytočil ho.

„Haló?“ ozval se chlapecký hlas.

„Ahoj,“ řekl jsem. „Prosím tě, potřeboval bych mluvit s Monikou.“

„Kdo je to?“

Vzpomněl jsem si, že pro ni pracuji tajně, a odpověděl jsem: „Její čtvrtý bratranec, Harry, z Vermontu.“

„Fajn,“ řekl kluk. „Počkejte.“ Potom, aniž by dal telefon dál od rtů, zavolal: „MAMI! MÁŠ NA DRÁTĚ BRATRANCE HARRYHO Z VERMONTU! DÁLKOVÝ HOVOR!“

Děti. Musíte je mít rádi. Já se jich nemůžu nabažít. Trošku soli, pokapat citronem – dokonalé.

Čekal jsem, až se bušení v mojí hlavě změní v pouhou agónii, zatímco kluk pustil telefon a odběhl, dupot nohou na dřevěné podlaze.

O chvíli později se ozvalo rachocení zvednutého sluchátka a Moničin tichý, trochu nervózní hlas řekl: „Ehm, haló?“

„Tady Harry Dresden,“ představil jsem se. „Chtěl jsem vám jenom zavolat, co se mi podařilo zjistit –“

„Nezlobte se,“ přerušila mě. „Já už, ehm... to nepotřebuji.“

Několikrát jsem mrkl. „É, je to Monika Sellsová?“ Přečetl jsem jí telefonní číslo.

„Ano, ano,“ řekla uspěchaným, netrpělivým hlasem. „Nic nepotřebujeme.“

„Volám nevhod?“

„Ne, to ne. Prostě jsem chtěla zrušit svoji zakázku. Přerušit spolupráci. Nemusíte si o mě dělat starosti.“ Její hlas zněl divně, jako by se do něj snažila vložit spokojenost hospodyňky.

„Zrušit? Už nechcete, abych hledal vašeho manžela? Ale madam, co peníze –“ v telefonu to začalo bzučet a přes praskání statické elektřiny nebylo rozumět. Měl jsem dojem, že jsem někde v pozadí zaslechl nějaký hlas a pak bylo až na praskání elektřiny ticho. Na okamžik jsem si myslel, že jsem ztratil spojení. Ztracené telefony. Není na ně spoleh. Obvykle se pokazí na mém konci, ne u toho, komu volám. Už se jim nedá ani věřit, že se spolehlivě rozbijí.

„Haló? Haló?“ křičel jsem podrážděně.

Znovu se ozval Moničin hlas. „S tím si nedělejte starosti. *Strašně* vám děkuji za veškerou pomoc. Pěkný den, sbohem a děkuji vám.“ Potom zavěsila.

Dal jsem sluchátko od ucha a koukal na něj. „Zvláštní,“ prohlásil jsem.

„No tak, Harry,“ řekla Murphyová. Vzala mi telefon z ruky a pevně ho položila do vidlice.

„Béé, mami. Ještě není ani tma.“ Pokoušel jsem se chabě žertovat, abych se pokusil myslet na něco jiného, než jak hrozně mě bolí hlava, zatímco mi Murphyová pomáhala vstát. Podařilo se jí to. Bolelo to. Dobelhali jsme se do ložnice, a když jsem se natáhl na chladivé prostěradlo, byl jsem si naprosto jistý, že už se mnou nic nehne.

Murphyová mi změřila teplotu a osahala mi opatrně lebku kolem husího vejce vzadu na hlavě. Posvítla mi baterkou do očí a to se mi nelíbilo. Taky mi dala napít vody, což se mi líbilo, a donutila mě spolknout pár aspirinů nebo tylenolů nebo bůhví čeho.

Z toho dopoledne si už pamatuji jenom dvě věci. Jedna z nich je, že mi Murphyová svlékla tričko, boty a ponožky, naklonila se ke mně, políbila mě na čelo a prohrábla mi rukou vlasy. Pak mě přikryla dekou a zhasla světla. Přišel ke mně Mister, lehl si přes moje nohy, vrněl jako malý dieselový motorek. Bylo to uklidňující.

Ta další věc, na kterou si vzpomínám, je, že znovu zazvonil telefon. Murphyová už byla na odchodu a klíče od auta jí chrastily v ruce. Slyšel jsem, jak se vrátila, zvedla sluchátko a řekla: „Byt Harryho Dresdena.“

Ticho.

„Haló?“

Po další odmlce se Murphyová jako malý stín objevila

ve dveřích a pohlédla na mě. „Omyl. Trochu si odpočiň, Harry.“

„Díky, Karrin.“ Usmál jsem se na ni, nebo se o to aspoň pokusil. Muselo to vypadat příšerně. Vrátila mi to a jsem si jistý, že její úsměv byl hezčí než ten můj.

Pak odešla. V bytě byla tma a ticho. Mister ve tmě konejšivě vrněl.

Pořád mi něco vrtalo hlavou, i když jsem usínal. Na co jsem zapomněl? A další, míň rozumná otázka – kdo byl na drátě a nechtěl mluvit s Murphyovou? Zkoušela mě ještě volat Monika Sellsová? Proč by mi odvolala z případu a řekla mi, že si mám peníze nechat?

Probíral jsem tohle, baseballové pálky a další věci, dokud mě Misterovo předení neuspalo.

Kapitola třináctá

Probudil jsem se tím, že se starý dům nade mnou roztřásl zahřměním hromu.

Už se doopravdy setmělo. Neměl jsem představu, kolik je hodin. Chvilí jsem ležel v posteli, zmatený a trošičku omámený. Na nohou jsem měl teplé místo, kde ještě před několika okamžiky ležel Mister, ale velikého šedého kocoura jsem nikde neviděl. Hrozně se bál bouřky.

Venku padaly proudy deště. Slyšel jsem je venku na betonu i ze staré budovy nade mnou. Skřípala a kývala se ve větru jarní bouřky, trámy se mírně ohýbaly. Věkem už zmoudřely natolik, že raději kousek povolily, než aby tvrdohlavě vzdorovaly, dokud se nezlomí. Nejspíš bych si z toho mohl vzít nějaké poučení.

V žaludku mi kručelo. Vstal jsem z postele, trochu se zapotácel a přehraboval postel, abych našel svůj hábit. Ve tmě jsem ho nemohl najít, ale objevil jsem svůj plášť, úhledně složený na židli, kam ho položila Murphyová. Na vrchu ležela hromádka drobných a papírový kapesník se slovy: „To mi vrátíš. – Murphyová.“

Zamračil jsem se na peníze a pokoušel se ignorovat pocit vděčnosti, který jsem cítil. Vytáhl jsem kabát a přehodil si ho na holá ramena. Pak jsem bosý přešel do obývacího pokoje.

Venku zase zahřmělo. Vnímal jsem bouřku způsobem,

kterým ji moc lidí nevnímá, a těm, kteří to cítí, to jde na nervy. Nebe pulzovalo surovou a holou energií. Vnímal jsem vodu v dešťových mracích, pohyby vzduchu, které v poryvech vrhaly kapky na stěny domu nade mnou. S očekáváním jsem cítil oheň smrtícího blesku, jak nahoře přeskakuje z mraku na mrak a hledá si cestu nejmenšího odporu k trpělivé a věčné zemi, která snášela hlavní nápor bouře. Všechny čtyři elementy tu v pohybu na sebe působily a energie šlehala z místa na místo ve všech svých podobách. V bouře je nesmírný potenciál, který může černokněžník použít, když je dost zoufalý nebo hloupý. Tam nahoře hřmotily a převalovaly se prastaré síly a byla tam spousta použitelné energie.

Zamračil jsem se a zamyslel se nad tím. To mě předtím nenapadlo. Nebyla ve středu večer bouřka? Jo, byla. Vzpomněl jsem si, že mě na chvíli pár hodin před svítáním probudil hrom. Nemohl se na ni náš vrah napojit, aby měl palivo pro svoje kouzlo? Možná. Stojí za to se na to mrknout, i když kouzla, při kterých se používá takhle svedená energie, jsou často příliš nestabilní nebo přechodná na to, aby se dala použít přesně cíleným způsobem.

Znovu zazářil blesk a já napočítal do tří, než ke mně dorazilo zahřmění. Jestli vrah bouřky *používá*, bylo by logické, že pokud chce znovu udeřit, stane se tak dnes v noci. Zachvěl jsem se.

V břiše mi kručelo, takže moji pozornost zaujaly přízemnější věci. Hlava na tom už byla trochu lépe. Přestala se mi točit. Žaludek mi úplně šlel – jako hodně vysokých a hubených mužů jím neustále, ale žaludek se nikdy nadlouho neutiší. Nemám nejmenší představu, proč to tak je. Dobelhal jsem se do kuchyňky a začal roztápět

gril.

„Mistere?“ volal jsem. „Máš hlad, brácho? Upeču pár hamburgerů, mhmm, mhmm, mhmm.“

Znovu se zablesklo, tentokrát blíž a hrom následoval vzápětí. Blesk byl tak jasný, že pronikl mými okny napůl zapuštěnými do země, až jsem sebou trhl. V jeho světle jsem zahlédl Mistera.

Kocour seděl na vršku knihovny, v nejvzdálenějším koutě bytu – co nejdál od vstupních dveří. Pozoroval je, oči mu v polotmě zářily, a přestože působil lenivě jako každá odpočívající kočka, uši měl nastražené a pohled nepohnutě namířený na dveře. Kdyby měl ocas, švihal by jím.

Ozvalo se ťukání, klepání na dveře moje komůrky.

Možná jsem byl nervózní z bouřky, ale všemi smysly jsem pátral, jestli tam nečíhá nějaké ohrožení. Bouřka dělala hrozný hluk a všechen ten rámus, jak fyzický, tak duchovní, mi nedovolil zjistit nic víc, než že za mými dveřmi někdo je.

Sáhl jsem do kapsy kabátu po pistoli – ale vzpomněl jsem si, že jsem ji včera v noci v laboratoři odložil a na policejní stanici jsem si ji s sebou nebral. Neptejte se mě proč, ale policisté neunesou dobře, když kdokoli kromě nich tahá na stanici střelné zbraně. Každopádně teď jsem revolver neměl na dosah.

A pak jsem si vzpomněl, že by se tu měla ukázat Linda Randallová. Nadával jsem si, že jsem se nechal tak snadno vystrašit, a pak ještě jednou, že jsem spal tak dlouho, a do třetice, že vypadám a smrdím, jako bych se několik dní nesprchoval, neholil, nečesal ani nedělal nic pro to, abych byl aspoň nepatrně míň odpudivý. No co. Z Lindy jsem měl pocit, že jí na takových věcech až tolik nezáleží. Možná, že

ji přitahuje *eau des hommes*.

Došel jsem ke dveřím a otevřel je, jednou rukou si uhlazoval vlasy a snažil se nenasadit plachý úsměv.

V dešti za dveřmi čekala Susan Rodriguezová s černým deštníkem nad hlavou. Na sobě měla khaki plášť a pod ním drahé černé šaty a boty s vysokými podpatky. Kolem krku a z uší jí zářily perly. Když jsem se objevil ve dveřích, zamžikala. „Harry?“

Zíral jsem na ni. No nazdar. Zapomněl jsem na rande se Susan. Jak jsem pro všechno na světě mohl zapomenout na něco takového? Teda, Bílá rada, policie, upíři, otřesy mozků, fetišci, mafiánští bossové a rváči mávající baseballovými pálkami, ale přesto –

No, ne. Zřejmě neexistují ženy dostatečně úžasné, abych na ně při tom všem nepřestal myslet. Ale tak či tak, bylo to ode mě dost sprosté.

„Ahoj, Susan,“ prohlásil jsem nepřesvědčivě. Koukal jsem jí za záda. Kdy Susan říkala, že se tady staví? V devět? A Linda? V osm – ne, počkat. Nejdřív říkala v osm a pak povídala, že dorazí ještě o hodinu později. V devět. No tě pic. To teda bude pěkné.

Susan ve mně četla jako v knížce a ohlédla se do deště za svými zády, než se znovu obrátila ke mně. „Ty někoho čekáš, Harry?“

„To zrovna ne,“ vypravil jsem ze sebe. „É, no. Možná. Hele, pojď dál. Budeš úplně promočená.“ To nebyla zrovna pravda. Já jsem začínal být promočený a bosé nohy jsem měl mokré, jak jsem stál v otevřených dveřích a proti mně ze schodů foukal vítr.

Susan zkřivila ústa do zlomyslného dravčího úsměšku, zavřela deštník a protáhla se kolem mě dál. „To je tvůj

byt?“

„Ale ne,“ odpověděl jsem. „Tohle je mé curyšské letní sídlo.“ Udiveně mě pozorovala, jak zavírám dveře, беру jí kabát a věším ho na vysoký starý stojan na klobouky vedle dveří.

Zatímco jsem věšel plášť, obrátila se ke mně Susan zády. Šaty jí odhalovaly záda, dlouhou křivku páteře až dolů k pasu. Měly střízlivý lem a dlouhé těsné rukávy. Líbily se mi. Hodně. Chvilku se mi předváděla zezadu a kráčela přitom ke krbu. Potom se ke mně pomalu otočila a s úsměvem se opřela jedním hebkým bokem o gauč. Vlasy barvy půlnoci měla sepnuté na temeni, takže dlouhý štíhlý krk měla odhalený a její pokožka byla jako reklama na něco lahodného a nádherného. Koutky rtů se jí zvedly a pohlédla na mě tmavýma, zářivýma a přimhouřenýma očima. „Musíš pro policii pracovat přes čas, Harry?“ protáhla. „Ty vraždy by byly senzace. Významná postava zločinu zavražděna kouzlem. Nechceš učinit prohlášení?“

Trhl jsem sebou. Pořád něco sháněla pro *Arcane*. „Jasně,“ řekl jsem. Oči se jí rozšířily překvapením. „Musím se osprchovat,“ řekl jsem. „Hned jsem tady. Mistere, dohlédni na dámu, jo?“

Susan jen trošku protočila oči, pak zvedla pohled a studovala Mistera na jeho bidýlku na knihovně. Mister pro změnu zatřepal uchem a pořád upřeně koukal na dveře.

Nad hlavou nám hřměly další hromy.

Zapálil jsem pár svíček a jednu si vzal sebou do koupelny. Uvažuj, Harry. Probud' se a udělej si v hlavě jasno. Co teď?

Umyješ se, řekl jsem sám sobě. Smrdíš jako kůň. Na hlavu si pustíš studenou vodu a promyslíš si to. Linda

Randallová tu bude každou chvílí a ty musíš přijít na to, jak Susan zabránit, aby strkala nos do těch vražd.

S výsledkem takové porady jsem souhlasil, spěšně se svlékl a vlezl do sprchy. Nepoužívám ohřívač vody a vzhledem k tomu jsem víc než zvyklý na sprchování studenou vodou. Vlastně vzhledem k tomu, jak často si já – čarodějové vůbec – dávám rande se skutečnými ženami, je to možná spíš dobře.

Zrovna jsem se mydlil šamponem, když spustily daleko horší blesky, hromobití zesílilo a déšť se lil proudem. Bouře dopadla na starý dům plnou vahou a těžce na něj udeřila. Ve světle elektrických výbojů by se skoro dalo číst. Přes zvuk hromů nebylo nic slyšet. Ale koutkem oka jsem zahlédl pohyb, nějaký stín se mihl přes sklepní okno (zakryté cudnou záclonou) v koupelně. Někdo se blížil ke schodům mého bytu.

Už jsem se zmiňoval o tom, že nemám zrovna největší úspěchy se ženami? Jedním z důvodů jsou noci, jako je tahle. Naprosto jsem propadl panice. Vyskočil jsem ze sprchy se spoustou pěny na hlavě, zavázal si ručník okolo pasu a zamířil do předního pokoje.

Nemohl jsem dovolit, aby Linda přišla ke dveřím a Susan jí šla otevřít. *To* by byla největší zlomyslnost, kterou jsem kdy viděl, a taky bych já byl ten, kdo slízne všechny kousance a škrábance.

Zahnul jsem za roh z ložnice do hlavní místnosti a viděl, jak Susan sahá na kliku u dveří. Zase se zablesklo a hrom přehlušil její cvaknutí. Ale zaslechl jsem něco jiného, vrčení a prskání, a uviděl Mistera, jak stojí s ohnutým hřbetem a zježenými chlupy a upírá na dveře oči, které už nejsou ani trochu ospalé.

Jak Susan otvírala dveře, hřmění doznělo. Viděl jsem její obličej z profilu. Jednu ruku měla v bok a krásná ústa prohnutá do pobaveného a nebezpečného úsměvu.

Když se dveře otevřely, ucítil jsem to, oblak energií, které provázejí ducha přicházejícího do světa smrtelníků, který do téhle chvíle zakrýval zmatek bouře. Ve dveřích stála postava, spíš přičaplá, menší než metr a půl, oblečená v obyčejném hnědém plášti a osvětlená modravým bleskem nad hlavou. Na tom přízraku bylo něco *špatně*, něco prostě nebylo součástí staré dobré Matičky Země. „Hlava“ té věci se otočila a pohlédla na mě, a kožené nelidské rysy tváře, která nejvíc ze všeho připomínala bradavičnatou ropuchu, najednou ozářila dvojice plamínků modrých stejně jako blesky tančící na nebi.

Susan měla do démonových očí a tváře z půlmetrové vzdálenosti dobrý výhled a zaječela.

„Susan!“ křičel jsem a spěchal ke gauči. „Uhni z cesty!“ Vrhla jsem se na zem za gauč a přistál s žuchnutím, jak moje žebra tvrdě narazila do podlahy.

Démonovy čelisti se rozevřely s tichým zasyčením, a když jsem zmizel za pohovkou, jeho krk se podivně natáhl. Ozvalo se syčení a kus gauče, velký jako dlaň, se prostě *rozpustil* v mlžný opar a hnusný zápach. Podlahu vedle mě postříkaly kapičky nějaké tekutiny a tam, kam dopadly, vyžraly během dvou vteřin díry. Odvalil jsem se od gauče a démonovy kyseliny.

„Susan!“ volal jsem. „Ustup ke kuchyňce! Nesmíš se dostat mezi něj a mě!“

„Co to je?“ křičela místo odpovědi.

„Záporná postava.“ Pohnul jsem hlavou a podíval se kouřící dírou v gauči, připravený se okamžitě stáhnout

zpátky. Démon, tlustší a neforemnější než člověk, stál na prahu a obě ruce s dlouhými prsty a polštářky na koncích natahoval dovnitř do domu. Zastavily se, jako kdyby se opřely o světelnou stěnu.

„Proč nejde dovnitř?“ ptala se Susan ze vzdáleného kouta stranou ode dveří. Zády byla přitisknutá ke zdi a oči měla široce rozevřené a vyděšené. Pane bože, jenom mi tu neomdli, Susan.

„Domovní zákony,“ řekl jsem. „Není to smrtelné stvoření. Musí nashromáždit energii, aby mohlo prorazit bariéru kolem domova.“

„Může se dostat dovnitř?“ vyptávala se. Hlas měla tenký a ostrý. Pokládala otázky, sbírala informace a data: uchýlila se k pevně zakořeněným profesionálním instinktům – protože, jak jsem se obával, její racionální část mozku byla zkratovaná. To se stává lidem, kteří si poprvé pořádně a důkladně prohlédnou nějakého démona.

Pospíchal jsem k ní, chytil ji za ruku a táhl ji pryč ke dveřím dolů do laboratoře. „Slez dolů,“ křičel jsem, trhnutím otevřel dveře a ukázal na skládací žebřík-schodiště.

„Je tam *tma*,“ protestovala Susan. „Proboha.“ Mrkla dolů k mým bokům. „Harry? Proč jsi nahý?“

Sklopil jsem pohled. A zrudl. Ručník mi musel spadnout, zatímco jsem tady tancoval. Jak jsem sklonil hlavu, vhrkla mi pěna z šamponu, kterou jsem měl pořád ještě ve vlasech, do očí a páčila a štípala. Mohl tenhle večer vůbec dopadnout hůř?

Ode dveří se ozval trhavý zvuk a ropuší démon se klopýtavým krokem jakoby provlnil dovnitř. Ted' byl v mém domě. Na obloze za ním pořád tancovaly blesky a já

viděl jenom jeho hnusný, nahrbený obrys a ovšem elektrické světlo široce posazených, kulatých vypoulených očí. Blížil se ke mně. Jeho krk se pohyboval malými vlnivými pohyby.

„Blbost,“ prohlásil jsem. V kritických chvílích jsem docela výřečný. Strčil jsem Susan ke schodům a obrátil se k démonovi. Konečky mých palců se dotýkaly, prsty roztažené, dlaně vytočené k němu.

Démonova huba se zase otevřela a vydala kluzký zvuk plivnutí.

„*Vento riflittum*,“ vykřikl jsem a vůlí zformoval svůj strach a obavy do hmatatelného tvaru a od bušícího srdce přes ramena a paže jsem je vrhl směrem na nepřítele. Kapka démonovy kyseliny se blížila k mému obličeji.

Hrůza a adrenalin zaburácely z konečků mých prstů v podobě větru a nabraly rychlost dost velkou, aby člověku strhla vlasy z hlavy. Závan zachytil cákanec kyseliny a jemně jí démona poprášil, zastavil příšeru na místě a dokonce ji odsunul o několik stop zpátky, nohy s drápy jí klouzaly po hladké podlaze a zachytávaly se o koberce.

Kyselina na jeho kůži zasyčela a zaprskala drobnými elektrickými jiskřičkami, ale nezdálo se, že by démonovi ublížila. Plášť ovšem rozpustila na cáry, než jsem se stačil nadechnout, a zpustošila mi koberce a nábytek.

Démon zatřásl hlavou a sbíral veškerý důvtip. Otočil jsem se do rohu u dveří, natáhl ruku a zahlaholil: „*Vento servitas!*“ Světlé hladké dřevo mé čarodějnické berly jakoby sálalo, když ke mně letělo tmou, neseno slabším závanem stejného větru. Zachytil jsem ji do rukou, obrátil proti démonovi a vzýval dráhy a čáry síly a energie, uložené hluboko v dlouhých nekonečných letokruzích

berly. Obrátil jsem hůl vodorovně jako závoru a vykřikl: „Pryč! Pryč! Pryč odsud! Nejsi tady vítán!“ To by za jiných okolností asi vypadalo jako divadelní gesto – ale když máte démona ve vlastním obýváku, nebude vám nic připadat přehnané.

Ropuší démon nahrbil ramena, zapřel se svými širokými chodidly a zavrčel, když ho zasáhla vlna neviditelné síly z berly jako metla, zametající podlahu. Cítil jsem, jak mi démon vzdoruje, jak se opírá proti síle mé berly, jako kdybych dřevem tlačil proti svislému ocelovému sloupu a pokoušel se ho přerazit.

Tiše jsme několik vteřin zápolili a pak jsem si uvědomil, že tohle stvoření je na mě prostě příliš silné. Nedokážu se ho prostě zbavit jako nějakého bezvýznamného raráška nebo otravného poltergeista. Nebude dlouho trvat, než vyčerpám své síly, a jakmile se démon bude schopný zase pohybovat, tak mě buď rozpustí kyselinou, nebo ke mně prostě došmajdá a roztrhá mě na kusy. Je mnohem silnější než smrtelníci a zatraceně rychlejší a nezastaví se, dokud nebudu mrtvý, dokud nevyjde slunce nebo dokud nebude splněná další z několika nepravděpodobných podmínek.

„Susan!“ zavolal jsem a hrudník se mi zdvihal námahou. „Jsi tam dole?“

„Jo,“ odpověděla. „Už je to pryč?“

„No, vlastně ne.“ Cítil jsem, jak se mi dlaně potí a hladké dřevo hole v nich začíná klouzat. Štípání mýdlové pěny v očích zesílilo a světýlka v démonových očích se rozjasnila.

„Proč to nespálíš? Odstřel to! Vyhod' to do povětří!“ V jejím hlase zněl zkoumavý tón, jako kdyby se dole v laboratoři rozhlížela kolem sebe.

„Já *nemůžu*,“ vysvětloval jsem jí. „Nemůžu do toho napumpovat dost šťávy, abych tomu *ublížil*, aniž bych vyhodil do vzduchu spolu s tím i nás. Musíš odsud zmizet.“ Můj mozek chladně a racionálně pracoval na plné obrátky, propočítával možnosti, hodnoty a moje energetické rezervy. Ta věc si sem přišla pro mě. Když ji odlákám stranou, do své ložnice a koupelny, mohla by Susan uprchnout. Na druhou stranu může mít ta příšera příkazy, aby zabila mě i všechny svědky, a v tom případě, až bude hotová se mnou, půjde prostě i po ní. Musí existovat i jiná cesta, jak se z toho dostat. A pak jsem si na ni vzpomněl.

„Susan!“ vykřikl jsem. „Tam dole na stole je cyklistická láhev. Vypij to, co je v ní, a myslí na to, že chceš být odtud pryč. Jasný? Mysli na to, že chceš být daleko odsud.“

„Našla jsem ji,“ zavolala za chvíli. „Hrozně to páchne.“

„Zatraceně, je to lektvar. Dostane tě odsud. Vypij to!“

Ozval se zvuk lokání a chvíli na to se zeptala: „A co teď?“

Zamrkal jsem a pohlédl ke schodům vedoucím dolů. „Mělo by to fungovat –“ Zarazil jsem se, protože ropušík se naklonil kupředu, natáhl nohu s drápy a tím krokem na mně získal metr půdy. Dokázal jsem ho znovu zastavit, ale uvědomoval jsem si, že za pár vteřin mi půjde po krku.

„Nic se nestalo,“ prohlásila. „Sakra, Harry, musíme něco udělat.“ A pak začala stoupat po žebříku s blesky v tmavých očích a mojí osmatřicítkou v ruce.

„Ne!“ vykřikl jsem. „Nedělej to!“ Cítil jsem, jak mi berla zase proklouzla v rukou. Démon se připravoval, že prorazí poslední linii mojí obrany.

Susan s bledým obličejem a třesoucíma se rukama zvedla revolver a začala střílet. .38 Chief's Special má šest

nábojů; já používám střely se střední rychlostí, ne žádné průrazné nebo výbušné nebo něco podobného. V prostředí se spoustou magie je tak menší šance, že se něco zvrtně.

Pistole je docela jednoduché zařízení. Revolver je *velice* prostý. Kolečka, převody a úderník s jednoduchou pákou uhodí do roznětky. Kouzla se většinou těžko přou s fyzikou.

Revolver šestkrát zaburácel.

První dvě rány šly mimo a zasáhly něco jiného. Další dvě narazily do démonovy kůže a udělaly do ní hluboké důlky, pak se odrazily a divoce se míhaly po místnosti a ohrožovaly víc nás než jeho, přesně jak jsem se obával. Ani jeden z nás naštěstí nebyl odraženými kulkami zabit ani zraněn. Pátá šla mezi démonovy dlouhé, podivně tvarované nohy.

Šestá tu věc zasáhla přímo mezi blýskavé lucerny očí, připravila ji o rovnováhu. Se zklamaným ropuším syčením se převrátila dozadu.

Zalupal jsem po dechu, a když Susan odhodila revolver, popadl jsem ji za zápěstí a sípal: „Do sklepa.“

Oba jsme slezli po žebříku. Neobtěžoval jsem se s tím, abych za námi zavíral. Ta věc si stejně mohla prorazit cestu podlahou, kdyby o to stála. Takhle aspoň budu vědět, kudy sleze, místo aby se prohrabala a vynořila se mi přímo nad hlavou.

Na mé přání se konec berly, kterou jsem pořád nepustil, rozsvítil a ozářil světlem celou místnost.

„Harry?“ ozval se z police Bobův hlas. Oční důlky zablikaly a kolébavě se obracel čelem ke mně. „Co se to sakra děje? Vau, kdo je ta kočka?“

Susan sebou trhla. „Co je *tohle*?“

„Nevšímej si ho,“ prohlásil jsem a řídil se svou vlastní radou. Pospíchal jsem na opačný konec laboratorního stolu a začal z podlahy odstraňovat krabice, sáčky, zápisníky a staré paperbacky „Pomoz mi vyčistit tuhle část podlahy. Dělej!“

Pustila se do toho a já proklínal svoji neschopnost tady uklidit, kvůli níž byl v téhle části laboratoře takový čurbes. Snažil jsem se dostat ke kruhu zasazenému do podlahy, k dokonalé měděné kružnici, k nepřerušené smyčce v betonu, která se dala nabít energií, aby byla schopná démona udržet uvnitř – nebo venku.

„Harry!“ polkl Bob, zatímco my jsme se namáhali. „Je tu, ehm. Po žebříku leze pořádně nasraný ropuší démon.“

„Já vím, Bobe.“ Odstrčil jsem hromadu prázdných lepenkových krabic a Susan zběsile odhazovala nějaké papíry. Odkryli jsme celý měděný kruh, asi metr v průměru. Vzal jsem ji za ruku, vstoupil do kruhu a přitáhl ji těsně k sobě.

„Co se s námi stane?“ ptala se Susan s ohromným a vyděšeným výrazem.

„Hlavně zůstaň těsně u mě,“ řekl jsem jí. Pevně se ke mně přimkla.

„Vidí tě, Harry,“ komentoval Bob. „Počítám, že se na tebe chystá něco plivnout.“

Neměl jsem čas se podívat, jestli má Bob pravdu. Sklonil jsem se, dotkl se mědi špičkou berly a pomocí vůle do ní nasměroval energii, která měla démona udržet mimo. Kruh okolo nás vyrazil do výše jako tiché a neviditelné napětí ve vzduchu.

Pár desítek centimetrů od mého obličeje něco vystříklo a zasyčelo. Zvedl jsem oči a viděl, jak tmavá prskající

kyselina klouže po neviditelném štítu, kterým nás kruh chránil. O půl vteřiny později by mi byla sežrala obličej. Moc veselá představa.

Pokoušel jsem se popadnout dech, stát rovně a nedovolit, aby se nějaká část mého těla dostala z kruhu, což by obvod přerušilo a zrušilo jeho moc. Paže se mi třáslly a v nohách jsem cítil slabost. I Susan se viditelně chvěla.

Démon došel až k nám. Ve světle berly jsem ho viděl jasně a přál si, abych toho byl ušetřen. Byl strašně hnusný, neforemný, odporný, s obrovskými svaly a k ropuše jsem ho přirovnal, protože nevím o ničem jiném co by se mu aspoň vzdáleně podobalo. Zíral na nás a vyrazil pěstí proti ochrannému štítu. Ta se od něho se sprškou modravých jisker odrazila a démon děsivě a udýchaně zasyčel.

Venku dál zápasila a řvala bouře, přidušená tlustými sklepními zdmi.

Susan se ke mně tiskla a skoro brečela. „Proč nás to nezabije? Proč se na nás nevrhne?“

„Nemůže,“ řekl jsem mírně. „Nemůže se k nám dostat, nedokáže prorazit kruh. Dokud ani jeden z nás nepřekročí jeho linii, jsme v bezpečí.“

„Pane bože,“ vydechla Susan. „Jak dlouho tady budeme muset stát?“

„Do svítání,“ vysvětloval jsem. „Do rozbřesku. Jakmile vyjde slunce, bude muset zmizet.“

„Sem dolů slunce nesvítí,“ namítala.

„Takhle to nefunguje. Má něco jako silové spojení s tím, kdo ho vyvolal. To mu dodává energii. A když vyjde slunce, to spojení se přeruší a ta věc zmizí jako balon bez vzduchu.“

„A kdy slunce vychází?“

„No, právě. Asi za deset hodin.“

„Ach jo,“ vzdychla. Položila si hlavu na moji nahou hrud' a zavřela oči.

Ropuší démon pomalu obcházel kolem kruhu a pátral po slabině v našem štítu. Žádnou nenajde. Zavřel jsem oči a snažil se uvažovat.

„Ehm, Harry,“ spustil Bob.

„Ted' ne, Bobe.“

„Ale Harry –“ zkusil to Bob znovu.

„Zatraceně, Bobe. Pokouším se přemýšlet. Jestli chceš být doopravdy užitečný, můžeš zkusit přijít na to, proč ten únikový lektvar, kterým sis byl tak jistý, na Susan neúčinkoval.“

„Harry,“ protestoval Bob, „to se ti právě pokouším říct.“

Susan na mojí hrudi zamumlala: „Je tady teplo? Nebo to cítím jenom já?“

Přepadlo mě strašlivé podezření. Sklonil jsem se k Susan a udělalo se mi mdlo. To určitě ne. Ne, to není možné.

Vzhlédla ke mně tmavýma zamženýma očima. „My umřeme, že je to tak, Harry? Nenapadlo tě někdy, že bys chtěl umřít při milování?“

Jako mimoděk mě políbila na prsa.

Bylo to hezké. Vážně moc hezké. Pokoušel jsem se nemyslet na její krásná holá záda, pod mojí rukou nahá.

„Já jsem o tom přemýšlela mockrát,“ pokračovala do mého hrudníku.

„Bobe,“ spustil jsem rozzuřeným hlasem.

„Já se ti to *snažil* říct,“ naříkal Bob. „Vážně! Popadla špatný lektvar a prostě ho do sebe nalila.“ Bobova lebka se

ke mně trošku pootočila a světýlka se rozjasnila. „Ale musíš uznat, že nápoj lásky funguje *skvěle*.“

Susan mě líbala na hrudi a tělem se mě dotýkala způsobem pro dámu zcela nepřipustným a tak příjemným, že jsem z toho skoro šlel. „Bobe, přísahám ti, že tě na dalších dvě stě let zamknu do sejfu ve zdi.“

„To není moje *chyba*!“ protestoval.

Démon žabími očky sledoval, co se v kruhu děje, z jednoho místa na podlaze odkopal odpadky, dřepel si na zadek a upřeně nás pozoroval, nervózní a ve střehu jako kočka, která čeká, až myš vystrčí hlavu z díry. Susan na mě koukala žhavýma očima a pokoušela se mě strhnout na podlahu, a tedy i mimo ochrannou moc kruhu. Bob dál bědoval, že je nevinný.

A kdo říká, že nedokážu dámě zařídit krapet zábavy?

Kapitola čtrnáctá

Susan mě chytla za krk a sklonila mi hlavu k polibku. A tak jsme se líbali. Bylo to, ehm, nesmírně zajímavé. Bylo to velice naléhavé, naprosto nevázané, bez nejmenší stopy obav nebo váhání. Nebo tedy každopádně z její strany. O chvíli později jsem se vyprostil, abych se nadechl, rty mě svědily intenzitou toho zážitku a ona mě pozorovala žhnoucíma očima. „Vezmi si mě, Harry. Chci tě.“

„Ehm, Susan. To zrovna teďka není úplně nejlepší nápad,“ prohlásil jsem. Ten nápoj ji pořádně sebral. Není divu, že se vzpamatovala ze strachu natolik, až dokázala vystoupit po schodech a vystřílet na démona celý můj revolver. Stejně jako zábrany potlačil nápoj i strach. Susaniny prsty putovaly po mém těle a v očích jí zajiskřilo. „Ústa sice říkají ne,“ předla, „ale *tohle* říká ano.“

Zvedl jsem se na špičky a polkl, současně jsem se pokoušel udržet rovnováhu a vyhnout se její ruce. „Ta věc *pořád* říká nějaké pitomosti,“ řekl jsem. Susan jako by přišla o rozum. Ten nápoj nakopl její libido do sebevražedných otáček. „Bobe, pomoz mi odsud!“

„Jsem uvězněný v lebce,“ prohlásil Bob. „Když mě nepustíš ven, nemůžu skoro nic dělat, Harry.“

Susan stála na špičkách a okusovala mi ucho, jedno své vnadné stehno měla obtočené kolem mě, začínala sténat a táhla mě k zemi. Moje rovnováha začínala polevovat. V

metrovém kruhu není dost místa na wrestling, gymnastiku ani... nic jiného, aniž by někdo z nás vystrčil ven něco, do čeho by se číhající démon mohl zakousnout.

„Ta správná láhev je pořád tady?“ zeptal jsem se.

„Jasně,“ řekl Bob. „Vidím, kam spadla. Mohl bych ti ji taky hodit.“

„Fajn,“ souhlasil jsem vzrušeně – tedy, ještě vzrušeněji. Ještě bych se z tohoto sklepa mohl dostat živý. „Pustím tě ven na pět minut. Chci, abys mi pomohl a hodil mi ten lektvar.“

„Ne, šéfe,“ prohlásil Bob k zešílení spokojeným hlasem.

„Ne? Ne?!“

„Dostanu propustku na dvacet čtyři hodiny, nebo nic.“

„Sakra, Bobe! Když tě pustím, jsem odpovědný za to, co uděláš! To přece víš!“

Susan mi šeptala do ucha „Já pod šaty nic nemám,“ a pokusila se mě něčím, co se blížilo chvatu profesionálního zápasníka, srazit na podlahu. Zapotácel jsem se a málem se mi její nápor nepodařilo odrazit. Démon přimhouřil žabí očka a zvedl se na nohy, připravený po nás skočit.

„Bobe!“ vykřikl jsem. „Ty slizký hajzle!“

„Zkus si pár stovek let žít v kostěné lebce, Harry! Jednou za čas si taky budeš chtít někam vyrazit!“

„Tak fajn!“ zavolal jsem a srdce mi bušilo až v krku, jak jsem znovu bojoval o rovnováhu. „Fajn! Máš dvacet čtyři hodiny. Jenom se postarej, abych dostal lektvar!“

„Hlavně dej pozor, abys ho chytil,“ odpověděl Bob. Z obou očních důlků jeho lebky proudila do místnosti záplava oranžového světla. Mihla se jako oválný mrak kolem lahve s lektvarem, ležící na zemi na opačném konci laboratoře, uchopila ji a mrštila ji vzduchem směrem ke mně. Já se

volnou rukou natáhl a zachytil ji. Chvíli se zdálo, že mi vypadne, ale pak jsem ji uchopil pevně.

Oranžová světla, z nichž se skládalo Bobovo tělo, se na chvílku roztančila a pak odfičela po žebříku ven z laboratoře a zmizela.

„Co to je?“ mumlala Susan se zakalenýma očima.

„Další nápoj,“ řekl jsem. „Vypijesho se mnou. Doufám, že nás oba dokážu dostat do ohniska a pryč odsud.“

„Harry,“ prohlásila. „Já nemám *žízeň*.“ V očích jí doutnaly plamínky. „Já mám *hlad*.“

Dostal jsem nápad. „Až to vypijeme, budu připravený a můžeme jít do postele.“

Zamlženě na mě pohlédla a nestydatě a potěšeně se usmála. „Ach, Harry. Na ex.“ Její ruce němě doprovázely slova a já sebou trhl a skoro láhev upustil. Do mých již rozbolavělých očí natekl další šampon. Snažil jsem se ho dostat ven tím, že jsem pevně zavřel oči.

Nalil jsem do sebe asi polovinu nápoje a snažil se přitom nevnímat mdlou příchut' koly. Zbytek jsem rychle podal Susan. Malátně se usmála, láhev dopila a olízla si rty.

Začalo mi to v břiše – jakoby třepotavý, houpavý pocit směřující ven, vzhůru, do plic a přes ramena do paží. Přes boky také směřoval do nohou. Začal jsem se neovladatelně chvět a třást.

A pak jsem se prostě rozlétl na miliony a miliardy maličkých kousíčků Harryho, z nichž každíčký měl svůj vlastní pohled na svět. Pokoj pro mě už nebyl jenom hranatý přecpaný sklep, ale vzorec energií, uskupených do konkrétních tvarů a funkcí. Dokonce i démon byl jenom pomalý a hutný oblak částic. Plynul jsem okolo toho oblaku skrz strukturu otvoru ve stropě a ven z bytu do

zuřícího chaosu bouře.

Trvalo to možná pět vteřin a pak síla lektvaru pohasla. Cítil jsem, jak se všechny ty maličké částičky mě samotného najednou řítí zpátky k sobě a nepředstavitelnou rychlostí na sebe narážejí. Bolelo to a chtělo se mi z toho zvracet. Bylo to jako nějaký masivní náraz, který ale nepřicházel z žádného jednotlivého směru, ale spíš ze všech směrů naráz. Zavravoral jsem, opřel se berlou o zem a cítil, jak po mně stéká déšť.

O jeden úder srdce později se vedle mě objevila Susan, okamžitě se posadila na zadek na mokrou zem. „Ach Bože. Je mi hrozně.“

V domě démon zařval a vydal ze sebe rozružené tiché zasyčení. Slyšel jsem, jak uvnitř rozzlobeně běsní. „No tak,“ řekl jsem jí. „Musíme odsud zmizet, než dostane rozum a začne nás hledat venku.“

„Je mi zle,“ prohlásila. „Nevím, jestli dokážu jít.“

„Smíchané lektvary,“ vysvětloval jsem. „To se může stát. Ale teď musíme jít. No tak, Susan. Vzhůru do toho.“ Sehnul jsem se, zvedl ji na nohy a táhl co nejdál od svého bytu.

„Kam jdeme?“ vyptávala se.

„Máš klíče od auta?“

Osahala si šaty, jako by hledala kapsy, a pak malátně zavrtěla hlavou. „Byly v kapse mého pláště.“

„Tak musíme jít pěšky.“

„Jít kam?“

„K Reading Road. Když tolik prší, je vždycky zatopená. Bude tam dost vody, aby tu věc zneškodnila, jestli se nás pokusí pronásledovat.“ Bylo to jenom o pár bloků dál. Z nebe padaly potoky studeného deště. Já jsem se nahý třásl a

drkotal zuby a do očí se mi dostalo další mýdlo. Ale co, aspoň jsem čistý.

„Co?“ mumlala. „Co s tím déšť udělá?“

„Déšť ne. Proudící voda. Zabije ho, jestli se ji pokusí přejít jako my,“ vysvětloval jsem trpělivě. Doufal jsem, že jí smíchané lektvary v žaludku nepůsobí něco nevratného. K takovým případům už taky došlo. Vzhledem ke všem okolnostem jsme se pohybovali slušnou rychlostí a v dešťové průtrži jsme urazili možná pětaticet metrů. Už to není daleko.

„Ach, to je ono,“ řekla. Pak se předklonila a svalila se na zem. Snažil jsem se ji udržet, ale byl jsem prostě příliš unavený a měl jsem moc slabé ruce. Málem jsem šel k zemi s ní. Převalila se na bok, zůstala tak ležet a strašlivě dávala, dokud neměla žaludek prázdný.

Zase okolo nás běsnily hromy a blesky a já zaslechl zapraskání, jak bouřící energie zasáhla opodál stojící strom. Viděl jsem jasný záblesk a pak tlumenou záři hořících větví. Otočil jsem se směrem, kterým jsme mířili. Třicet metrů od nás byla zaplavená Reading Road, naše záchrana před démonem.

„Nečekal jsem, že vydržíš tak dlouho,“ oslovil mě kdosi.

Málem jsem vyskočil z kůže. Sevřel jsem berlu oběma rukama, pomalu se otáčel v kruhu a pátral, odkud se ten hlas ozývá. „Kdo je to?“ Tam, kousek stranou, bylo chladné místo – ne fyzický chlad, ale něco hlubšího a temnějšího, co zachytily mé ostatní smysly. Jakoby shluk stínů, nějaká iluze v temnotě mezi světly, která mizela, když se zablesklo, a zase se objevovala, když blesky pominuly.

„Čekáš snad, že ti sdělím své jméno?“ posmíval se stín.
„Stačí, když řeknu, že jsem ten, kdo tě zabil.“

„Nepřeháněj,“ odsekl jsem a dál se otáčel a pátral očima. „Ještě se ti to nepodařilo.“

Pak jsem ve tmě pod ohnutým sloupem pouliční lampy rozeznal obrys postavy. Neviděl jsem, jestli mužské, nebo ženské, ani jsem to nedokázal určit podle hlasu. „Už brzy,“ prohlásila postava. „Už nemůžeš vydržet moc dlouho. Během deseti minut to s tebou můj démon skoncuje.“ Hlas byl ohromně sebejistý.

„Ty jsi vyvolal toho démona?“

„No ovšem,“ přisvědčila postava ve stínu.

„Zešlel jsi?“ zeptal jsem se užasle. „Copak nevíš, co se ti může stát, kdyby se ta věc osvobodila?“

„To se nestane,“ ujistila mě postava. „Mám ji ve své moci.“

Zaměřil jsem k té postavě smysly a zjistil, že moje domněnka byla správná. Nebyla to skutečná osoba, ani nějaká iluze zakrývající skutečnou osobu. Bylo to jenom moje zdání, zvuková a tvarová iluze, hologram schopný se dívat, naslouchat a mluvit místo svého tvůrce, ať už to byl kdokoli.

„Co to děláš?“ zeptal se. Musel vnímat, že se ho dotýkám.

„Ověřuji si tvůj diplom,“ řekl jsem a vyslal k němu část své zbývající vůle v čarodějném ekvivalentu políčku do tváře.

Iluze překvapeně vykřikla a k mému překvapení zavrávorala dozadu. „Jak jsi to *udělal*?“ vyprskla.

„Chodil jsem do školy.“

Hologram zavrčel a zvýšeným hlasem začal vykřikovat

přelévající se slabiky. Snažil jsem se zaslechnout, co říká, ale další zahřmění přehlušilo střední část nepochybně démonova jména.

Z mého bytu sem slabě dolehlo, že démonovo řádění a ničení náhle ustalo.

„A teď,“ prohlásila iluze s posměškem v hlase, „teď zaplatíš.“

„Proč to děláš?“ naléhal jsem.

„Stojíš mi v cestě.“

„Nech jít tu ženu.“

„Mrzí mě to,“ odpověděla iluze, „ale viděla příliš mnoho. Teď mi v cestě stojí i ona. Můj démon vás zabije oba.“

„Ty zmetku,“ vztekal jsem se.

Vysmál se mi.

Ohlédl jsem se přes rameno zpátky k domu. I přes déšť jsem slyšel suché a chraplavé syčení, provázené cvakáním a rachocením. Na schodech od mého přízemního bytu se vynořily modré žabí oči; odrážely míhající se blesky. Démon mě okamžitě zaměřil a vyrazil. Zadní nárazník Susanina auta, zaparkovaného před mým domem, se mu připlctl do cesty. Přestože démonovy ruce působily měkce a prsty měly na koncích polštářky, lehce urval autu zadek a odhodil ho na silnici, kde přistál s hlasitým řinčením.

Snažil jsem se nepředstavovat si ty prsty okolo svého krku.

„Vidíš?“ chlubila se iluze. „Poslouchá mě na povel a tobě nadešel čas smrti, milý pane Dresdene.“

Další světelný výboj ukázal, že se démon spustil na všechny čtyři a plazí se ke mně jako otlá ještěrka, prchající přes horký písek do stínu přehnaně klopýtavým

pohybem, který vypadal směšně, ale poháněl ho blíž a blíž záludnou rychlostí.

„Vhod' další čtvrták, jestli chceš pokračovat v hovoru, sráči,“ řekl jsem a tentokrát mávl berlou proti stínové postavě a soustředil vůli k opravdovému útoku. „*Stregallum finitas.*“

Náhle ji zaplavil šarlatový záblesk, požíral její okraje a pohyboval se směrem dovnitř.

Obraz zapraskal a pak zakňučel bolestí. „Dresdene! Můj démon ti zpřeráží všechny kosti!“ A pak vydal trýznivý výkřik, když moje protikouzlo začalo rozkládat vysílání obrazu. Byl jsem lepší než ten, kdo vytvořil iluzi, a on ji proti mému útoku nedokázal udržet. Obraz i ječení pomalu zanikaly v dálce, až bylo nakonec obojí pryč. Povolil jsem si nepatrný náznak uspokojení a pak se obrátil k ženě na zemi.

„Susan,“ řekl jsem a dřepł si vedle ní, ale nespouštěl oči z démona, který se k nám řítìl. „Vstávej, Susan. Musíme jít.“

„Já nemůžu,“ vzlykala. „Ach, Bože,“ a znovu začala zvracet. Pokusila se zvednout, ale znovu se zhroutila na zem a úpěnlivě plakala.

Otočil jsem se k vodě a odhadoval rychlost příšery. Rychle se blížila, ale ne tak rychle, jak rychle dokáže běžet člověk. Pokud poběžím ze všech sil, mohl bych jí ještě uniknout. Mohl bych se dostat za vodu. Byl bych v bezpečí.

Ale Susan tam donést nedokážu. Nezvládl bych to, kdyby mě zpomalovala. Ale jestli nepoběžím, umřeme oba. Nebylo by lepší, aby žil aspoň jeden z nás?

Otočil jsem se zpátky na démona. Byl jsem vyčerpaný a

on mě zastihl nepřipraveného. Silný déšť nedovolí ohni, prastaré zbrani člověka proti silám temnoty, aby ho dokázal zadržet. A ve mně už nezbývalo dost síly, abych se zmohl na cokoli jiného. Postavit se mu by se rovnalo sebevraždě.

Susan vzlykala na zemi, ležela bezmocně v dešti, bylo jí špatně z mých lektvarů a nedokázala se zvednout.

Naklonil jsem hlavu dozadu a dovolil kapkám, aby mi smyly poslední stopy šamponu z očí a vlasů. Pak jsem se obrátil a vykročil proti přicházejícímu démonovi. Nemůžu té věci nechat Susan. Ani kdyby to mělo znamenat, že bych měl umřít. Nedokázal bych potom sám se sebou žít.

Démon na mě něco zakřičel svým syčivým ropuším hlasem, zvedl ke mně obě paže a postavil se na zadní nohy. Nad hlavami se nám oslnivě zablesklo. Za patami mu uhodil hrom tak silně, že se mi pod bosýma nohama ulice zachvěla.

Hrom.

Blesk.

Bouře.

Pohlédl jsem vzhůru na vařící se mračna nad svou hlavou, ozářené blesky, které mezi nimi přeskakovaly, děsivě nádherné a zářící. V bouři kypěla a tančila moc, mystické energie stejně prastaré jako čas, dost síly na to, aby rozbíjela kámen, rozpálila vzduch, změnila vodu v páru a spálila všechno, čeho se dotkne, na popel.

Myslím, že klidně můžu říct, že jsem v té chvíli byl tak zoufalý, že bych se pokusil o cokoli.

Démon zavyl a rychle a neohrabaně se kolébal blíž. Jednou rukou jsem zvedl berlu k nebi a prstem druhé ukázal na démona. Propojit se s bouří, to byla nebezpečná práce. Neexistoval žádný rituál, který by tomu dával tvar,

žádný kruh, který by mě chránil, a dokonce ani žádná slova, která by odstínila můj mozek od kouzelných energií, které jím budou procházet. Nasměroval jsem své smysly k bouři, uchopil beztvaré síly a stáhl je do podoby surové energie, která se ke mně a ke špičce mojí berly začala valit.

„Harry?“ kňourala Susan. „Co to děláš?“ Ve svých večerních šatech ležela schoulená na zemi a trásla se. Hlas měla slabý a nevýrazný.

„Když jste byli děti, chytili jste se někdy za ruce, šoupali nohama po linoleu a pak se ten poslední dotkl něčího ucha a dal mu ránu?“

„Jo,“ řekla udiveně.

„Právě to dělám. Jenom ve větším měřítku.“

Démon zase zaječel, svýma silnýma žabíma nohama se odrazil do vzduchu, řítil se ke mně, vznášel se vzduchem s děsivou a nepřírozenou grácií.

Ten zbytek vůle, který mi ještě zbýval, jsem soustředil na berlu, mraky a zuřící energii nad sebou. „*Ventas!*“ vykřikl jsem. „*Ventas fulmino!*“

Na moje přání přeskočila ze špičky berly k mrakům nahoře jiskřička. Dotkla se převalujícího se a neposedného břicha bouře.

Vzápětí se rozpoutalo peklo.

Blesky, zářící žhnoucí běsnění, větrná a dešťová smršť, to všechno padalo dolů, soustředěné kolem mojí berly. Cítil jsem, jak energie zasáhla konec promočeného dřeva úderem bucharu. Sbíhala dolů berlou do mojí ruky, svírala mi svaly a ohýbala mé nahé tělo napětím. Musel jsem vynaložit všechny své síly, abych v mysli udržel potřebnou představu, aby má ruka stále mířila na démona, který se ke mně blížil, a aby mnou energie proběhla a vylila si svou

zlost na těle méně křehkém, než je to moje.

Démon byl možná třicet centimetrů daleko, když běsnění bouře vykypělo mým tělem, napřaženou paží a namířeným prstem a zasáhlo ho do srdce. Bouřlivá síla tu věc vrhla zpět, dozadu a vzhůru a držela ji tam, ověčenou korunou oslepující energie.

Démon sebou mlátil, ječel, bušil kolem sebe žabíma rukama a kopal ropušíma nohama.

A pak vybuchl v záplavě modravých plamenů. Noc se zase rozzářila jasně jako den. Musel jsem si před tou září zaclonit oči. Susan vykřikla strachy a obávám se, že jsem musel ječet společně s ní.

A pak noc opět ztichla. Hořící kusy, o jejichž původu se mi nechtělo přemýšlet, padaly kolem nás a s tichými, vlhkými, mlaskavými zvuky přistávaly na ulici, chodník a dvorky domů okolo, kde rychle shořely na maličké brikety živočišného uhlí, které pak se syčením a prskáním vychladly. Vítr najednou ustal. Déšť se změnil v mírné mrholení, běsnění bouře se vyčerpalo.

Nohy pode mnou povolily a já se roztřeseně a omráčeně posadil na ulici. Vlasy jsem měl suché a stály mi na hlavě. Od zčernalých špiček nehtů na prstech nohou se mi vzhůru vinul kouř. Jenom jsem tam seděl, šťastný, že jsem naživu a že ještě dýchám: nádech a výdech. Měl jsem pocit, že bych mohl zase zalézt do postele a spát několik dní, i když jsem vstával před necelou půlhodinou.

Susan se posadila a mžourala s netečnou tváří. Upřeně mě pozorovala.

„Co budeš dělat příští sobotu?“ zeptal jsem se jí.

Ještě další minutu na mě zírala. A pak si zase tiše lehla na bok.

Slyšel jsem, jak se ze tmy po jedné straně blíží nějaké kroky. „Vyvolávání démonů,“ prohlásil znechuceně rozhořčený hlas. „Ke všem těm ohavnostem, které jsi již spáchal. Já věděl, že dneska cítím ve vzduchu černou magii. Jsi zkažený, Dresdene.“

Natočil jsem hlavu a spatřil Morgana, svého strážce, jak se nade mnou tyčí, vysoký a masivní ve svém černém plášti. Déšť mu přilepil šedivějící vlasy k hlavě a prohloubil vrásky v jeho tváři jako kanály v kamenném bloku.

„Já tu věc nepřivolal,“ bránil jsem se. Můj hlas byl únavou skoro nesrozumitelný. „Ale zatraceně rychle jsem ji poslal zpátky tam, kam patří. Copak jsi to neviděl?“

„Viděl jsem, jak ses proti tomu bránil,“ prohlásil Morgan. „Neviděl jsem ale nikoho jiného, kdo by to mohl vyvolat. Pravděpodobně jsi tu věc vyvolal ty sám a ztratil nad ní vládu. Stejně by mě nedostal, Dresdene. To by ti nijak nepomohlo.“

Slastně jsem se rozesmál. „Moc si lichotíš,“ řekl jsem. „Určitě bych neriskoval vyvolání démona, jenom abych dostal *tebe*, Morgane.“

Ještě přimhouřil své již beztak úzké oči. „Svolal jsem Radu,“ oznámil mi. „Budou tady za dvě jitra. Vyslechnou moje svědectví a důkazy, které proti tobě předložím.“ Ještě jednou, tentokrát tlumeně, se zablesklo a to jeho oči rozzářilo divokým šíleným svitem. „A pak tě odsoudí k smrti.“

Chvíli jsem na něj tupě zíral. „Rada,“ opakoval jsem. „Přijede sem, do Chicaga.“

Morgan se na mě usmál úsměvem, který si žraloci schovávají pro tulení mláďata. „V pondělí za úsvitu před ni

budeš předveden. Obvykle mě moje role popravčího nijak netěší, ale ve tvém případě, Harry Blackstone Copperfield Dresdene, ve tvém případě jsem hrdý, že mi připadne tato úloha.“

Zachvěl jsem se, když vyslovil mé plné jméno. Udělal to skoro přesně správně – možná to byla náhoda a možná taky ne. V Bílé radě byli lidé, kteří znali mé jméno a věděli, jak je vyslovit. Uprchnout před svolanou Radou a vyhnout se jí by znamenalo přiznat vinu a přivolat na sebe neštěstí. A protože znají mé jméno, mohou mě najít. Mohou mě dostat. Kdekoli.

Susan zasténala a zachvěla se. „H-H-Harry?“ zamumlala. „Co se stalo?“

Otočil jsem se k ní, abych se ujistil, že je v pořádku. Když jsem se ohlédl, byl Morgan pryč. Susan zakašlala a přitulila se ke mně. Objal jsem ji rukou, abych se s ní rozdělil o tu trošku tepla, které mi zbývalo.

V pondělí ráno.

V pondělí ráno Morgan přednese podezření a navrší obvinění a pravděpodobně toho bude dost, aby odhlasovali moji smrt. Ať už je ten Stín – pán nebo paní – kdokoli, musím ho nebo ji do pondělního rána najít, nebo jsem mrtvý.

Uvažoval jsem o tom, jak ubohé to bylo rande, když u nás zastavil policejní vůz, namířil na nás reflektory a strážník do megafonu řekl: „Odložte hůl a zvedněte ruce, nedělejte žádné rychlé pohyby.“

To je úplně přirozené, napadlo mě s určitým vysíleným stoickým klidem, že strážník zatkne nahého muže a ženu ve večerní róbě, kteří sedí na obrubníku v dešti jako párek opilců hnedka po flámu.

Susan si zastínila oči a pak pohlédla do světla reflektorů. Všechno to zvracení z ní dostalo veškeré lektvary a ukončilo zamilovanost, kterou vyvolaly. „Tohle,“ prohlásila, klidným a nezaujatým hlasem, „je nejhorší noc v mém životě.“ Strážníci vystoupili z auta a zamířili k nám.

Zavrčel jsem: „To máš za to, žes chtěla mít rande s čarodějem.“

Po straně na mě pohlédla a v očích se jí na okamžik temně zablesklo. Skoro se zasmála, a když promluvila, bylo v jejím hlase slyšet tak trochu pomstychtivé uspokojení.

„Ale bude to *fantastický* článek.“

Kapitola patnáctá

Jak se ukázalo, měla Linda Randallová zatraceně dobrý důvod, proč v sobotu večer nedorazila na naši schůzku.

Linda Randallová byla mrtvá.

Kýchl jsem a podlezl žlutou policejní pásku. Na sobě jsem měl tepláky a tričko, které mi dovolili vytáhnout z hromady sutí v mém bytě, než mě policejní auto odvezlo přes celé město k bytu Lindy Randallové. A kovbojské boty. Mister někam zatáhl jeden můj sandál a já neměl čas ho hledat, takže jsem si vzal to, co bylo při ruce. Podivínský kocour.

Linda zemřela ve večerních hodinách. Jakmile Murphyová dorazila na místo činu, snažila se mi zatelefonovat, ale nedovolala se, takže poslala policejní auto, aby mě vyzvedlo a přivezlo, abych přispěl svojí konzultační troškou do mlýna. Svědomití policisté, kteří mě měli vyzvednout, zastavili, aby zkontrolovali nějakého nahého šílence asi blok od mého bytu, a byli překvapení a víc než jen trošku podezíraví, když se ukázalo, že jsem tentýž muž, kterého měli naložit a odvézt na místo činu.

Drahoušek Susan mi přispěchala na pomoc, vysvětlila jim, co se stalo, jako „jenom takový menší domácí spor“, a ujistila je, že v pořádku dojede domů. Trošku zbledla, když znovu viděla trosky mého bytu a spoušť, kterou démon natropil na jejím autě, ale nasadila statečný obličej a

nakonec odešla ze scény s rozzářenýma očima, které říkaly „Mám článek.“ Cestou se u mě zastavila, políbila mě na tvář a do ucha mi zašeptala: „To není špatné, Harry.“ Pak mě poplácala po holém zadku a nastoupila do auta.

Začervenal jsem se. Myslím, že policisté si toho v dešti a tmě nevšimli. Strážníci se na mě dívali podezřívavě, ale docela rádi mě pustili, abych si oblékl nějaké šaty. Jediné čisté věci byly další tepláky a tričko. Tohle tučnými písmeny nad komiksovým obrázkem malého hřbitova hlásalo „VELIKONOCE ZRUŠENY – NAŠLI TĚLO.“

Oblékl jsem si to a k tomu svůj plášť, který nějak přežil démonův útok, a kovbojské boty, které s tím vůbec nešly dohromady, pak nastoupil do auta policejní patroly a nechal se odvézt na druhý konec města. Svoji malou identifikační kartičku jsem si přicvakl na klop pláště a následoval uniformované muže dovnitř. Jeden z nich mě odvedl k Murphyové.

Cestou jsem si všímal drobných detailů. Kolem okouněla spousta čumilů. Koneckonců bylo pořád ještě docela brzy. Déšť se změnil v jemné mrholení a změkčoval obrysy celé scény. Na parkovacích místech před činžákem stálo několik policejních aut a jedno na trávníku vedle dveří vedoucích z bytu, o který se jednalo, do malého betonového patia. Někdo u něj nechal rozsvícený maják a ten celou scénu střídavě zaplavoval pruhy stínu a chladného modrého světla.

A uprostřed toho všeho byla Murphyová.

Vypadala hrozně, jako kdyby od té doby, co jsem ji viděl naposledy, nejedla nic, co by nepocházelo z prodejního automatu, a nepila nic než zvětralé kafe. Modré oči měla unavené a podlité krví, ale stále bystré. „Ahoj,

Dresdene,“ přivítala mě. Pak si mě prohlédla. „Plánuješ, že se ti vlasy bude prodírat King Kong?“

Pokusil jsem se na ni usmát. „Ještě potřebujeme obsadit ječící slečinku. Nemáš zájem?“

Murphyová si odfrkla. Na někoho s tak pěkným nosem frká doopravdy skvěle. „Pojď se mnou.“ Otočila se na patě a rázovala do bytu, jako kdyby nebyla vyčerpaná a zahnaná do kouta.

Tým pro zajištění místa činu už byl na místě, takže jsme od strážníka u dveří dostali fešácké igelitové návleky na boty a volné rukavice na ruce. „Pokoušela jsem se ti dovolat,“ vysvětlovala Murphyová, „ale tvůj telefon nefungoval. Už zase, Harry.“

„Asi neměl dobrou noc,“ odpověděl jsem a kymácel se, když jsem si navlékal pytlíky přes boty. „Co se stalo?“

„Další oběť,“ oznámila mi. „Stejný modus operandi jako u Tommyho Tomma a té Stantonové.“

„Pane bože,“ vydechl jsem. „Využívají bouřky.“

„Cože?“ Murphyová se otočila a upřela na mě oči.

„Bouřky,“ opakoval jsem. „Když chceš něčeho dosáhnout, můžeš k tomu využít bouřky a další přírodní jevy. Je to naprosto přírodní pohon pro mojo.“

„O tom jsi předtím nic neříkal,“ obvinila mě Murphyová.

„Až do dnešní noci mě to nenapadlo.“ Třel jsem si tvář. Dávalo to smysl. Zaklaplo to do sebe: takhle tedy Stín dokázal tolik věcí za jedinou noc. Vyvolal démona a byl schopný ho na mě poslat a přitom se objevil ve stínové iluzorní projekci. A k tomu dokázal znovu zabíjet.

„Máte osobní údaje oběti?“ zeptal jsem se.

Když Murphyová odpovídala, otočila se ke dveřím

dovnitř. „Linda Randallová. Řidička. Věk dvacet devět let.“

Bylo dobře, že Murphyová byla otočená na druhou stranu, protože moje pokleslá čelist by jí prozradila, že jsem mrtvou znal, a měla by nejruznější nepříjemné otázky. Chvilíčku jsem se za Murphyovou koukal, pak jsem honem svůj výraz skryl a následoval ji do bytu.

Garsonka Lindy Randallové vypadala jako autobus rockové kapely, která nejspíš nedělá nic jiného, než že vystupuje na koncertech, pořádá večírky a pak padne do bezvědomí. Špinavé oblečení bylo rozházené po jedné straně ohromné postele. Bylo tu nepoměrně mnoho oblečení, které vypadalo, že bylo zakoupeno z katalogu Fredericksů v Hollywoodu – krajkové, hedvábné a hebké v jasných barvách, navržené tak, aby přitahovalo pohledy. Okolo postele, na políčkách, skříňkách a na nočním stolku byla spousta svíček, většinou napůl vyhořelých. Šuplík nočního stolku byl částečně otevřený a odhaloval pohled na celou řadu osobních utěšitelů – Linda Randallová očividně měla své hračky ráda.

Kuchyňka vypadala, že se v podstatě nepoužívá, až na kávovar, mikrovlnku a odpadkový koš, v němž bylo nacpaných několik krabic od pizzy. Možná to způsobily právě ty krabice, ale pocítil jsem k Lindě náhlou vlnu porozumění a empatie. Moje vlastní kuchyňka většinou vypadala úplně stejně, až na tu mikrovlnnou troubu. Tady žil někdo další, kdo si uvědomoval, že jediná věc, co na něho doma čeká, je pocit osamělosti. Někdy to přináší útěchu. Většinou ale ne. Vsadil bych se, že Linda by tomu rozuměla.

Ale nebudu mít šanci to zjistit. Tým pro zajištění místa

činu byl shromážděný kolem postele jako hejno krkavců okolo holé hlavy psance, které na Divokém západě zakopávali po krk do země. Mluvili spolu tichými nezaujatými hlasy jako při lehké konverzaci u večere, upozorňovali své společníky na různé podrobnosti a navzájem si ke svým objevům blahopřáli.

„Harry?“ řekla tiše Murphyová. Tón jejího hlasu naznačoval, že to není poprvé, co se takhle ptá. „Víš určitě, že se na to cítíš?“

Zacukaly mi koutky. Samozřejmě jsem se na to necítil. Nikdo by nikdy neměl být připravený na něco takového. Ale místo abych to vyslovil, řekl jsem: „Jenom mě bolí hlava. Promiň. Pustíme se do toho.“

Přikývla a vedla mě k posteli. Murphyová byla o hodně menší než většina mužů a žen, kteří pracovali kolem postele, ale já byl skoro o hlavu vyšší než oni. Takže jsem nemusel nikoho žádat, aby mi uhnul, jenom jsem přistoupil blíž k posteli a koukal se.

Když Linda zemřela, zrovna telefonovala. Byla nahá. Dokonce už takhle brzo na jaře měla kolem boků bílé obrysy plavek. Musela se opalovat i během zimy. Vlasy měla ještě vlhké. Ležela na zádech s přivřenýma očima a s výrazem tak klidným, jaký jsem u ní ještě neviděl.

Měla vyrvané srdce. Leželo na její ohromné posteli asi půl metru od ní, rozdrčené a rozmačkané, a mělo šedofialovou barvu. A v hrudníku měla díru, která ukazovala, kde síla, která jí srdce vytrhla, roztržila kost směrem ven.

Chvíli jsem se jenom díval a jaksi odtažitě zaznamenával podrobnosti. Už zase. Zase někdo použil kouzlo k ukončení cizího života.

Musel jsem myslet na to, jak se mnou mluvila po telefonu. Pohotově se mnou žertovala. V tom, jak vyslovovala slova a frázovala věty, bylo trošku uličnické smyslnosti. Na okraji maličký náznak nejistoty a zranitelnosti, který znásoboval ostatní součásti její osobnosti. Vlasy měla vlhké, protože se sprchovala před schůzkou se mnou. Ať si o ní kdo chce co chce tvrdí, byla vášnivě a vitálně živá. Byla.

Pak jsem si uvědomil, jaké je v místnosti ticho.

Všech pět mužů a žen z týmu pro zajištění místa činu mě sledovalo. Čekali. Když jsem se rozhlédl kolem, všichni odvrátili zrak, ale člověk nemusel být čaroděj, aby viděl, co mají vepsaného ve tváři. Strach, čistý a obyčejný strach. Setkali se s něčím, co věda nedokáže vysvětlit. To jimi až do hloubi srdce otřáslo. Otřásly jimi tyhle nečekané, brutální a krvavé důkazy, že tři sta let vědy a bádání se nemohou rovnat věcem, které se stále i po takové době skrývají v temnotě.

A já byl ten, od koho se čekají odpovědi.

Žádné jsem pro ně neměl, a připadal jsem si jako blbec, když jsem mlčky couvl, odvrátil se od Lindina těla a pak přešel přes pokoj do malé koupelny. Vana byla ještě plná vody. Na policiče před zrcadlem byly položené náušnice a náhrdelník, nějaké ty šminky a lahvička parfému.

Vedle mě se vynořila Murphyová a rozhlížela se po koupelně. Připadala mi mnohem menší než obvykle.

„Volala nám,“ řekla mi. „Na lince devět jedna jedna ten hovor nahráli. Proto jsme sem přijeli. Zavolala tam a tvrdila, že ví, kdo zabil Jennifer Stantonovou a Tommyho Tomma, a že si pro ni přijdou. A pak začala ječet.“

„To ji zasáhlo kouzlo. Telefon nejspíš hned nato

vypadl.“

Murphyová se na mě zamračila a přikývla. „Jo, přesně tak. Ale když jsme sem přišli, tak byl v pořádku.“

„Kouzla někdy techniku vyřadí z provozu. To sama víš.“ Protřel jsem si jedno oko. „Mluvili jste s nějakými příbuznými nebo známými?“

Murphyová zavrtěla hlavou. „Ve městě žádné příbuzné nemá. Teď po nich pátráme, ale může to nějakou dobu trvat. Pokoušeli jsme se sehnat jejího šefa, ale nebyl k zastížení. Někáký pan Beckitt?“ Studovala moji tvář a čekala, co řeknu. „Neslyšel jsi o něm?“ zeptala se po chvíli.

Nedíval jsem se na ni. Pokrčil jsem rameny.

Murphyová stiskla zuby a pohnula koutky úst. Pak prohlásila: „Greg a Helen Beckittovi. Před třemi lety zahynula jejich dcera Amanda v přestřelce. Gangsteři Johny Marconeho si vyřizovali účty s nějakou jamajskou bandou, která se snažila násilím získat zpátky svoje území. Jeden z nich tu holčičku postřelil. Tři týdny ještě žila na jednotce intenzivní péče a umřela, když se rozhodli odpojit přístroje, podporující životní funkce.“

Nic jsem neříkal, ale vzpomněl jsem si na strnulou tvář a mrtvé oči paní Beckittové.

„Beckittovi se pokusili proti Johny Marconemu vznést obvinění ze zabití, ale Marconeho právníci byli příliš dobří. Dosáhli zamítnutí dřív, než se to dostalo před porotu. A člověka, který holčičku zasáhl, nikdy nenašli. Říká se, že jim byl Marcone ochotný vyplatit výkupné za prolitou krev. Odškodnit je. Ale odmítli ho.“

Nic jsem neřekl. Za námi naložili Lindu do černého pytle a zatáhli zip. Slyšel jsem, jak nějací muži počítají do tří. Pak ji zvedli, naložili na vozík a odváželi ven. Jeden z

techniků řekl Murphyové, že si dají pauzu a vrátí se za deset minut. Přikývla a pustila je ven. Pokoj ještě víc ztichl.

„Tak co, Harry,“ spustila. Měla tlumený hlas, jako kdyby nechtěla rušit nastalé ticho v bytě. „Co mi můžeš říct?“ V té otázce byl jemný důraz. Stejně tak by se mohla zeptat, co před ní tajím. Tak to přesně myslela. Vytáhla ruku z kapsy u saka a podala mi igelitový pytlík.

Vzal jsem si ho. Uvnitř byla moje navštívenka. Ta, kterou jsem Lindě sám dal. Ještě byla trochu zkroucená, jak jsem ji skrýval v dlani. Byly na ní také skvrnky něčeho, co jsem považoval za Lindinu krev. Koukal jsem na tu část sáčku, kam se píše číslo případu a popis důkazního předmětu. Bylo prázdné. Nebylo v záznamech. Ještě to nebylo oficiální. Zatím.

Murphyová čekala na moji odpověď. Chtěla, abych jí něco řekl. Nebyl jsem si jistý, jestli předpokládá, že jí řeknu, že moji vizitku má spousta lidí a že nevím, jak se sem dostala, nebo jestli chce slyšet, jak jsem se s obětí znal a co jsem s ní měl společného. A pak bude klást otázky. Ty otázky, které se kladou podezřelému.

„Když ti řeknu,“ začal jsem, „že jsem měl předtuchu, budeš mě brát vážně?“

„Jakou předtuchu?“ zeptala se. Nepohlédla na mě.

„Cítím...“ odmlčel jsem se a uvažoval nad svými slovy. Chtěl jsem, aby to bylo naprosto jasné. „Domnívám se, že tahle žena bude mít policejní záznam, nejspíš za držení narkotik a obtěžování. Cítím, že dřív pracovala v Sametovém salonu pro madam Bianku. Cítím, že byla blízká přítelkyně a milenka Jennifer Stantonové. Cítím, že kdyby ji včera někdo kontaktoval a zeptal se na ta úmrtí, tvrdila by, že nic neví.“

Murphyová nad mými slovy chvíli dumala. „Podívej, Dresdene,“ prohlásila pevným, chladným a našťvaným hlasem, „kdybys tyhle věci *cítil* včera, nebo možná dneska ráno, bylo by možné, abychom si s ní promluvili. Je možné, že bychom se od ní něco dozvěděli. Je dokonce *možné*,“ – otočila se ke mně a najednou a překvapivě tvrdě mě přirazila k veřeji dveří předloktím a vahou svého těla – „je dokonce možné,“ zavrčela, „že by ještě byla *naživu*.“ Upřeně hleděla vzhůru do mého obličeje a teď vůbec nevypadala jako sladce roztomilá roztleskávačka. Vypadala jako matka vlčice stojící nad mrtvým tělem jednoho ze svých vlčat a připravující se, že za to někdo zaplatí.

Tentokrát jsem uhnul pohledem já. „Moji vizitku má spousta lidí,“ prohlásil jsem. „Rozdávám je, kudy chodím. Nevím, jak se k ní dostala.“

„Zatraceně, Dresdene.“ Ustoupila ode mě a rázovala k zakrváceným dekám. „Něco přede mnou tajíš. Jsem si tím jistá. Můžu na tebe dostat zatykač. Můžu tě nechat předvést k výslechu.“ Znovu se obrátila ke mně. „Někdo už zabil tři lidi. A moje *práce* je to zarazit. A to taky udělám.“

Nic jsem neříkal. Z Lindiny koupele ke mně vonělo mýdlo a šampon.

„Nenuť mě, abych se musela rozhodovat, Harry.“ Hlas jí znězněl, ale oči ani výraz ne. „Prosím.“

Uvažoval jsem o tom. Mohl jsem jí říct všechno. To po mně chtěla – ne půl historky, ne jenom část informací. Chtěla to celé. Chtěla mít před sebou všechny kousky skládačky, aby mohla vykoumat, jak patří dohromady, a přivést ty grázly před soud. Nechtěla luštit hlavolam s vědomím, že si nějaké dílky nechávám v kapse.

Čemu by to mohlo uškodit? Linda Randallová mi

navečer zavolala. Měla v úmyslu mě navštívit a promluvit si se mnou. Chtěla mi dát nějaké informace a někdo ji umlčel, než to mohla udělat.

V tom, že bych to Murphyové řekl, jsem viděl dva problémy. Jednak začne uvažovat jako polda. Nebude obtížné zjistit, že Linda nebyla zrovna hi-fi zařízení. Měla spoustu milenců na obou stranách barikády. Co když jsme si byli blíží, než připouštím? Co když jsem v záchvatu žárlivosti zabil kouzly její milence, potom počkal na další bouřku a zabil i ji? To by znělo věrohodně a dalo by se z toho vycházet: zločin z vášně – Murphyová musela vědět, že pro okresního prokurátora bude zatraceně těžký oříšek prokázat, že vražednou zbraní byla magie, ale kdyby to byla pistole, šlo by to hladce.

Druhý problém, který mi dělal daleko větší starosti, byl, že tu jsou už tři mrtví lidé. A kdybych neměl štěstí a dobrý nápad, byly by v mém bytě ještě další dvě mrtvoly. A já pořád nevěděl, kdo je ten zlosyn. Kdybych Murphyové řekl tu trošku věcí, kterou ještě vím, neposkytl bych jí žádné užitečné informace. Jenom by ji to přimělo klást další otázky a vyžadovat odpovědi.

Kdyby se hlas ve stínu dozvěděl, že Murphyová proti němu vede vyšetřování a že je na správné stopě, neměl by žádné zábrany zabít i ji. A neexistovalo nic, čím by se proti tomu mohla bránit. Možná byla úžasná tvář v tvář obyčejnému zločinci, ale žádné aikido na světě jí proti démonovi nebude nic platné.

A pak tu taky byla Bílá rada. Lidé jako Morgan a jeho představení, jistí si vlastní mocí, arogantní a povýšení nade všechny zákony, kromě svých vlastních, by neváhali odstranit jednu policejní poručici, která odhalila jejich

skrytý svět.

Pohlédl jsem na zakrvácené deky a pomyslel na Lindinu mrtvolu. Pomyslel jsem i na kancelář Murphyové a na to, jak by vypadala, kdyby tam ležela natažená na podlaze a srdce měla vyrvané z hrudi nebo hlavu utrženou vetřelcem z onoho světa.

„Bohužel, Murph,“ prohlásil jsem. Hlas se mi změnil v chraplavý sípot. „Rád bych ti pomohl. Ale nic užitečného nevím.“ Nepokoušel jsem se neuhýbat pohledem a nesnažil jsem se nijak zakrývat, že lžu.

Spíš jsem cítil, než viděl, jak jí ztvrdly rysy okolo očí, droboučké vrásky ublíženosti a vzteku. Nejsem si jistý, jestli jí ukápla slzička, nebo jestli opravdu zvedla ruku, aby si odhrnula vlasy z obličeje. Pak se otočila ke dveřím do bytu a zařvala, „Carmichaele! Pohni tou svojí prdelí!“

Carmichael byl stejně ucintaný jako před několika dny, jako kdyby se s průběhem času neměnil – určitě se nezměnilo jeho sako, jenom skvrny od jídla na vázance a konkrétní tvar rozcuchání jeho vlasů. Uvědomil jsem si, že v takové stabilitě je něco uklidňujícího. Bez ohledu na to, jak jste na tom zle, jak je místo činu děsivé nebo nechutné, můžete se spolehnout na to, že Carmichael bude vypadat pořád stejně odporně. Hned jak vešel, nazlobeně si mě změřil. „Jo?“

Hodila mu plastický sáček a on ho chytil. „Označ to a zapiš,“ řekla mu. „A chvilku se tu zdrž. Potřebuju svědka.“

Carmichael pohlédl na pytlíček a všiml si mojí navštívenky. Jeho prasečí očka se rozšířila. Znovu na mě pohlédl a já viděl, jak se mu v hlavě otáčejí kolečka a jak mě překlasifikoval z *otravného spojence* na *podezřelého*.

„Pane Dresdene,“ oslovila mě Murphyová. Její tón byl

mrazivě zdvořilý. „Rádi bychom vám položili nějaké otázky. Myslíte, že byste mohl přijít na stanici a podat výpověď?“

Budou se vyptávat. Bílá rada se sejde, odsoudí mě, a to za necelých třicet hodin. Neměl jsem na vyptávání čas. „Promiňte, poručíku. Ještě si dneska musím učesat vlasy.“

„Tak tedy zítra ráno,“ prohlásila.

„Uvidíme,“ odpověděl jsem.

„Jestli tam ráno nebudeš,“ odsekla Murphyová, „požádám o zatykač. Přijdeme si pro tebe a najdeme si tě, a přísahám ti, Harry, že tentokrát mi odpovíš.“

„Posluž si,“ prohlásil jsem a vydal se ke dveřím. Carmichael vykročil a postavil se mi do cesty. Zastavil jsem se a pohlédl na něj. Oči měl pevně namířené do středu mého hrudníku. „Pokud nejsem zatčený,“ obrátil jsem se k ní, „pak předpokládám, že můžu odejít.“

„Nech ho jít, Rone,“ řekla Murphyová. Hlas měla znechucený, ale slyšel jsem pod tím i pocit ublíženosti. „Brzy si promluvíme, pane Dresdene.“ Přistoupila ke mně blíž a naprosto vyrovnaně prohlásila: „A jestli se ukáže, že za tím vším jste vy, můžete si být jistý, že ať uděláte cokoli, nebo ať budete jakkoli kouzlit, najdu si vás a dostanu vás. Rozuměl jste mi?“

Vážně jsem jí rozuměl. Chápal jsem, pod jakým je tlakem, její zklamání, vztek a odhodlání zabránit tomu, aby se znovu zabíjelo. Kdybych byl hrdina z nějaké romantické novely, odpověděl bych něco stručně výmluvného a srdceryvného. Ale já jsem jenom já, takže jsem řekl: „Já tomu rozumím, Karrin.“

Carmichael mi ustoupil z cesty.

A já odcházel od Murphyové, se kterou jsem nemohl

mluvit, i od Lindy, kterou jsem nedokázal ochránit, hlava mě bolela, byl jsem vyčerpaný až do morku kostí a připadal si jako naprostý blbec.

Kapitola šestnáctá

Kráčel jsem od bytu Lindy Randallové a moje myšlenky a pocity byly daleko rozbouřenější než bouřka, která se teď vzdalovala od města přes širou plochu jezera. Z telefonní budky u benzinové pumpy jsem si zavolal taxíka, ve slabém dešti se opíral zády o její stěnu, mračil se a čekal.

Ztratil jsem důvěru Murphyové. Nezáleželo na tom, že jsem udělal, co jsem musel, abych chránil ji i sebe. Vznešené úmysly nic neznamenají. Počítá se výsledek. A výsledkem mého jednání bylo, že jsem bezostyšně lhal jedinému člověku, kterého bych nazval skoro svým přítelem. A nebyl jsem si jistý, že i kdyby se mi podařilo najít toho nebo ty, kteří jsou za to odpovědní, kdybych přišel na to, jak je dostat, dokonce i kdybych za Murphyovou udělal její práci, že se to, co se mezi námi stalo, se dá nějak napravit.

Moje myšlenky se zabývaly tímhle a podobnými zoufalými a depresivními tématy, když mě míjel muž s kloboukem staženým hluboko do obličeje. V půli cesty se zastavil, otočil se a udeřil mě pěstí do břicha.

Měl jsem čas si pomyslet *Už ne* a pak mě uhodil podruhé a potřetí. Každá rána narazila do mých vnitřností, vrhla mě proti pevné zdi a nutila mě zvracet. Dech mi z úst vycházel jako slabé přidušené vzdechy; dokonce i kdybych měl nějaké kouzlo připravené v hlavě, neměl bych dost

vzduchu, abych ho vyslovil.

Když mě přestal tlouct, zhroutil jsem se a on mě hodil na zem. Byli jsme na dobře osvětlené benzínové pumpě, byl pátek před půlnocí a všechno, co dělal, bylo jasně vidět z projíždějících aut. Přece, proboha, nemá v úmyslu mě zabít! I když v té chvíli jsem byl příliš unavený a rozbolavělý, abych se o to staral.

Chvilku jsem tam omámeně ležel. Cítil jsem útočnickův pot a kolínskou. Byl jsem si jistý, že to byl stejný člověk, který mě přepadl minulou noc. Chytil mě za vlasy, trhnutím mi zvedl hlavu a pak mi se slyšitelným cvaknutím ocelových nůžek ustříhl silný pramen vlasů. Potom mě pustil.

Krev mi ztuhla v žilách.

Moje vlasy. Ten muž mi ustříhl vlasy. Ty se dají použít skoro v jakémkoli kouzlu, ve všech druzích smrtící magie a já, sakra, nebudu moct udělat ani to nejmenší, abych to nějak zarazil.

Muž se otočil a rychle odcházel. Neběžel. V záchvatu paniky a zoufalství jsem se vrhl po jeho noze, chytil ho za koleno a silně trhl. Slyšel jsem zřetelné *pop* a pak ten muž zaječel „Ty hajzle!“ a těžce dopadl na zem. Jedna jeho pěst, hrozně veliká a s vystouplými kotníky, pořád svírala moje vlasy. Snažil jsem se nadechnout a vrhl jsem se na ni.

Útočnickovi spadl klobouk a já jsem ho poznal – byl to jeden z Marconeho mužů, kteří mě ve čtvrtek odpoledne sledovali od hotelu, ten, co začal kulhat, když za mnou několik bloků běžel. Gimpy měl zřejmě špatné koleno a já mu ho zrovna vyhodil.

Popadl jsem ho za zápěstí a držel je oběma rukama. Nejsem nijak zvlášť silný, ale jsem houževnatý a zatraceně

tvrdohlavý. Omotal jsem se mu kolem zápěstí, visel na něm a pokoušel se páčit jeho tlusté prsty. Gimpy se snažil ruku mi vytrhnout. Měl na té ruce spoustu svalů, ale ne dost na to, aby pohnul vahou celého mého těla. Strkal do mě druhou rukou a pokoušel se mě zbavit a pak do mě začal bušit jednou pěstí.

„Zatraceně, pusť mě,“ křičel Gimpy. „Pusť mě!“

Schoval jsem hlavu, zvedl ramena a visel na něm dál. Když budu mít palce dost dlouho zaryté do jeho šlach, musí se jeho ruka otevřít bez ohledu na to, jak je silný. Snažil jsem se představit si jeho zápěstí jako plastelínu a svoje palce jako tvrdou ocel, která do ní proniká, a zabíral jsem ze všech sil. Cítil jsem, jak se jeho prsty začínají uvolňovat. Už jsem viděl tmavé jemné prameny svých vlasů.

„Pane bože,“ volal někdo. „Hej, Miku, dělej!“

Byly slyšet rychlé kroky.

A pak k nám dorazilo pár mladíků v běžeckých soupravách a teniskách a od Gimpyho mě odtrhli. Když moje ruka klouzala z jeho zápěstí, neartikulovaně jsem ječel. Nějaké vlasy vypadly na mokrý beton, ale většina z nich mu zůstala v hrsti, když prsty zase sevřel.

„V pohodě, klídek, chlape,“ říkal jeden z těch kluků, když mě táhli pryč. „Bud' v klidu.“

Nemělo cenu se prát se dvěma mladíky. Místo toho jsem se nadechl a podařilo se mi vyjeknout: „Peněženka. Má moji peněženku.“

Vzhledem k tomu, jak jsem byl oblečený, v porovnání s Gimpyho oblekem a kabátem, to byla lež, která neměla šanci uspět. Nebo by aspoň neměla, kdyby se Gimpy neobrátil a nezačal prchat. Oba muži mě zmateně pustili.

Pak zvolili bezpečnou variantu a zmizeli. Rychlými kroky se honem vraceli ke svému autu.

Vyškrabal jsem se na nohy a vyrazil za Gimpym. Sípál jsem jako dřavý akordeon. Gimpy mířil přes ulici k autu, a když jsem se tam dostal, byl už uvnitř a odjížděl. Zastavil jsem se v oblaku kouře z jeho výfuku a zasmušile hleděl za světly, která se ztrácela v mrholení.

Srdce mi v hrudi bušilo a nezpomalovalo, ani když jsem popadl dech. Moje vlasy. Johnny Marcone teď má pramen mých vlasů. Může je dát někomu, kdo umí používat kouzla, a udělat se mnou, co si sakra bude přát.

Můžou mé vlasy použít k tomu, aby mi vytrhli srdce, rovnou mi ho vyrvat, jako to udělali Jennifer Stantonové, Tommymu Tommovi i nebohé Lindě Randallové. Marcone mě dvakrát varoval, abych toho nechal, a teď mě chce odstranit jednou provždy.

Moji vyčerpanost, strach a únavu najednou vystřídal vztek. „A nebo taky houby,“ vztekal jsem se. „To si může zkusit!“

Musel jsem je jenom najít, objevit Gimpyho, Johnnyho Marconeho a jeho čaroděje, ať už to je kdokoli. Najít je, dostat zpátky svoje vlasy, porazit je jako kuželky a zavolat Murphyovou, aby si je posbírala.

Zatraceně, přece si to nenechám líbit. Ti sráči to myslí vážně. Už jednou se mě pokusili zabít a teď po mně jdou zase. Marcone a jeho hoši –

Ne, uvažoval jsem. Marcone ne. To by nedávalo smysl, pokud Marconeho gang neprodával Třetí oko od samého začátku. Jestli má Marcone doma svého čaroděje, proč by se mě pokoušel koupit? Proč by mi neustříhl pramen vlasů, když na mě poslal toho bouchače s pálkou, a nezabil mě, až

nebudu dávat pozor?

Mohl by to být Marcone? Nebo to jeho gorila hraje na dvě strany?

Rozhodl jsem se, že na tom nakonec nezáleží. Jedna věc byla jistá: někdo má pramen mých vlasů. Nějaký čaroděj kdovíkde má v úmyslu mě zabít.

Ať už ten čaroděj byl kdokoli, nebyl moc dobrý – to jsem viděl, když jsem zrušil jeho kouzlo, vytvářející iluzi. Pokud ho přinutím k přímému střetnutí, nemůže proti mně obstát – může mít velikou kuráž a spoustu hrubé síly, když využívá bouře, jako když přinutil démona, aby mu sloužil. Ale byl jako nešikovný puberták, pro kterého je jeho síla novinkou. Já mám víc než jenom sílu a kuráž. Já mám na své straně výcvik, zkušenosti a vědomosti.

A navíc jsem v tuhle chvíli byl tak rozrušený, že bych mohl žvýkat hřebíky a vyplivovat sponky na papír.

Stín na mě ještě nemůže. Takovou sílu nemá. Aby mě mohl zabít, potřebuje počkat na nějakou další jarní bouřku. Měl jsem čas. Měl jsem dost času na práci. Kdybych jenom dokázal zjistit, kde jsou, kam Gimpy odvezl moje vlasy, mohl bych jet za ním.

Odpověď mě zasáhla jako blesk a připadala mi úplně jednoduchá. Jestli se vlasy dají použít jako pojítka ke zbytku mé osoby, měl bych být schopný to obrátit – vytvořit pouto od sebe k vlasům. Sakra, třeba bych je dokázal zapálit, spálit je na popel ze svého bytu. Ale vzorec pro takové kouzlo bude zatraceně zapeklitý. Potřebuju Boba. Bob by mi mohl pomoci vymyslet zaklínadlo a přijít na takový vzorec během několika minut, namísto hodin nebo dnů.

Zašklebil jsem se. Bob byl pryč a bude ještě skoro celý

den. Nepřipadá v úvahu, že bych na ten vzorec sám přišel dřív než za deset nebo dvanáct hodin, a to neberu v úvahu, že můj mozek momentálně stejně není dost v pořádku na to, aby mohl provádět spolehlivé výpočty.

Mohl bych zavolat Murphyové. Murphyová by mohla vědět, kde se Marccone skrývá, a Gimpy nejspíš nebude daleko. Mohla by mi aspoň naznačit, jak bych Gentlemana Johnyho, Gimpyho a Stína našel. Ale to teď v žádném případě neudělá. A i kdyby, vyžadovala by, abych ji seznámil s celou historkou, a jakmile by ji vyslechla, okamžitě by se mě pokusila strčit do ochranné vazby nebo by udělala nějakou podobnou blbost.

Zaťal jsem pěsti tak silně, až se mi nehty zaryly do dlaní. Měl bych si je někdy ostříhat –

Pohlédl jsem na ně. Pak jsem rychle přešel ulici a zastavil se pod světly benzínové pumpy a koukal na své ruce.

Pod nehty jsem měl krev, jak byly zabodnuté do Gimpyho zápěstí. Zvrátil jsem hlavu a rozesmál se. Měl jsem všechno, co jsem potřeboval.

Schoval jsem se před slabým deštěm a dřepěl si na betonový chodník. Kouskem křídý, kterou nosím v kapse pláště, jsem okolo sebe na beton nakreslil kruh. Pak jsem si zpoza nehtů vyškrábl krev a položil ji na beton mezi svými nohama. V jemném mrholení se leskla.

Chvilku mi trvalo, než jsem si rozmyslel další krok, ale spokojil jsem se s tím, že použiji sledovací kouzlo, které už znám, místo abych se ho pokoušel pozměnit v něco důstojnějšího. Vytrhl jsem si z nosu pár chlupů a položil je do kruhu na kousky Gimpyho kůže a krve. Pak jsem se prstem dotkl křídového kruhu, svou vůlí do něho přivedl

energii a uzavřel ho.

Nabral jsem energii ze svého vzteku, znovu nastupujícího strachu, bolavé hlavy a zvedajícího se žaludku a vrhl ji do zaklínadla. „*Segui votro testarum.*“

Do nosu se mi soustředila vlna energie a přinutila mě několikrát po sobě kýchnout. A pak to ke mně přišlo, docela silný pach Gimpyho kolínské. Napřímil jsem se, otevřel kruh pohybem chodidla a vyšel z něho ven. Otáčel jsem se pomalu kolem dokola. Gimpyho pach ke mně silně vanul z jihozápadu, směrem od jednoho z bohatších předměstí Chicaga.

Znovu jsem se rozesmál. Už toho grázla mám. Můžu ho sledovat až k Marconemu, nebo pro koho pracuje, ale musím to udělat hned. Neměl jsem dost krve, aby to vydrželo dlouho.

„Hej, kámo!“ Taxikář se vykláněl z okýnka a koukal na mě. Motor mu běžel na volnoběh a konec jeho viržinka oranžově zářil.

Chvilku jsem na něj zůstal zírat. „Cože?“

Zamračil se. „Copak jsi hluchý? Nevolaš tu někdo taxík?“

Široce jsem se na něho usmál. Byl jsem pořád rozružený, trošku v povznesené náladě a pořád jsem se nemohl dočkat, až Gimpyho a Stína nakopu do zubů. „Já jsem ho volal.“

„Proč všichni cvoci vyjdou na mě?“ řekl. „Nastup si.“

Udělal jsem to a zavřel za sebou dveře. Podezřívavě si mě v zrcátku prohlédl a zeptal se: „Kam to bude?“

„Budou dvě zastávky,“ řekl jsem, dal mu adresu svého bytu, opřel se do sedadla a hlava se mi automaticky otočila na jihozápad, tam, kdy byli muži, kteří mě chtěli zabít.

„To je jedna,“ prohlásil. „A kde bude ta druhá?“

Primhouřil jsem oči. Potřeboval jsem ze svého bytu pár věcí. Talisman, ohnivá hůl, berla a nějaké kouzlo by mohly být životně důležité. Konec konců jsem si šel vážně promluvit s jedním z nejmnocnějších gangsterů v Chicagu.

„To vám řeknu, až tam budeme.“

Kapitola sedmnáctá

Skončili jsme u Varsity, Marconeho klubu na chicagském předměstí. Bylo to rušné místo, kam chodili hlavně vysokoškoláci z tohohle konce města, a dokonce i v půl druhé ráno tu bylo docela plno na to, jak zapadlé to bylo místo. Klub stál o samotě v úzké pasáži, byl to jediný podnik, který měl v tuto hodinu otevřeno, jediné rozsvícené světlo v dohledu.

„Cvok,“ zamručel taxikář, když odjížděl, a já se na chvíličku musel zastavit a souhlasit s ním. Naváděl jsem ho sem po klikaté čáře, kouzlo, které jsem použil, mě vedlo doslova za nosem po Gimpyho stopě. Začalo ztrácet sílu skoro v tu chvíli, kdy jsem je použil – na dlouhodobější čáry jsem neměl dost krve – ale vydrželo dost dlouho, abych skončil u Varsity a na parkovišti poznal Gimpyho auto. Došel jsem k oknu a vzadu ve velikém kulatém boxu jsem uviděl Johnnyho Marconeho, pana Hendrickse s býčí šíjí, Gimpyho a Spika, jak sedí pohromadě a povídají si. Honem jsem se stáhl z dohledu, než si mě některý z nich všimne. Pak jsem se vrátil na parkoviště a zvažoval, co vlastně mám k dispozici.

Náramky na obou zápěstích. Prsten. Plamennou hůl. Svou berlu.

Přemýšlel jsem o všech těch mazaných a záludných způsobech, kterými bych mohl situaci zvrátit ve svůj

prospěch – důvtipné iluze, příhodný výpadek elektřiny nebo vody, náhlý vpád krys či švábů. Cokoli z toho bych zvládl. Málokdo, kdo se zabývá magií, je tak flexibilní, ale také málokdo má ty zkušenosti a výcvik, které jsou zapotřebí, aby dal podobná kouzla dohromady za pochodu.

Naštvaně jsem potřásl hlavou. Nemám čas se zabývat malichernostmi.

Rychle energii do talismanů. Sílu do prstenu. Nabral jsem energii z berly i z hole, chladnou sílu dřeva a planoucí vztek ohně, a přistoupil jsem k hlavním dveřím klubu Varsity.

Pak jsem je vytrhl ze závěsů.

Výbuch je vyhodil ven, ne dovnitř. Kusy létaly kolem mě, odrážely se od vzdušného štítu, který jsem držel před sebou, a další dopadaly za mnou na parkoviště. Nebylo by k ničemu poranit zástup nevinných stolovníků na druhé straně. Šanci udělat první dojem máte jenom jednu.

Jakmile byly dveře pryč, namířil jsem plamennou hůl dovnitř a vyslovil příkaz. Jukebox narazil do zdi, jako by dostal zásah z kanónu, a změnil se v louži lepkavé tekuté umělé hmoty. Hudba v reproduktorech zaskřípala a ztichla. Vešel jsem do dveří a uvolnil vlnu stlačené energie ze svého prstenu. Začalo to od vchodu a přeskakovalo to dokola po místnosti, žárovky začaly vybuchovat ostrými slabými explozemi a od stropu pršely úlomky skla a kousky zářících vláken. Lidé u baru a u dřevěných stolů roztroušených po místnosti reagovali tak, jak lidé v takových situacích obvykle reagují. Začali křičet a povykovat, vstávali ze židlí nebo se zmateně schovávali pod stoly. Pár jich uteklo nouzovým východem na boční stěně místnosti. A pak najednou nastalo hrobové ticho.

Všichni stáli jako zkamenělí a koukali se ke dveřím – zírali na mě.

Od zadního stolu pozoroval Johnny Marcone vchod svými netečnými očima barvy bankovek. Neusmíval se. Pan Hendricks vedle něj mě nazlobeně sledoval a jediná čára jeho obočí byla tak nízko, že hrozilo, že nic neuvidí. Spike měl sevřené rty a zbledl. Gimpy na mě zíral s výrazem nejčistší hrůzy. Nikdo z nich se ani nepohnul a nevydal ani hlásku. Zřejmě se vám to může stát, když vidíte čaroděje, který se utrl ze řetězu.

„Prasátka, prasátka, otevřete vrátka,“ řekl jsem do ticha. Opřel jsem berlu o podlahu a přivřenými očima pohlédl na Marconeho. „Moc rád bych s tebou na chvilku mluvil, Johne.“

Marcone si mě vteřinku měřil a pak se mu zvedly koutky. „Máte zvláštní způsob přesvědčování, pane Dresdene.“ Vstal a hlasitě promluvil k celé místnosti, aniž by ze mě spustil oči. Musel být rozzlobený, ale skrýval to pod ledově chladným zevnějškem. „Dámy a pánové, zdá se, že Varsity dnes bude zavírat dřív. Prosím vás, abyste spořádaně odešli nejbližším východem. Se svou útratou si nedělejte starosti. Pane Dresdene, mohl byste ustoupit ze dveří, aby mí zákazníci mohli odejít?“

Ustoupil jsem ze dveří. Podnik se rychle vyčistil a já zůstal v celé místnosti sám s Marconem, Hendricksem, Spikem a Gimpym. Nikdo z nich se nepohnul: čekali, až zákazníci, tedy svědkové, odejdou. Gimpy se začínal potit. Hendricksův výraz se ani trošku nezměnil. Obrovský muž byl stejně trpělivý jako horský lev připravený se vrhnout na nic netušícího jelínka.

„Chci zpátky svoje vlasy,“ řekl jsem hned, jak poslední

studentská dvojice spěšně zmizela za dveřmi.

„Jak prosím?“ divil se Marcone. Naklonil hlavu na stranu a vypadal opravdu udiveně.

„Slyšel jste dobře,“ vysvětloval jsem. „Tenhle váš šmejda“ – mávl jsem plamennou holí a ukázal na Gimpyho – „mě právě přepadl před benzinovou pumpou dole ve městě a ustříhl mi pramen vlasů. A já je chci zpátky. Nechci skončit jako Tommy Tomm.“

Marconeho oči náhle zaskvíly strašlivým, chladným vztekem barvy peněz. S rozmyslem obrátil hlavu ke Gimpymu.

Gimpyho široký obličej zbledl ještě více. Mrkáním se snažil setřást krůpěje potu z očí. „Já nevím o čem mluví, šéfe.“

Marconeho pohled ani trošičku nezakolísal. „Předpokládám, pane Dresdene,“ prohlásil, „že máte nějaký důkaz?“

„Podívejte se mu na levé zápěstí,“ řekl jsem. „Má několik oděrek od nehtů tam kde jsem ho chytil.“

Marcone přikývl a s těma chladnými tygríma očima upřenýma na Gimpyho skoro laskavě řekl: „No?“

„Lže, šéfe,“ protestoval Gimpy. Olízl si rty. „K čertu, mám tam nějaké škrábance od svojí holky. Musel to vědět. Víte, co jste říkal, že je opravdový, že ví věci.“

Pár kusů skládačky zapadlo na patřičná místa. „Ten, kdo zabil Tommyho Tomma, ví, že mu jsem na stopě,“ vysvětloval jsem. „Váš protivník, ten, kdo prodává Třetí oko. Tady Gimpy od něj musel dostat moc pěknou nabídku, aby se obrátil proti vám. Celou dobu podával vašemu konkurentovi informace a vyřizoval pro něj různé záležitosti.“

Gimpy by o svůj život nemohl hrát poker. V hrůze na mě zíral a jen na protest vrtěl hlavou.

„Je jednoduchý způsob, jak to rozhodnout,“ pronesl Marcone hladkým a vyrovnaným hlasem. „Lawrenci. Ukaž mi zápěstí.“

„On lže, šéfe,“ opakoval Gimpy Lawrence, ale hlas se mu třásl. „Jenom se vám snaží zamotat hlavu.“

„Lawrenci,“ vyzval jej Marcone a v jeho tónu byla jemná výtka rodiče vůči dítěti.

Gimpy Lawrence věděl, že je po všem. Ještě, než se doopravdy pohnul, viděl jsem v jeho tváři zoufalé rozhodnutí. „Lháři!“ zaječel na mě. Zvedl se a vytáhl ruku zpod stolu. Měl jsem čas si všimnout, že v pěsti drží revolver, úplné dvojče mojím osmatčicítky, ještě než začal střílet.

Pak se najednou stalo několik věcí. Zvedl jsem ruku a soustředil svou vůli na náramek z maličkých středověkých štítů na svém levém zápěstí a zesílil ochrannou energii okolo sebe. Kulky o ni zabubnovaly a v temné restauraci vykřesaly jiskry.

Spike uskočil od stolu a vrhl se na zem. V ruce měl maličký automat uzi. Hendricks byl daleko nelítostnější a přímočařejší a zareagoval s bezmyšlenkovitě prudkým instinktem barbara. Jednou rukou odstrčil veliký tělesný strážce Marconeho stranou a postavil své masivní tělo mezi mafiánského bosse a Gimpyho Lawrence. V druhé se mu objevil kompaktní poloautomat.

Gimpy Lawrence otočil hlavu a zahlédl Hendrickse s pistolí. Zpanikařil a obrátil svou zbraň proti většímu muži.

Hendricks ho zastřelil s bezohlednou efektivitou, tři ostrá prásknutí, tři záblesky z hlavně. První dvě rány

zasáhly Gimpého doprostřed hrudníku a odhodily ho pár kroků dozadu. Třetí ho trefila nad pravé obočí, hodila mu hlavu dozadu a porazila ho na zem.

Gimpy Lawrence měl tmavé oči stejně jako já. Teď jsem je viděl. Když ležel na podlaze, byl ke mně obrácený obličejem. Viděl jsem, jak jednou mrkl. Pak z očí zmizelo světlo a bylo po něm.

Chvilku jsem tam omráčeně stál. Ať už s velkolepým vstupem nebo bez něj, tohle jsem nechtěl. Nechtěl jsem nikoho zabít. Ztraceně, já nechtěl, aby někdo umřel, ani já, ani nikdo z nich. Udělalo se mi zle. Měla to být taková hra, jako machovské předvádění, a já byl rozhodnutý vyhrát. A z ničeho nic to už nebyla hra a já odsud jenom chtěl odejít živý.

Všichni jsme stáli a nikdo se nehýbal. Pak Marcone zpoza Hendrickse prohlásil: „Chtěl jsem ho živého. Mohl mi nejdřív odpovědět na několik otázek.“

Hendricks se zamračil a zvedl se z Marconeho. „Pardon, šéfe.“

„To je v pořádku, pane Hendricksi. Mám za to, že je lepší pochybit z přílišné opatrnosti.“ Marcone vstal, upravil si kravatu, pak došel k tělu a poklekl vedle něj. Sáhl ležícímu na krční tepny, pak na zápěstí a zavrtěl hlavou. „Lawrenci, Lawrenci. Zaplatil bych ti dvakrát tolik, než ti nabídli oni, kdybys s tím za mnou přišel. Tos nebyl zrovna nejchytřejší.“ Na jeho tváři nebylo znát o nic silnější pocity než v průběhu celého večera, když vyhrnul Gimpému Lawrencovi levý rukáv a zkoumal jeho zápěstí. Zamračil se a se zamyšleným výrazem zase ruku položil na zem.

„Vypadá to, pane Dresdene,“ prohlásil, „že máme společného nepřítele.“ Otočil se a soustředil pohled na mě.

„Kdo je to?“

Zavrtěl jsem hlavou. „To nevím. Kdybych to věděl, nebyl bych tady. Myslel jsem, že to možná jste vy.“

Marcone zdvihl obočí. „Mohl byste mě už znát lépe, pane Dresdene.“

Ted' jsem se zamračil zase já. „Máte pravdu. To bych měl.“ Způsob vražd byl mnohem zvrácenější a surovější, než jaký by se obtěžoval použít Marcone. Konkurenty je možná potřeba odstranit, ale nemá cenu z toho dělat umělecký výtvor. A určitě nebyl důvod zabíjet přihlížející, jako byla Linda a jako byla Jennifer Stantonová. To bylo neefektivní a neprospívalo to obchodu.

„Jestli má něco vašeho, poslužte si a vezměte si to, pane Dresdene,“ řekl Marcone. Rozhlédl se po místnosti a povzdechl si. „Radši si pospěšte. Obávám se, že Varsity dnes viděl své poslední návštěvníky. Škoda.“

Bylo to těžké, ale došel jsem k tělu Gimpyho Lawrence. Musel jsem odložit berlu i hůl, abych mohl mrtvole prohledat kapsy. Když jsem klečel nad tělem mrtvého muže a chtěl mu z kapes vzít to, co pro mě bylo cenné, připadal jsem si jako okradač mrtvol.

Svoje vlasy jsem neobjevil. Pohlédl jsem na Marconeho a on mé oči sledoval bez viditelné známky emocí.

„Nic,“ oznámil jsem mu.

„Zajímavé. Musel ten zmíněný materiál předat někomu jinému, než sem dorazil,“ řekl Marcone.

„Nebo možná někomu až poté, co sem přišel?“

Marcone zavrtěl hlavou. „Jsem si docela jistý, že to neudělal. Všiml bych si toho.“

„Věřím vám,“ prohlásil jsem a byla to pravda. „Ale komu?“

„Našemu nepříteli,“ odpověděl Marcone.
„Samozřejmě.“

Zavřel jsem oči a najednou se málem zhroutil únavou.
„Zatraceně.“

Marcone nic neříkal. Vstal a dal pár tichých příkazů Hendricksovi a Spikovi. Hendricks otřel svou pistoli kapesníkem a pak ji nechal ležet na podlaze. Spike šel za bar a začal tam něco kutit s lahví whisky a elektrickým vedením.

Sebral jsem berlu a hůl, vstal a obrátil se k Marconemu.
„Řekněte mi, co ještě víte. Potřebuji všechno, co víte, jestli mám toho chlápka chytit.“

Marcone nad tím uvažoval a přikývl. „Ano, to máte. Bohužel jste si k tomuto rozhovoru vybral veřejné místo. V očích každého, kdo by stál o to se dívat, jste se ukázal jako můj nepřítel. Jakkoli jsou vaše důvody pochopitelné, na skutečnosti, že jste se mi veřejně postavil, to nic nemění. Bez ohledu na své osobní pocity to nemůžu nechat bez odezvy, aniž bych si koledoval o totéž od někoho jiného. Musím si udržet kontrolu. Není to nic osobního, pane Dresdene. Je to obchod.“

Zaťal jsem zuby, sevřel plamennou hůl a ujistil se, že můj štít je na svém místě a v pohotovosti. „Co s tím tedy budete dělat?“

„Nic,“ prohlásil. „Nepotřebuji dělat nic. Buďto vás náš nepřítel zabije, a v tom případě nemusím ohrožovat sebe ani své lidi tím, že bych se vás pokoušel odstranit, nebo ho najdete včas a zneškodníte ho. Pokud ho porazíte, dám na vědomí každému, kdo by se o to zajímal, že jste to udělal na můj rozkaz, a budu nakloněn tomu na všechno zapomenout. Tak či tak se mi nejvíc vyplatí počkat, jak to

dopadne.“

„Jestli mě zabije,“ namítl jsem, „pokud mám být tím dalším, komu vyrvе srdce z těla, pořád nebudete vědět, kde je. Nebudete o nic blíž k jeho odstranění a zabezpečení svých obchodů.“

„To je pravda,“ souhlasil Marcone. Pak se usmál, ale ten výraz mu vydržel jen na zlomek sekundy. „Ale já se domnívám, že nebudete tak snadná kořist. Myslím, že i kdyby vás zabil, tak se nějakým způsobem prozradí. A od našeho posledního setkání si myslím, že daleko lépe vím, čeho si mám všímat.“

Zachmuřeně jsem se na něj podíval, obrátil se k odchodu a rázně vyrazil ke dveřím.

„Harry,“ zavolal na mě. Zastavil jsem se a obrátil se k němu.

„Ještě osobní poznámku – stejně nevím nic, co by vám mohlo být užitečné. Nikdo z jeho lidí, které se nám podařilo chytit, nám nic neprozradil. Takový z něho měli strach. Vypadá to, jako by prostě nikdo nevěděl, odkud ta droga pochází, z čeho se vyrábí, ani kde ten člověk obchoduje. Stíny, říkali. Že prý je pořád ve stínu. To je všechno, co jsem zjistil.“

Chvilku jsem na Marconeho hleděl a pak jsem přikývl. „Děkuji vám.“

Pokrčil rameny. „Hodně štěstí. Domnívám se, že nejlepší bude, když se my dva už v budoucnu nesetkáme. Nemohu tolerovat žádné další zasahování do svých záležitostí.“

„Také si myslím, že to je výborný nápad,“ souhlasil jsem.

„Skvěle. Je výborné, když se s někým shodnu.“ A pak

se zase obrátil ke svým zbývajícím dvěma mužům a mrtvolu Gimpyho Lawrence nechal ležet za sebou na podlaze.

Otočil jsem se a těžce kráčet pryč, do noci, zimy a vlezlého deště. Pořád mi bylo špatně a stále jsem viděl oči umírajícího Gimpyho Lawrence. Pořád mi v hlavě zněl chraplavý smích Lindy Randallové. Pořád mi bylo líto, že jsem lhal Murphyové, a stále jsem neměl v úmyslu říct jí víc, než co už věděla. A pořád jsem nevěděl, kdo se mě snaží zabít. A stále jsem neměl žádnou obhajobu, kterou bych mohl předložit Bílé radě.

„Tak si to přiznej, Harry,“ řekl jsem si. „Pořád s tebou vyjebávají.“

Kapitola osmnáctá

Pocítili jste někdy zoufalství? Naprostou beznaděj? Už jste někdy stáli v temnotě a hluboko uvnitř, ve svém srdci a ve své duši, jste věděli, že se to vůbec nikdy nezlepší? Že něco je navždycky ztraceno a nikdy se to nevrátí?

Tak takhle jsem se cítil, když jsem odcházel z Varsity ven do deště. Když jsem znepokojený, když nedokážu přemýšlet, když jsem vyčerpaný, mám strach a cítím se hrozně, hrozně osamělý, jdu na procházku. Prostě to tak dělám. Chodím a chodím a dřív nebo později mě něco napadne a už se mi tolik nechce skočit se střechy.

A tak jsem se procházel. Zpětně mi to připadá jako pěkná pitomost, chodit v sobotu pozdě v noci po Chicagu. Moc jsem se nerozhlížel. Kráčel jsem a nechal myšlenky v hlavě volně se převalovat. Ruce jsem měl vražené v kapsách pláště, který se plandal kolem mých dlouhých nohou, zatímco déšť mi postupně lepil vlasy k lebce.

Myslel jsem na svého otce. Když jsem takhle na dně, dělám to často. Byl to hodný muž, velice ušlechtilý, a beznadějný lůzr. Jako varietnímu kouzelníkovi v době, kdy technika přináší víc magie než kouzla sama, mu toho pro rodinu moc nezbyvalo. Většinu času byl někde na cestách, vystupoval po zchátralých sálech a snažil se dát dohromady nějaké to živobytí pro moji mámu.

Nebyl doma, když jsem se narodil.

Nebyl doma, když máma umřela.

Objevil se den po mém narození. Dal mi jména tři kouzelníků a pak mě vzal s sebou na cesty: bavil děti a penzisty, vystupoval ve školních tělocvičnách i v supermarketech. Vždycky byl velkorysý a laskavý – vlastně daleko laskavější a ušlechtilější, než si mohl dovolit. A pořád byl trochu smutný. Každý večer mi ukazoval fotografie mojí maminky a vyprávěl mi o ní. Skoro mi připadalo, že jsem ji sám znal.

Jak jsem vyrůstal, ten pocit sílil. Svého otce jsem viděl tak, jak ho nejspíš musela vidět ona – jako milého, sladkého a mírného muže. Trošičku naivního, ale upřímného a laskavého. Jako někoho, kdo se zajímá o lidi kolem a materiální prospěch pro něj nemá přednost před vším ostatním. Naprosto chápu, proč ho milovala.

Nikdy jsem nebyl dost starý, abych se stal jeho asistentem, jak mně to sliboval. Jedné noci umřel ve spánku. Aneurisma, tvrdili doktoři. Našel jsem ho studeného s úsměvem na rtech. Možná se mu zdálo o mámě, když odsud odcházel. A když jsem na něho pohlédl, najednou jsem se cítil, úplně poprvé ve svém životě, naprosto a úplně osamělý. Že je pryč něco, co se nikdy nevrátí, že v mém nitru vznikl prázdný otvor, který nepůjde nikdy znovu zaplnit.

A tak jsem se cítil té deštivé jarní noci v Chicagu, když jsem chodil po ulicích, můj dech se srážel v páru, pravá bota mi při každém kroku vrzala a všechny mé myšlenky se zabývaly mrtvými.

Myslím, že jsem nemusel být překvapený, když mě po několika hodinách chůze kroky zavedly zase k bytu Lindy Randallové. Všichni policisté už byli pryč, světla zhasnutá

a zvědavci ze sousedství v útulném teplíčku svých postelí. V celém obytném komplexu byl klid. Svítání se ještě nedotklo oblohy, ale někde na okenní římse nebo ve svém hnízdě na střeše štěbetal pták.

Byl jsem na pokraji sil, vyčerpal jsem všechny rezervy. Nic mě nenapadlo, nepřišel jsem na žádný úžasný nápad. Vrah už si připravuje kouzlo, aby mě zabil, jakmile přijde bouřka, ze které může načerpat energii. A podle toho, co je cítit ve vzduchu, to může být kdykoli. A jestli mě nezabije, Morgan určitě přesvědčí Bílou radu, aby mě v pondělí za svítání odsoudila. Ten zmetek už nejspíš lobuje proti mně. Jestli se ta věc dostane před Radu, nebudu mít nejmenší šanci.

Opřel jsem se o dveře Lindina bytu. Byly přelepené žlutočernou páskou HRANICE POLICEJNÍHO ZÁSAHU – NEVSTUPUJTE. Ve skutečnosti jsem si neuvědomoval, co dělám, dokud jsem nevyslovil kouzlo, které dveře odemklo, neodlepil spodní pruh pásky a nevešel do jejího bytu.

„Tohle je pitomost, Harry,“ řekl jsem sám sobě. Počítám, že jsem neměl náladu to poslouchat. Chodil jsem po Lindině bytě a cítil její voňavku a její krev. Zatím tu krev neuklidili. Nejspíš se o to někdy později bude muset postarat domovník. Ve filmech vám takové věci neukážou.

Nakonec jsem se octl vleže na zemi, na koberci, vedle veliké postele Lindy Randallové. Ležel jsem schoulený na boku zády k posteli a tváří k posuvným skleněným dveřím, které vedly do jejího maličkého betonového patia. Neměl jsem chuť se hýbat, někam chodit ani cokoli dělat. Marnost. Všechno je to zbytečné. Během dalších dvou dnů budu mrtvý.

Nejhorší na tom bylo, že jsem si nebyl jistý, jestli mi to vadí. Byl jsem prostě tak unavený, vyčerpaný ze všech těch kouzel, která jsem musel použít, z toho chození, ze všech těch ran, boulí a nedostatku spánku. Byla tma. Všechno bylo ve tmě.

Myslím, že jsem musel usnout. Po tom všem, co se stalo, jsem to potřeboval. Na nic jiného se nepamatuji, až že mi slunce příliš jasně zářilo do očí.

Zamrkal jsem a zastínil si stále ještě zavřené oči rukou. Nikdy jsem ráno nebyl v nejlepší formě a sluníčko už bylo nad střechami domů na druhé straně ulice, bezstarostné jarní sluneční paprsky se mi řítily skrz záclony Lindy Randallové a skrz oční víčka do mozku. Něco jsem zamručel a převalil se obličejem k chladivé tmě pod Lindinou postelí a zády k teplému slunečnímu světlu.

Ale už jsem neusnul. Místo toho jsem začal být znechucený sám sebou.

„Co to sakra děláš, Harry?“ zeptal jsem se nahlas.

„Ležím a čekám, až umřu,“ odpověděl jsem si nevrle.

„To tak akorát,“ prohlásila moje moudřejší část. „Vstaň z té země a dej se do práce.“

„Nechci. Jsem moc unavený. Běž pryč.“

„Nejsi moc unavený na to, abys mluvil sám se sebou. Takže nejsi ani moc unavený, abys vyrval svůj zadek aligátorům z tlamy. Otevři oči,“ přikázal jsem si důrazně.

Shrbil jsem ramena rozhodnutý neposlechnout, ale navzdory svému lepšímu přesvědčení jsem oči otevřel. Sluneční paprsky změnily byt Lindy Randallové v místo skoro veselé, pokryté zlatou patinou – stále ještě bylo prázdné, to je jasné, ale bylo tu pár milých hřejivých vzpomínek. Kousek od sebe jsem pod postelí uviděl

ročenku ze střední školy, založenou několika fotografiemi. Byla tu i zarámovaná fotka daleko mladší Lindy Randallové se zářivým úsměvem, nebyla v ní ani stopa té vyčerpané omrzelosti, kterou jsem u ní viděl já. Stála v absolventských šatech uprostřed laskavé dvojice těsně před šedesátkou. Hádal jsem, že to jsou její rodiče. Vypadala šťastně.

A vedle, hned na kraji zbloudilého slunečního paprsku, který se už začínal vytrácet, jak slunce stoupalo nad okraj budov, ležel malý šedivý váleček z umělé hmoty s šedivým víčkem.

Moje spása.

Chňapl jsem po něm. Třásl jsem se nervozitou. Zatřepal jsem krabičkou a ozvalo se rachocení. Uvnitř byl film. Sundal jsem víčko a vyklepl si ho do dlaně. Celuloid byl namotaný do kazety – na filmu jsou obrázky, ale ještě nejsou vyvolané. Znovu jsem krabičku zavřel, sáhl do kapsy kabátu a vytáhl další krabičku. Tu, kterou jsem našel u jezerního domu Victora Sellse. Obě byly stejné.

Mysl se mi rozběhla a vydala se úplně novým směrem. Otevřela se mi oblast naprosto nových možností a tam někde mohla být moje příležitost, moje šance, jak se z toho dostat živý, jak chytit vraha a zachránit všechno, co už se řítilo do pekel.

Ale pořád to nebylo jasné. Pořád jsem si nemohl být jistý, co se děje, ale měl jsem teď možné pojítko, spojující vyšetřování vraždy se zrušeným pátráním po zmizelém manželovi Moniky Sellsové, Victorovi. Měl jsem další stopu, po které se můžu vydat, ale nezbývalo mi moc času. Musel jsem se sebrat, zvednout se na nohy a rychle se do toho dát. Dobrého čaroděje nevyřídíte nadobro.

Vstal jsem, popadl berlu a hůl a vyrazil ke dveřím. To poslední, co jsem potřeboval, bylo, aby mě chytili na místě činu. Za to by mě mohli zatknout a dát do vazby, a než bych sehnal kauci, byl bych mrtvý. Můj mozek už se rozběhl kupředu, uvažoval nad dalším krokem: jak najít toho fotografa, který byl u Victorova domu na břehu jezera, dát vyvolat ten film a podívat se, jestli na něm není něco, kvůli čemu by stálo za to zabít Lindu Randallovou.

Zastavil jsem se, když jsem zaslechl nějaký zvuk. Ozval se znovu, takové tiché škrábání.

Někdo otočil klíčem, odemkl zástrčku předních dveří bytu a otevřel je dokořán.

Kapitola devatenáctá

Neměl jsem čas schovat se pod postel nebo do koupelny a v žádném případě jsem nechtěl omezit svoji možnost pohybu. Vrhhl jsem se za otevřené dveře a naprosto tiše stál.

Dovnitř vešel nějaký muž – hubený, malý a vypadal uštvaneč. Jeho vlasy měly matný odstín hnědé a byly sepnuté do ohonu. Na sobě měl tmavé bavlněné kalhoty, tmavou bundu a přes rameno nesl nějakou brašnu na řemeni. Dveře skoro zavřel a velice rozčileně se rozhlédl kolem sebe. Ale stejně jako většina lidí, kteří jsou příliš nervózní, aby byli schopni jasně uvažovat, toho viděl málo, než by mohl, a přestože po mně přejel periferním pohledem, nevšiml si mě. Byl docela hezký, s výraznou čelistí a lícními kostmi.

Přešel místnost a zarazil se, když si všiml zakrvácené postele. Viděl jsem, jak zaťal pěsti. Vydal podivný krákavý zvuk, pak honem vyrazil, vrhl se na podlahu vedle postele a začal pod ní hrabat. Po několika vteřinách začal hrabat ještě zběsileji a já slyšel, jak nahlas kleje.

Přejel jsem prsty po hladkém povrchu krabičky od filmu ve své kapse. Tak je to. Tajemný fotograf, který se plížil kolem jezerního domu Victora Sellse, tu hledá film. V žaludku jsem měl pocit, jako když dokončím nějaký obzvlášť složitý hlavolam – podivné uspokojení s trochou samolibosti.

Složil jsem berlu a hůl tiše do rohu u dveří a vytáhl z kabátu svoji oficiální placku policejního konzultanta s fotografií, která se odrážela proti černé plachtovině. Svě staré pohoršlivé tričko jsem zakryl pláštěm a doufal, že ten muž bude dost roztřesený a nervózní, aby si nevšiml, že pod kabátem mám tepláky a kovbojské boty.

Ruce jsem nechal v kapsách, slabým kopnutím nohy zabouchl dveře, a jakmile se zavřely, prohlásil jsem: „No prosím. Vrací se na místo činu. Já věděl, že tě dostanu, když si tu chvilku počkám.“

Jindy bych se nad jeho reakcí mohl smíchy potřhat. Cukl sebou, uhodil se hlavou o spodní stranu postele, zavyl, vycouval zpod postele, obrátil se, aby se na mě podíval; ale když mě uviděl, překvapením málem postel přeskočil. Opravil jsem si názor na jeho vzhled – ústa měl příliš ostrá, oči příliš malé a příliš blízko u sebe mu propůjčovaly dychtivý dravčí vzhled fretky.

Přimhouřil jsem oči a pomalu se k němu krok za krokem blížil. „Prostě jsi to nemohl vydržet, že jo?“

„Ne!“ vykřikl, „pane bože! Vy to nechápete. Jsem fotograf. Vidíte? Vidíte?“ Hrabal se v brašně na boku a pak vytáhl fotoaparát. „Fotím. Pro noviny. Kvůli tomu jsem tady, jenom jsem se tady chtěl pořádně rozhlédnout.“

„Nechte si to,“ řekl jsem mu. „Oba víme, že tu nejste kvůli focení. Hledáte tohle.“ A vytáhl jsem krabičku s filmem z kapsy, podržel ji mezi prsty a ukázal mu ji.

Přestal blábolit, stál jako socha a zíral na mě. A pak na krabičku. Olízl si rty a pokusil se něco říct.

„Kdo jste?“ zeptal jsem se ho. Mluvil jsem hrubým, neodbytným hlasem. Snažil jsem se představit si, jak by asi mluvila Murphyová, kdybych s ní byl zrovna na stanici a

čekal, na co se mě zeptá.

„Ehm, Wise. Donny Wise.“ Polkl a upřeně mě sledoval.
„Do něčeho jsem se namočil?“

Přimhouřil jsem oči a ušklíbl se: „To se ještě uvidí.
Máte nějaký průkaz?“

„Jo, jistě.“

„Ukažte mi ho.“ Probodl jsem ho pohledem a dodal:
„Pomalu.“

Vypouklil na mě oči a přehnaně pomalu si sáhl do zadní kapsy u kalhot. Jednou rukou vytáhl peněženku a otevřel ji u svého řidičského průkazu. Došel jsem až k němu, chňapl po ní a studoval ji. Průkaz s jeho fotografií souhlasily se jménem, které uvedl.

„Takže, pane Wise, vyšetřování stále pokračuje. Pokud se mnou budete spolupracovat, pak si myslím, že nebudeme –“

Zvedl jsem oči a zjistil, že zírá na moji placku, a selhal mi hlas. Vytrhl mi peněženku a lamentoval: „Vy nejste policista!“

Arogantně jsem hlavu naklonil na stranu. „No dobrá, třeba nejsem. Ale spolupracuji s policií. A mám váš film.“

Znovu zaklel, začal si cpát aparát do brašny a zřejmě měl v úmyslu odejít. „Ne. Nemáte nic. Nic, co by se mnou mělo jakoukoli spojitost. Jdu odsud.“

Sledoval jsem, jak jde kolem mě ke dveřím. „Nepospíchejte tolik, pane Wise. Já si vážně myslím, že spolu máme o čem mluvit. Například o krabičce od filmu odhozené ve středu v noci pod terasou jednoho domu v Lake Providence.“

Vrhl na mne rychlý pohled. „Nemám vám co říct,“ zamumlal, „ať už jste sakra kdokoli.“ Natáhl se ke dveřím a

začal je otevírat.

Stroze jsem pokynul k berle v koutě a zasyčel svým nejlepším dramatickým hlasem: „*Vento servitas*,“ a škulbl rukou směrem ke dveřím. Má berla nesená přesně ovládanými proudy vzduchu, které se daly do pohybu v důsledku mého zaklínadla, se mihla místností a zabouchla dveře Donnymu Wisovi před nosem. Ztvrdl jako kus dřeva. S rozšířenýma očima ke mně obrátil obličej.

„Pane Bože. Vy jste jeden z nich. Nezapíjejte mě,“ škemral. „Proboha. Mám fotky. Nic nevím. Nic. Nejsem pro vás nijak nebezpečný.“ Snažil se zachovat klid, ale hlas se mu třásl. Všiml jsem si, že upřel oči na skleněné posuvné dveře do patia, jako by zvažoval, jakou má šanci, že se tam dostane dřív, než se mi ho podaří zastavit.

„Uklidněte se, pane Wise,“ řekl jsem. „Nejsem tady, abych vám nějak ublížil. Hledám člověka, který zabil Lindu. Pomozte mi. Povězte mi, co víte. O to ostatní se postarám.“

Chraplavě se zasmál a posunul se o půl kroku ke skleněným dveřím. „A pak se mám nechat zabít? Stejně jako Linda a ti ostatní? Ani nápad.“

„Ne, pane Wise. Řekněte mi, co víte. Já udělám tomu vraždění konec. Poženu Lindina vraha před spravedlnost.“ Snažil jsem se mluvit uklidňujícím hlasem, i když jsem přemáhal zklamání, které jsem cítil. Ztraceně. Chtěl jsem jím otřást, ale nechtěl jsem ho vyděsit tak, aby chtěl proskočit skleněnou tabulí. „Chci ty lidi zarazit úplně stejně jako vy.“

„A proč?“ vyptával se. Teď jsem v jeho očích zahlédl mírný despekt. „Co pro vás znamenala? Taky jste s ní spal?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. To ne. Je to jenom další mrtvý člověk, který by měl být naživu.“

„Nejste ani policista. Proč takhle riskujete krk? Proč jdete proti takovým lidem? Copak jste neviděl, co dokážou?“

Pokrčil jsem rameny. „A kdo jiný by to měl udělat?“ Neodpověděl, a tak jsem mu ukázal krabičku s filmem. „Co je to za obrázky, pane Wise? Co je na tom filmu, že kvůli tomu stálo za to zabít Lindu Randallovou?“

Donny Wise si otřel dlaně o stehna. Jeho culík se míhal, jak se rozhlížel po pokoji. „Navrhnou vám obchod. Dáte mi film a já vám povím všechno, co vím.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To, co tam je, možná budu potřebovat.“

„To, co tam je, vám nebude k ničemu, když nebudete vědět, na co se díváte,“ namítl. „Vůbec vás neznám. Nestojím o žádné potíže. Jenom se z toho chci dostat živý a vcelku.“

Chvilku jsem si ho měřil. Když na to přistoupím, přijdu o film a o to, co je na něm. Jestli ne, a pokud mi říká pravdu, nebude mi ten film k ničemu. Stopa mě dovedla jenom sem, k němu. Jestli nepřijdu na nějaké další vodítko, jsem mrtvý.

A tak jsem luskl prsty, až má berla zarachotila o podlahu. Pak jsem mu spodem hodil ten film. Nechytil ho, sehnul se, aby ho sebral a obezřetně mě pozoroval.

„Jakmile odsud odejdu,“ prohlásil, „jsme si kvit. Nikdy jsem vás neviděl.“

Přikývl jsem. „Fajn. Tak do toho.“

Donny polkl, přejel si rukou po vlasech a pohyb zakončil tím, že si nervózně škubl za ohon. „S Lindou jsem

se znal pracovně. Dělal jsem pro ni nějaké fotky do portfolia. Fotím pro pár děvčat ve městě. Většina z nich to chce do časopisů.“

„Do pornografických časopisů?“ zajímal jsem se.

„Ne,“ odsekl stále ještě nervózně. „Do dětského časopisu Strýčka Abnera. Jasně že do pornáčů. Nic moc extra, ale můžete si vydělat celkem slušné prachy, i když nejste zrovna typ pro Hughu Hefnera.

Takže ve středu za mnou Linda přišla. Říkala, že pro mě má kšeft. Nafotím pro ni nějaké obrázky a dám jí film, a dostanu – a bude na mě moc hodná. Měl jsem jenom přijet tam, kam mi řekla, nafotit přes sklo svitek filmu a zmizet. Dát jí to další den. Tak jsem to udělal. A teď je mrtvá.“

„U jezera Providence,“ doplnil jsem ho.

„Jo.“

„Co jste tam viděl?“ ptal jsem se dál.

Donny Wise zavrtěl hlavou a oči mu zase zabloudily k posteli za mými zády. „Lindu. A nějaké další lidi. Nikoho z nich jsem neznal. Měli tam nějaký večírek. Spousty svíček a tak. Byla příšerná bouřka, pořád hřmělo a blýskalo se, takže jsem je skoro neslyšel. Chvilí jsem měl strach, že se někdo z nich podívá ven a v záři blesku mě uvidí, ale počítám, že byli příliš zaměstnaní.“

„Sexem,“ řekl jsem.

„Ne,“ zavrčel. „Hráli kanastu. Jo, sexem. Bylo to doopravdy, nebylo to naaranžované. Doopravdy to nevypadá tak dobře. Byla tam Linda, nějaká další žena a tři muži. Udělal jsem si svoje a zmizel.“

Usmál jsem se, ale on si toho dvojsmyslu zřejmě nevšiml. Dneska už jen tak nepotkáte chátro, která by měla úroveň. „Dokázal byste někoho z těch ostatních popsat?“

Zavrtěl hlavou. „Neprohlížel jsem si je. Ale nebyli nic zvláštního, jestli chcete slyšet můj názor. Zvedal se mi žaludek.“

„Věděl jste, co má Linda s těmi fotografiemi v úmyslu?“

Pohlédl na mě a pak se zahihňal, jako by to bylo naprosto jednoduché. „Ježíši, chlape. K čemu si myslíte, že by někdo chtěl takové fotky? Chtěla mít na někoho páku. Sakra, její reputaci by to neublížilo, kdyby se fotky, kde je uprostřed nějaké orgie, dostaly na veřejnost. Ale pověsti některých lidí, kteří tam byli s ní, by to ublížit mohlo. Na rádoby poldu jste nějaký jednoduchý.“

Jeho poznámky jsem si nevšímal. „Co s tím filmem uděláte, Donny?“

Pokrčil rameny. „Nejspíš ho zahodím.“ Všiml jsem si, jak těká očima, a byl jsem si jistý, že mi lže. Nechá si ten film, zjistí, kdo je na těch fotkách, a jestli si bude myslet, že to zvládne, pokusí se z toho vyždímat co největší zisk. Měl jsem dojem, že je ten typ, a svým instinktům jsem důvěřoval.

„S dovolením,“ prohlásil jsem a luskl prsty. „*Fuego*.“

Šedivé víčko krabičky odlétlo spolu s vyšlehnutím plamenů, Donny Wise vyjekl a prudce ucukl rukou. Červená krabička se cestou k zemi rozhořela a přistála jako seškvařená a dýmající hromádka.

Zíral na film a pak na mě s otevřenými ústy.

„Doufám, že nezjistím, že jste mi lhal, Donny,“ varoval jsem ho. Zbledl jako list papíru, ujišťoval mě, že ne, pak se otočil a utíkal z bytu a cestou strhl dva kusy policejní pásky. Nezavřel za sebou dveře.

Nechal jsem ho běžet. Věřil jsem mu. Nepřipadal mi

dost bystrý, aby si takhle rozklepaný dokázal celou historku vymyslet. Vzedmula se ve mně divoká vlna triumfu, vzteku a touhy najít toho člověka, ať je to kdokoli, kdo nakládá se surovými silami života a stvoření a využívá je k destruktivním cílům, a nacpat ho do smetí i s ostatním haraburdím. Toho, kdo vraždí pomocí kouzel a zabíjí lidi postupně drogou Třetí oko, jsem musel zarazit. Můj mozek se dostával do obrátek, teď už měl co na práci: jinou alternativu na zítřejší ráno než umírat nejružnějšími příšernými způsoby.

Linda Randallová měla v úmyslu někoho vydírat. Podnikl jsem závrtný mentální skok a usoudil jsem, že to byl Victor nebo někdo, kdo byl v jeho domě na večírku. Ale proč? Už jsem neměl fotky, jenom informace, které mi poskytl Donny Wise. Nemohl jsem si dovolit vyčkávat. *Musel* jsem sledovat vodítko, které mi nabídl, až do konce, a zjistit, kdo zavraždil Lindu.

Jak se mi podařilo dostat se během pár dnů do takových problémů? A jak se mi, zatraceně, podařilo náhodou, při docela nezávislém vyšetřování nahoře u Lake Providence, narazit na zřejmě složité a zrádné spiknutí?

Odpověď je prostá – nebyla to náhoda. Všechno to byl záměr. Byl jsem tam nasměrován. Někdo mě chtěl mít u jezerního domu, chtěl, abych se do toho zapletl a abych zjistil, co se tam děje. Někdo, kdo byl z čarodějů strašně nervózní, kdo mi nechtěl říct své jméno a kdo občas pečlivě utrousil větu, která mě měla přesvědčit o nevědomosti, kdo hrozně pospíchal z naší schůzky a kdo byl ochotný se rozloučit s pěti sty dolary, jen aby se mě po telefonu o pár vteřin dřív zbavil. Někdo, kdo mě do toho vtáhl a vylákal do volného prostoru, kde jsem upoutal

pozornost nejrůznějších nepřátel.

To byl klíč.

Sebral jsem svou berlu a hůl a vyplížil se ze dveří.

Byl čas si promluvit s Monikou Sellsovou.

Kapitola dvacátá

Taxikář mě vyhodil na předměstí, blok od Moničina domu. Docházel mi čas, který mi poskytla Murphyová, i trpělivost, takže jsem nepromarnil ani okamžik denního světla tím, že bych k jejímu bydlišti šel pěšky.

Byl to úhledný dvoupatrový domek, vpředu na dvorku bylo pár mladých stromů, které zrovna začaly s domem soupeřit svou výškou. Na příjezdové cestě stála dodávka a často používaný basketbalový koš. Trávník byl trochu přerostlý, ale nedávné deště pro to byly dostatečnou omluvou. V ulici byl klid a mně chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že většina domů v ní není obývaná. Na mnoha předzahrádkách stály cedule NA PRODEJ. Přes prázdná zející okna občas visely záclony jako pavučiny. Na to, že v ulici bylo tolik stromů, tu zpívalo málo ptáků, a když jsem šel po chodníku, neslyšel jsem zaštěkat žádného psa. Nad hlavou mi houstly mraky a sbíraly se na další bouřku.

Jedno s druhým, měl jsem z toho pocit nějaké nákazy, jako by si tu otevřel krám černý mág. Prošel jsem přes dvorek Sellsových k předním dveřím.

Zazvonil jsem a čekal.

Žádná odpověď.

Zaklepal jsem. Opřel jsem se o zvonek.

Pořád žádná odpověď.

Zaťal jsem zuby a rozhlédl se kolem. Nikoho jsem

neviděl, a tak jsem se zase otočil ke dveřím, připravený je otevřít kouzlem.

Místo toho se dveře tak na dvacet centimetrů otevřely. Za nimi stála Monika Sellsová a hleděla na mě zelenýma očima. Na sobě měla džínsy a obyčejnou flanelovou košili s vyhrnutými rukávy, vlasy zakryté šátkem. Nebyla namalovaná. Takhle vypadala jednak starší a jednak přitažlivější – myslím, že to bylo proto, že vypadala přirozeněji, bylo to daleko bližší tomu, jaká ve skutečnosti byla, než ty hezcí šaty a šperky, které měla na sobě, když mě navštívila v kanceláři. Zbledla a její rty ztratily barvu.

„Nemám vám co říct, pane Dresdene,“ spustila. „Běžte pryč.“

„To nemůžu,“ odpověděl jsem. Začala dveře zavírat, ale já do mezery strčil konec berly a znemožnil jí to.

„Zavolám policii,“ řekla napjatým hlasem. Opřela se do dveří a snažila se mi zabránit v tom, abych šel dovnitř.

„Tak to udělejte,“ zavrčel jsem na ni a vyzkoušel své tušení, „a já jim povím o vás a o vašem manželovi.“ Byl to výstřel naslepo, ale co na tom. Ona nevěděla, že netuším, co se tu, sakra, děje.

Moje instinkty se vyplatily. Uslyšel jsem, jak nasála vzduch, a cítil, jak její tlak proti dveřím trochu polevuje. Opřel jsem se do nich ramenem a tvrdě do nich vrazil. Překvapeně přede mnou ustoupila. Myslím, že nečekala, že si fyzicky vynutím vstup do jejího domu. Sakra, ani já jsem to nečekal. Neuvědomoval jsem si, jak jsem rozzlobený, dokud jsem si nevšiml vyděšeného pohledu, který na mě vrhla. Nevím, jak jsem vypadal, ale určitě ne moc přátelsky.

Zastavil jsem se. Zavřel jsem oči. Zhluboka jsem se

nadechl a pokusil se ovládnout svůj hněv. Nijak by mi nepomohlo, kdybych se přestal kontrolovat.

V tu chvíli sáhla po ochromující zbrani.

Zaslechl jsem její pohyb a otevřel oči včas, abych zahlédl, jak popadla z piána krabičku z černé umělé hmoty velkou jako mobilní telefon, a napřáhla ji proti mně. Obličej měla bledý a vyděšený. Mezi hroty zařízení na elektrické šoky tančily modré blesky a ona jimi mířila na moje břicho.

Mávl jsem berlou zprava doleva a vzhůru a bzučící přístroj mi díky jejímu výpadu přeletěl přes rameno a narazil do rámu dveří za mnou. Proklouzl jsem do obývacího a otočil se k ní, zatímco se sbírala a obrátila se ke mně.

„Nedovolím ti, abys jim ublížil,“ vyprskla. „Tobě ani nikomu jinému. Radši tě zabiju, než bych ti dovolila se jich dotknout, čaroději.“ A zase se ke mně blížila, hrůzu v jejích očích vystřídala zuřivost a divoké odhodlání uspět mi na okamžik připomnělo Murphyovou. Poprvé mi pohlédla do tváře. Poprvé zapomněla na to, že musí držet oči odvrácené od mých, a v tom okamžiku jsem nahlédl do jejího nitra.

Zdálo se, jako by se všechno na chvíli zpomalilo. Měl jsem čas si prohlédnout barvu jejích očí a rysy její tváře. Uvědomit si, kde jsem je viděl předtím a proč mi připadala známá. Měl jsem čas za jejíma očima zahlédnout strach a lásku, která motivovala každý její pohyb i všechny její kroky. Uviděl jsem to, co ji přimělo se na mě vrhnout, proč byla vylekaná. Díval jsem se na její smutek a sledoval její bolest.

A všechny kousky skládačky zapadly na místo. Jakmile jsem poznal city, které ji pohánějí, strašlivou lásku, kterou projevovala i teď, všechno mi připadalo naprosto jasné a já

se cítil jako pitomec, že jsem na to nepřišel už před několika dny.

„Stůjte,“ řekl jsem nebo se spíš snažil říct, než mi vrazí paralyzér do hrudníku. S dřevěným rachocením jsem upustil berlu i hůl a chytil jsem ji za zápěstí oběma rukama. Tlačila mi omračující zařízení do obličeje a já ji nechal.

Přiblížila ho až na deset centimetrů ode mě, jeho světlo mi jasně zářilo do očí. Nadechl jsem se a vyfoukl vzduch spolu se soustředěním vůle na přístroj. Zajiskřil, objevil se obláček dýmu a zhasl jí v ruku, jako snad každá elektronická věčička, ke které se přiblížím. Sakra, sám jsem byl překvapený, že to trvalo tak dlouho, než přestala fungovat. A i kdyby nepřestala, nebyl by pro mě žádný problém začarovat ji, aby byla nepoužitelná.

Dál jsem držel její zápěstí, ale mnohem jemněji. Zírala mi do tváře a oči měla vytřeštěné šokem z toho, že se naše pohledy střetly. Roztřásla se a zbytečný paralyzér jí vypadl z ochablých prstů. Zařinčel na podlaze. Pustil jsem ji a ona na mě jenom dál koukala.

I já jsem se třásl. Pohled do duše není nikdy nic příjemného ani jednoduchého. Pane bože, někdy jsem se vztekal, že s tím musím žít. Nechtěl jsem vědět, že jako dítě byla zneužívána. Že se vdala za muže, který se k ní jako dospělé choval stejně. Že její jedinou nadějí a světlem, které ve svém životě měla, byly její dvě děti. Neměl jsem čas nahlédnout do všech jejích důvodů a pochopit celou její logiku. Pořád jsem nevěděl, proč mě zatáhla do celé téhle záležitosti – ale byl jsem si jistý, že to nakonec bylo kvůli tomu, že milovala své děti.

A to bylo vlastně všechno, co jsem potřeboval, tohle a to další pojítko, tu dotěrnou podobnost s někým, které jsem

si u ní všiml už ve své kanceláři. Všechno ostatní pak už samo zapadlo na určená místa.

Monice Sellsové chvíli trvalo, než se vzpamatovala. Podařilo se jí to obdivuhodně rychle, jako když si žena zvyklá používat masku znovu nasadí tvář, kterou na chvíli odložila. „Je... je mi to líto, pane Dresdene.“ Zvedla bradu a hleděla na mě s křehkou, zraněnou pýchou. „Co tady chcete?“

„Pár věcí.“ Sehnul jsem se a sebral svou berlu a hůl. „Chci zpátky svůj pramen vlasů. Chci vědět, proč jste za mnou minulý čtvrtek přišla, proč jste mě zatáhla do těchto zmatků. A chci vědět, kdo zabil Tommyho Tomma, Jennifer Stantonovou a Lindu Randallovou.“

Moničiny oči ještě víc zmatněly a tvář jí zbledla. „Linda je mrtvá?“

„Včera v noci,“ oznámil jsem jí. „A někdo má v plánu stejným způsobem odstranit mě, hned jak k tomu bude mít příležitost.“

Venku někde v dálce zarachotil hrom. Blížila se další bouřka a pomalu sbírala síly. Jakmile se dostane do města, jsem mrtvý. Úplně takhle jednoduché to je.

Znovu jsem pohlédl na Moniku, a ta to měla všechno vepsané ve tváři – věděla o té bouřce stejně dobře jako já. Věděla o tom a v očích měla smutné a vyčerpané zklamání.

„Musíte jít, pane Dresdene,“ naléhala. „Nesmíte být tady, až... Musíte jít, než bude příliš pozdě.“

Vykročil jsem k ní. „Vy jste má jediná šance, Moniko. Už předtím jsem vás žádal, abyste mi věřila. Zkuste to znovu. Musíte si uvědomit, že tu nejsem, abych ublížil vám ani vašim –“

V chodbě za Monikou se otevřely dveře. Dívka v

nemotorném předpubertálním věku, se stejnou barvou vlasů jako matka, se naklonila dovnitř. „Mami?“ optala se roztřeseným hlasem. „Mami, jsi v pořádku? Nechceš, abych zavolala policii?“ Vykoukl i chlapec, asi o rok nebo o dva mladší než jeho sestra. V rukou držel hodně ohraný basketbalový míč a drobnými nervózními pohyby jím otáčel.

Obrátil jsem se k Monice. Měla zavřené oči. Tekly jí slzy a hrnuly se dolů po tvářích. Chvilku jí to trvalo, ale pak se nadechla a promluvila na děvče jasným klidným hlasem, ale neotočila se. „Jsem v pořádku,“ řekla. „Jenny, Billy, vraťte se do pokoje a zamkněte za sebou. Myslím to vážně.“

„Ale mami –“ začal chlapec.

„Hned,“ rozkázala Monika. V jejím hlase bylo znát napětí.

Jenny položila bratrovi ruku na rameno. „Tak pojď, Billy.“ Na okamžik na mě pohlédla. Její oči byly příliš staré a příliš vědoucí na dítě v jejím věku. „Tak pojď.“ Zmizeli oba v pokoji, zavřeli dveře a zamkli je za sebou.

Monika čekala, dokud nebyli pryč, a pak propukla v další pláč. „Prosím. Prosím, pane Dresdene. Musíte odejít. Jestli tu budete, až začne bouřka, jestli se dozví...“ Zakryla si obličej rukama a vydala tichý přerývaný zvuk.

Přistoupil jsem k ní blíž. Musela mi pomoci. Bez ohledu na to, jakou prožívala bolest, bez ohledu na to, jakou procházela agónií, jsem potřeboval její pomoc. A tušil jsem, že znám jména, která musím vyslovit, abych ji dostal.

Někdy umím být takový zmetek.

„Moniko. Prosím. Jsem zahnaný ke zdi. Nemám jinou možnost. To jediné, co mám, mě dovedlo sem. K vám. A

nemůžu čekat. Potřebuji vaši pomoc, než skončím stejně jako Jennifer, Tommy a Linda.“ Snažil jsem se zachytit její pohled a ona ke mně zvedla oči a neodvrátila je. „Prosím. Pomozte mi.“ Koukal jsem se jí do očí a viděl v nich strach, žal a únavu. Četl jsem v jejím pohledu, ale byl jsem na ní závislý a požadoval jsem od ní víc, než si mi mohla dovolit dát.

„Tak dobře,“ zašeptala. Otočila se a vykročila do kuchyně. „Dobře. Řeknu vám to, co vím, čaroději. Ale nemůžu nic udělat, abych vám pomohla.“ Zastavila se ve dveřích a ohlédla se na mě. Její slova dopadla s celou vahou přesvědčivé a jednoduché pravdy. „Teď už nikdo nemůže nic udělat.“

Kapitola dvacátá první

Monika Sellsová měla veselou kuchyň vymalovanou jasnými barvami. Sbírala kreslené komiksové krávy a ty pokrývaly stěny a dvířka skříněk v celé místnosti s blaženou hovězí netečností. Lednička byla pokrytá obrázky nakreslenými pastelkami a vysvědčeními. Na okenním parapetu byla řada barevných skleněných lahví. Zvenčí jsem slyšel zvonkohru, kterou neúnavně rozeznával chladný a sílící vítr. Veliké hodiny v podobě přátelské krávy na stěně kývaly ocasem sem a tam, *tik, tak, tik, tak*.

Monika se posadila ke kuchyňskému stolu. Nohy si složila pod sebe a zdálo se, že se o několik stupňů uvolnila. Cítil jsem, že kuchyně je její svatyně, místo, kam se uchýlovala, když byla rozrušená. Všechno tu bylo zářivě čisté a udržované s láskou.

Nechal jsem ji, aby se uvolnila, tak dlouho, jak to pro mě bylo únosné, a to nebylo dlouho. Úplně jsem cítil, jak ve vzduchu roste napětí, jak v dálce kypí bouře. Nemohl jsem si dovolit hrát v rukavičkách. Zrovna jsem chtěl otevřít ústa a trošku na ni zatlačit, když řekla, „Ptejte se, čaroději. Odpovím na vaše otázky. Sama stejně nevím, kde začít.“ Nedívala se na mě. Nedívala se na nic.

„Tak fajn.“ Opřel jsem se o kuchyňskou linku. „Vy jste znala Jennifer Stantonovou, že ano. Byly jste příbuzné.“

Její výraz se nezměnil. „Obě máme oči po mamince,“

prisvědčila. „Sestřička vždycky byla rebel. Utekla, aby se stala herečkou, ale místo toho se z ní stala děvka. Svým způsobem to k ní sedělo. Vždycky jsem chtěla, aby toho nechala, ale myslím, že nechtěla. A nejsem si jistá, že věděla jak.“

„Už se s vámi po její smrti spojila policie?“

„Ne. Volali mým rodičům do St. Louis. Ještě nezjistili, že žiju tady ve městě. Určitě se mi brzy někdo ozve.“

Zamračil jsem se. „Proč jste nešla za nimi? Proč jste přišla za mnou?“

Zvedla ke mně oči. „Policie mi nemůže pomoci, pane Dresdene. Myslíte si, že by mi věřili? Kdybych k nim přišla a žvanila o magii, kouzlech a rituálech, koukali by na mě jako na nějakého šílence.“ Ušklíbla se. „Možná by měli pravdu. Občas si nejsem jistá, jestli jsem normální.“

„Tak jste přišla za mnou,“ pokračoval jsem. „Proč jste mi prostě neřekla pravdu?“

„Jak bych mohla?“ zeptala se. „Jak bych mohla přijít do kanceláře někoho, koho vůbec neznám, a říct mu –“ Polkla a sevřela oči přes další slzy.

„Říct mu co, Moniko?“ vyptával jsem se stále laskavým hlasem. „Kdo zabil vaši sestru?“

Venku cinkala zvonkohra. Přátelská kráva pokračovala *tik, tak, tik, tak*. Monika Sellsová se dlouze a roztřeseně nadechla a zavřela oči. Viděl jsem, jak sbírá roztřepená vlákna svojí odvahy a splétá je tak pevně, jak dokáže. Už jsem znal odpověď, ale potřeboval jsem to slyšet od ní. Musel jsem si být jistý. Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že pro ni bude dobré čelit takové věci, vyslovit to nahlas. Nebyl jsem si jistý, že jsem si na to skočil – jak jsem už řekl, nejsem moc dobrý lhář.

Monika sevřela ruce do pěstí a řekla: „Pomoz mi, Bože, pomoz mi, Bože. Byl to můj muž, pane Dresdene. Byl to Victor.“ Myslel jsem si, že propukne v pláč, ale jenom se pevněji schoulila do své obranné kuličky, jak kdyby čekala, že ji někdo začne bít.

Slyšel jsem sám sebe, jak říkám: „Proto jste chtěla, abych ho našel. Tak proto jste mě poslala k domu u jezera, abych po něm pátral. Věděla jste, že tam je. Byla jste si jistá, že když mě tam pošlete, on mě uvidí.“ Můj hlas byl klidný, ani trošku rozčilený, ale slova dopadala kolem Moniky Sellsové jako těžké perlíky, od nichž odletují úlomky betonu. Při každém z nich sebou trhla.

„Musela jsem,“ sténala. „Proboha, pane Dresdene. Vy nevíte, jaké to bylo. A on byl stále horší. Ze začátku to nebyl zlý člověk, doopravdy, ale byl čím dál horší a já měla strach.“

„O své děti,“ dodal jsem.

Přikývla a opřela si čelo o kolena. A pak se z ní začala řinout slova, nejdřív pomalu a pak stále rychleji a rychleji, jako kdyby už nemohla unést jejich nesmírnou tíži. Naslouchal jsem. Dlužil jsem jí to za to, jak jsem pošlapal její city, za to, že jsem ji donutil se mnou promluvit.

„Nikdy to nebyl špatný člověk, pane Dresdene. Musíte to pochopit. Těžce pracoval. Těžce pro nás pracoval, aby nám mohl dát něco lepšího. Myslím, že to bylo proto, že věděl, že mí rodiče byli tak bohatí. Chtěl mi poskytnout totéž, co by mi dali oni, ale nemohl. To ho hrozně rozčilovalo a zlobilo. Někdy ztrácel trpělivost. Ale pořád to nebylo tak zlé. A někdy byl také velmi laskavý. Myslela jsem si, že mu děti možná pomůžou najít rovnováhu.

Když byly Billymu asi čtyři, objevil Victor magii.

Nevím kde. Ale začínal tím být posedlý. Nosil domů celé stohy knih. Samé divné věci. Na dveře přístěnku dal zámek a vždycky po večeři tam zmizel. Někdy v noci vůbec nepřišel do postele. A někdy se mi zdálo, že odtud slyším různé zvuky. Hlasy. Nebo cosi, co nebyly hlasy.“ Zachvěla se.

„Bylo to s ním stále horší. Když se rozzlobil, děly se různé věci. Drobnosti. Okraje záclon chytily plamenem. Předměty padaly ze zdí a rozbíjely se.“ Na okamžik otočila vystrašený pohled ke svým líbivým, obyčejným kravám, jako by se chtěla ujistit, že tam pořád jsou.

„Bezduvodně na nás křičel. Nebo bez příčiny propukal v záchvaty smíchu. On... Viděl věci. Věci, které jsem já vidět nemohla. Myslela jsem si, že přichází o rozum.“

„Ale nikdy jste se mu nepostavila,“ řekl jsem tiše.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Bůh mi to odpustí. Nedokázala jsem to. Byla jsem zvyklá být poslušná a nedělat poprask.“ Zhluboka se nadechla a pokračovala. „Pak za mnou jedné noci přišel a probudil mě. Dal mi něčeho napít. Říkal mi, že potom prohlédnu, že ho pochopím. Že když to vypiju, uvidím věci, které vidí on. Že si přeje, abych ho pochopila, že jsem jeho žena.“ Ted' se rozplakala, slzy jí tiše tekly po tvářích do koutku úst.

Něco dalšího pevně zapadlo na místo, kam jsem si myslel, že to bude patřit. „Třetí oko,“ určil jsem.

Přikývla. „A... já jsem viděla různé věci, pane Dresdene. Uviděla jsem *jeho*.“ Obličej se jí zkřivil, jako kdyby se jí chtělo zvracet. Dokázal jsem se do toho vcítit. To, že se jí takhle najednou otevřelo astrální vidění a ona nevěděla, co to je, co se s ní děje: to, že pohlédla na člověka, za kterého se vdala a který jí dal děti, a viděla ho,

kým skutečně byl, posedlého mocí a šířaného hrabivostí – to muselo být peklo. A zůstane to v ní. Navždy. Vzpomínka na to v ní nikdy nevybledne. Nikdy se nedočká útěchy a spočinutí, protože ani roky nezakryjí měkkým polštářem to, že viděla svého muže jako netvora.

Pokračovala dál tiše a kvapně. „Ale já chtěla ještě. I když to bylo za mnou, i když to bylo strašlivé, chtěla jsem ještě. Snažila jsem se nedat to na sobě znát, ale on to odhalil. Pohlédl mi do očí a *věděl*, pane Dresdene. Stejně jako před chvílí vy. A rozesmál se. Jako kdyby zrovna vyhrál v loterii. Políbil mě, tak byl šťastný. A mně z toho bylo zle.“

„Začal té drogy vyrábět víc. Ale nikdy jí nedokázal udělat dost. To ho dohánělo k šílenství, k zuřivosti. A pak si začal uvědomovat, že když se zlobí, dokáže toho víc. Hledal záminky pro svůj vztek. Sám sebe doháněl k záchvatům zlosti. Ale pořád to nestačilo.“ Polkla. „A pak... pak...“

Vzpomněl jsem si na vyděšeného řidiče s pizzou a na vílinu poznámku o tom, jak se lidé „baví“. „Pak si uvědomil, že se může napojit i na pocity jiných lidí,“ doplnil jsem. „Použít je jako další zdroj energie pro svá kouzla.“

Přikývla a ještě víc se schoulila do sebe. „Nejdřív jsem to byla jenom já. Vyděsil mě. A potom jsem byla tak vyčerpaná. Pak zjistil, že pro to, co dělá, chtíč funguje líp. A začal pátrat ve svém okolí. Sháněl pomocníky. Říkal jim investoři.“ Pohlédla na mě a její oči žadonily. „Prosím, pane Dresdene. Musíte to pochopit. Pořád to nebylo tak hrozné. Byly i okamžiky, kdy jsem v něm zase skoro viděla jeho samotného. Kdy jsem si myslela, že se k nám zase

vrátí.“

Pokusil jsem se na ni soucitně pohlédnout. Ale nebyl jsem si jistý, že cítím i něco jiného než zuřivost nad tím, že někdo, *kdokoli*, takhle zachází se svojí rodinou – nebo s kýmkoli jiným, na tom nezáleží. Moje pocity mi musely být vidět ve tváři, protože Monika honem odvrátila zrak a ustrašeně se schoulila. Promluvila uspěchaným hlasem, jako kdyby chtěla zaplašit můj vztek. Hlasem ženy, která už něčí zuřivost zoufalými slovy nejednou zahnala.

„Našel si Beckittovy. Měli spoustu peněz. A on jim namluvil, že když mu pomůžou, on pomůže jim dokončit jejich mstu na Johnym Marconem. Za jejich dcerku. Důvěřovali mu. Dávali mu všechny peníze, které potřeboval.“

Pomyslel jsem na Beckittovy, na jejich vyzáblé, hladové obličej. Vzpomněl jsem si na mrtvé oči paní Beckittové.

„A začal s těmi rituály. S obřady. Tvrdil, že potřebuje náš chtíč.“ Těkala očima napravo a hned nalevo a znechucený výraz v jejím obličejí se prohloubil. „Nebylo to tak strašné. Uzavřel kruh a najednou na ničem nezáleželo. Na ničem než na smyslnosti. Na chvíli jsem se v tom dokázala ztratit. Bylo to skoro jako únik.“ Třela si dlaň o nohavici džínů, jako by z ní chtěla odstranit něco hnusného. „Ale ani to nestačilo. Tehdy se začal domlouvat s Jennifer. Věděl o tom, co dělá. Věděl, že bude znát ty správné lidi. Jako byla ona sama, jako byla Linda. Linda ho představila tomu Marconeho muži. Neznám jeho jméno, ale Victor mu slíbil něco, co stačilo na to, aby ho to přivedlo do kruhu.“

Pak už jsem tam nemusela chodit pokaždé. Buď já, nebo Jenny jsme zůstávaly s dětmi. Victor vyráběl tu drogu.

Začali jsme vydělávat. Na chvíli bylo všechno lepší. Když jsem na to moc nemyslela.“ Monika se zhluboka nadechla. „A potom začal být Victor temnější. Vyvolával demony. Viděla jsem je. A tvrdil, že potřebuje větší moc. Hladově po ní toužil. Bylo to děsivé. Jako pozorovat vyhladovělé zvíře, které pořád musí chodit sem a tam. A viděla jsem, že začal... začal se *koukat* po dětech, pane Dresdene. Dostala jsem strach. Někdy se na ně koukal tak, že jsem věděla –“ Pak se zhroutila a se zasténáním se sesula na podlahu. Chvěla se a neovladatelně se rozplakala. „Ach Bože. Moje děti. Moje děti.“

Chtěl bych k ní přistoupit, nabídnout jí ruku, aby se měla čeho držet. Pohladit ji po rameni a říct jí, že to zase bude dobré. Ale už jsem ji znal. Nahlédl jsem do jejího nitra. Začala by ječet. Proboha, Harry, napadlo mě, nemučil jsi tu ubohou ženu už dost?

Hrabal jsem se ve skříňkách, dokud jsem nenašel skleničku. Pustil jsem do dřezu vodu a natočil jí plnou sklenici. Narovnala se na židli a vzala si ji oběma roztřesenýma rukama. Napila se a trošku si rozlila po bradě.

„Mrzí mě to,“ řekl jsem jí. Nic jiného mě nenapadlo.

Pokud mě slyšela, nedala to na sobě znát. Napila se vody a pak pokračovala, jako kdyby to zoufale toužila dokončit, zbavit se té pachuti v ústech. „Chtěla jsem od něj odejít. Věděla jsem, že se rozzuří, ale nemohla jsem dovolit, aby měl děti nablízku. Snažila jsem se o tom mluvit s Jenny. A ta vzala věci do svých rukou. Moje milá sestřička, snažila se mě chránit. Šla za Victorem a řekla mu, že jestli mě nenechá odejít, půjde na policii a za Johnym Marconem. A všechno jim o něm řekne. A on...

On....“

„Zabil ji,“ dokončil jsem za ni. Ztraceně. Victor nepotřeboval vlasy Jennifer Stantonové. Fungoval by i jakýkoli vzorek tělesné tekutiny. Při těch smyslných obřadech měl spoustu možností si ho od nebohé Jennifer Stantonové opatřit. Možná ji dokonce přinutil, aby mu něco přinesla od Tommyho Tomma. A nebo si možná při milování byli Jennifer a Tommy Tomm moc blízcí, než aby kouzlo mohlo působit jenom na jednoho z nich.

„Zabil ji,“ potvrdila Monika. Najednou jí ramena poklesla náhlým vyčerpáním. „Tehdy jsem za vámi přišla. Protože jsem si myslela, že na to třeba dokážete přijít. Že budete schopný něco udělat, než ublíží mým dětem. Než zabije někoho dalšího. A teď je mrtvá i Linda. A brzy budete i vy, pane Dresdene. Nemůžete ho zastavit. Nikdo to nedokáže.“

„Moniko,“ řekl jsem.

Zavrtěla hlavou a sbalila se do nešťastné malé kuličky. „Běžte pryč,“ prosila. „Ach Bože. Prosím vás, běžte pryč, pane Dresdene. Nechci se dívat na to, až zabije i vás.“

Své srdce v hrudi jsem cítil jako kus studeného vosku. Tak strašně jsem jí chtěl říct, že všechno bude v pořádku. Chtěl jsem jí osušit slzy a vyprávět jí, že na světě je pořád spousta radosti, že pořád existuje štěstí a světlo. Nemyslím si ale, že by mě poslouchala. Tam, kde zrovna byla, není nic než nekonečná beznadějná temnota plná strachu, bolesti a porážky.

A tak jsem udělal to jediné, co mi zbývalo. Tiše jsem se vytratil a nechal ji jejím nářkům. Třeba jí to pomůže, aby se začala uzdravovat.

Mně to znělo jako skleněné střepy, padající z

roztříštěného okna.

Cestou ke dveřím zachytily mé oči nalevo nějaký nepatrný pohyb. V chodbě stála Jenny Sellsová tiše jako přízrak. Prohlížela si mě rozzářenýma zelenýma očima, jaké měla její máma i její mrtvá teta, jejíž byla jmenovkyně. Zastavil jsem se a otočil se k ní. Nejsem si jistý proč.

„Ty jsi čaroděj,“ řekla mi tiše. „Ty jsi Harry Dresden. Jednou jsem tvoji fotku viděla v novinách. V *Arcane*.“

Přikývl jsem.

Dlouhou chvíli zkoumala moji tvář. „Pomůžeš mamince?“

Byla to jednoduchá otázka. Ale jak řeknete dítěti, že věci nejsou tak prosté, že na některé otázky neexistují snadné odpovědi – nebo možná vůbec žádné odpovědi?

Pohlédl jsem do těch příliš moudrých očí a pak rychle odvrátil zrak. Nechtěl jsem, aby viděla, co jsem za člověka, aby viděla věci, které jsem udělal. Nemá to zapotřebí. „Udělám pro tvoji mámu všechno, co budu moci.“

Přikývla. „Slibuješ?“

Slíbil jsem jí to.

Chvilku o tom přemýšlela a studovala mě. Potom kývla. „Můj táta býval hodný chlap, pane Dresdene. Ale já myslím, že už není.“ Na tváři měla smutek. Byl to roztomilý, neafektovaný výraz. „Zabijete ho?“

Další jednoduchá otázka.

„To bych nechtěl,“ vysvětloval jsem. „Ale on se pokouší zabít mě. Třeba nebudu mít na vybranou.“

Polkla a zvedla bradu. „Měla jsem ráda tetu Jenny,“ řekla a v očích se jí zatřpytily slzy. „Máma nám to neřekla a Billy je moc malý, aby to pochopil, ale já vím, co se

stalo.“ Otočila se s větším půvabem a vznešeností, než jakých jsem já byl schopný, a odcházela. Pak řekla tiše: „Doufám, že jste jeden z těch hodných, pane Dresdene. Vážně moc potřebujeme někoho hodného. Moc doufám, že se vám nic nestane.“ A pak tichými krůčky bosých nohou zmizela v chodbě.

Opustil jsem ten dům na předměstí tak rychle, jak jsem to dokázal. Nohy mě nesly po podivně ztichlém chodníku až na roh, kde čekal můj taxík s odtikávajícím taxametrem.

Nastoupil jsem a řekl taxikáři, aby mě zavezl k nejbližší budce. Pak jsem zavřel oči a pokoušel se přemýšlet. Přes všechnu tu bolest, kterou jsem cítil, to bylo těžké. Možná jsem pitomec a tak, ale nesnáším, když se lidem jako Monika nebo Jenny takhle ubližuje. Ve světě by taková bolest vůbec neměla být a pokaždé mě rozzuří, když na ni narazím. Rozzuří a rozesmutní. Nevím, jestli se mi víc chtělo řvát, nebo brečet. Chtěl jsem Victoru Sellsovi rozmlátit obličej, zalézt do postele a schovat se pod peřinu. Chtěl bych obejmout Jenny Sellsovou a říct jí, že všechno bude v pořádku. A pořád jsem měl strach, v břiše se mi všechno svíralo a pátilo. Victor Sells, pán stínů a démonů, mě chce zabít hned, jak se sem přivalí bouřka.

„Uvažuj, Harry,“ nabádal jsem sám sebe. „Přemýšlej, *zatraceně*.“ Taxikář se na mě divně podíval ve zpětném zrcátku.

Nacpal jsem všechny své pocity, veškerý strach a všechnu zlost do maličké pevné kuličky. Teď jsem neměl čas nechat se jimi zaslepovat. Potřeboval jsem jasnost, soustředění, cíl. Potřeboval jsem plán.

Murphyová. Murphyová by mi byla schopná pomoci. Mohl bych jí dát tip na dům u jezera, ať tam pošle

kavalerii. Nejspíš tam najdou skladiště Třetího oka. Pak by mohli Victora zavřít stejně jako každého jiného dealera.

Ale tenhle plán byl příliš děravý. Co když Victor zásoby v domě u jezera nemá? Co když policii unikne? Kdyby se to stalo, byla by Monika s dětmi v nebezpečí. A nejen to, co když mě Murphyová nebude chtít poslouchat? K sakru, soudce by nemusel vydat povolení k prohlídce soukromého majetku na základě slov muže, na kterého je teď nejspíš vydaný zatykač. A ještě ke všemu byrokracie kvůli spolupráci s úřady v Lake Providence a k tomu v neděli to všechno zpomalí. Nemuselo by to proběhnout dostatečně včas, aby to zajistilo, že mi nevyrve srdce. Ne, na policii se nemůžu spoléhat.

Kdyby to bylo kdykoli jindy kdyby mě Bílá rada tolik nepodezřívala, nahlásil bych jim Victora Sellse a nechal je, aby si s celou věcí poradili. K lidem, kteří používají magii tak, jak ji používá Victor, k vyvolávání démonů, k zabíjení, k výrobě drog, nejsou zrovna milí. On nejspíš porušil každíčkový zákon magie. Bílá rada by nemarnila čas a poslala by někoho, jako je Morgan, aby Victora sejmul.

Ale to kvůli Morganově omezené zaslepenosti taky nemůžu udělat. Rada už je svolaná na pondělní ráno. Někteří její členové by mě vyslechli, ale teď budou na cestě. Nemám možnost spojit se s těmi, kdo jsou mi nakloněni, nemám jak požádat o pomoc. A vlastně není čas zkoušet sehnat některého ze svých obvyklých spojenců.

A tak jsem došel k závěru, že je to na mně. Jsem na to sám.

Při té představě jsem vystřízlivěl.

Musím se postavit Victoru Sellsovi, jednomu z nejsilnějších adeptů, proti kterým jsem se kdy postavil, v

centru jeho moci – v domě u jezera. A nejen to, musím to udělat, aniž bych porušil některý ze zákonů magie. Nesmím ho zabít kouzlem – ale nějak ho musím zastavit.

Byla opravdu slušná šance, že budu mrtvý, ať už se mu postavím, nebo ne. Tak ale zatraceně! Jestli to má být konec, pak to nebude tak, že bych ležel na zemi, kňučel a vztekal se, jak je všechno k ničemu. Jestli chce Victor Sells dostat Harryho Blackstonea Copperfielda Dresdena, bude mi muset svoje kouzla nacpat rovnou do krku.

Tohle rozhodnutí mě trochu rozveselilo. Aspoň jsem teď věděl, co udělám a kam se vydám. Usoudil jsem, že potřebuji nějakou výhodu. Něco, co bych mohl na Victora použít, něco, co nečeká.

Ted', když jsem věděl, kdo to je, trochu líp jsem chápal kouzla, na která jsem narazil před svým bytem. Byla mocná a smrtící, ale ne příliš důmyslná nebo dobře kontrolovaná. Victor je silný a mocný přírodní mág – ale nemá praxi. Nemá žádný výcvik. Kdybych jenom měl něco jeho, třeba vlasy, mohl bych to použít proti němu. Možná bych mohl prohlédnout koupelnu u Moniky. Měl jsem ale pocit, že takhle neopatrný by on nebyl. Každý, kdo tráví čas úvahami, jak takové věci použít proti lidem, bude dvojnásobně podezřívavý, aby nikdo neměl příležitost to použít proti němu samotnému.

A pak jsem na to přišel – já něco Victorovo mám. V šuplíku ve své kanceláři mám jeho talisman se škorpiónem. To je jeho osobní věc, něco blízkého a důvěrně známého. Můžu to použít, abych s ním navázal pouto, jako když chvat juda obrátí protivníkovu sílu zpět proti němu samotnému a porazí ho. Nemusel bych ani zvednout ruce nebo se na něco ptát.

Možná mám pořád ještě šanci. Ještě nejsem vyřízený, ani zdaleka ne.

Taxík zatočil k benzinové pumpě a zaparkoval vedle telefonní budky. Řekl jsem řidiči, ať na mě chvilíčku počká, vyskočil jsem a lovil v kapse čtvrták, abych si mohl zavolat. Kdyby se to zvtlo a já se neměl dožít zítřka, chtěl jsem si být zatraceně jistý, že za patama Victora Sellse budou vrčet pekelní psi.

Vytočil jsem číslo Murphyové na policejní stanici.

Telefon několikrát zazvonil a nakonec ho někdo zvedl. Na lince to skřípalo a pískalo a já jsem sotva rozeznal, kdo to je. „Stůl poručíka Murphyové, tady Carmichael.“

„Nazdar, Carmichaeli,“ řekl jsem hlasitě do mluvítka. „Tady Harry Dresden. Potřebuju mluvit s Murphyovou.“

„Cože?“ říkal Carmichael. Ozvalo se pískání statické elektřiny. K sakru. Telefon se na mě vždycky vykašle v tu nejhorší chvíli. „Neslyším vás. Murphyová? Chcete Murphyovou? Kdo je to? Andersone, jsi to ty?“

„Tady Harry Dresden,“ křičel jsem. „Musím mluvit s Murphyovou.“

„Hmm,“ vrčel Carmichael. „Neslyším tě, Andy. Hele, Murphyová je pryč. Vzala si ten zatykač do kanceláře Harryho Dresdena, že se tam porozhlédne.“

„Cože, Murphyová?“ vyptával jsem se.

„Kancelář Harryho Dresdena,“ prohlásil Carmichael. „Říkala, že se za chvíli vrátí. Hele, to spojení je hrozné, zkus zavolat ještě jednou.“ A zavěsil.

Roztřesenýma rukama jsem vylovil další čtvrták a vytočil číslo do své kanceláře. To poslední, co jsem potřeboval, bylo, aby se mi Murphyová přehrabovala v kanceláři a třeba i něco zabavila. Jestli škorpiona strčila

mezi důkazy, jsem vyřízený. Nikdy jí to nedokážu vysvětlit včas. A jestli se se mnou setká tvář v tvář, může se rozzuřit tak, že mě klidně vezme do vazby a nechá si mě tam přes noc. A jestli k tomu dojde, budu ráno mrtvý.

Telefon několikrát zazvonil a pak ho Murphyová zvedla. Linka byla milosrdně čistá. „Kancelář Harryho Dresdena.“

„Murph,“ řekl jsem. „Díky Bohu. Podívej, musím s tebou mluvit.“

Její zlost jsem cítil skoro fyzicky. „Na to je teďka pozdě, Harry. Měl sis se mnou přijít promluvit dneska ráno.“ Slyšel jsem, jak se pohybuje. Začala otevírat šuplíky.

„Sakra, Murphyová,“ řekl jsem zoufale. „Já vím, kdo je ten vrah. Podívej, musím tě udržet od toho stolu. Může to být nebezpečné.“ Myslel jsem si, že jí budu lhát, ale uvědomil jsem si, že jí říkám pravdu. Vzpomněl jsem si, že jsem viděl, nebo si myslel, že viděl, jak se ten talisman pohnul, když jsem si ho naposledy prohlížel. Třeba jsem si to jen nepředstavoval.

„Nebezpečné,“ vrčela Murphyová. Slyšel jsem, jak vysypala tužky na stolní desku, jak různé věci posunuje. Talisman byl hned v šuplíku pod tím. „Já ti řeknu, co je nebezpečné. Zkoušet mě ojet je nebezpečné, Dresdene. Já si tady na nic nehraju. A už nemůžu věřit tomu, co mi říkáš.“

„Murphyová,“ snažil jsem se udržet hlas klidný, „musíš mi věřit, ještě jednou. Nepřibližuj se k mému stolu. Prosím.“

Chvilku bylo ticho. Slyšel jsem, jak se nadechla a pak zase ústy vydechla. Pak řekla pevným profesionálním

hlasem: „A proč, Dresdene? Co tam schováváš?“

Slyšel jsem, jak otevřela prostřední šuplík.

Ozvalo se cvaknutí a překvapené zaklení. Sluchátko třesklo o podlahu. Slyšel jsem příšerně hlasité výstřely, hvízdání odražených kulek a pak ječení.

„Zatraceně!“ řval jsem do sluchátka. „Murphyová!“ Práskl jsem telefonem a sprintoval zpátky k taxíku.

Taxikář na mě mrkl. „Hele, kámo. Kde hoří?“

Zabouchl jsem dvířka a dal mu adresu svojí kanceláře. Pak jsem mu strčil všechny své zbývající peníze a řekl: „Před pěti minutama bylo pozdě.“

Taxikář mrkl na peníze, pokrčil rameny a prohlásil: „Blázni. Všichni blázni jezdí taxíkem.“ Pak vyrazil do ulice a nechal za námi oblak dýmu.

Kapitola dvacátá druhá

Budova byla v neděli zamčená. Vrazil jsem klíč do zámku, silně jím otočil a zase ho vytrhl ven. Neobtěžoval jsem se s výtahem, ale prostě pádil po schodech tak rychle, jak jsem to jen dokázal.

Pět pater schodů. Netrvalo mi to ani minutu, ale já z ní nechtěl dát ani vteřinu. Když jsem dorazil do pátého patra a sprintoval chodbou ke své kanceláři, plíce mě pálily a v ústech jsem měl sucho jako v písku na poušti. Chodby byly tiché, prázdné a matně osvětlené. Jediná světla pocházela od šipek ukazujících k východu a ze zatažené oblohy venku. Stíny se natáhly a usadily se v zavřených dveřích.

Dveře mojí kanceláře byly dokořán. Přes namáhavý pískot svého dechu jsem slyšel, jak skřípe můj stropní větrák. Hlavní světlo bylo zhasnuté, ale lampička na čtení na mém stole musela být rozsvícená, protože žluté světlo vrhalo dveřmi zlatavý pruh na podlahu chodby. Na prahu jsem se zastavil. Ruce se mi třáslly tak, že jsem skoro neudržel svoji berlu a hůl.

„Murphyová?“ zavolal jsem. „Murphyová, slyšíš mě?“ Hlas jsem měl chraplavý a nemohl jsem popadnout dech.

Zavřel jsem oči a naslouchal. Měl jsem dojem, že slyším dvě věci.

Jednak namáhavý dech a při výdechu slabé sténání. Murphyová.

To druhé byl suchý cupitavý zvuk.

Ve vzduchu jsem cítil střelný prach.

V náhlém záchvatu zlosti jsem stiskl zuby. Ta malá potvůrka Victora Sellse, ať už to bylo cokoli, ublížila mojí přítelkyni. Já tak akorát uhnu stranou a nechám ji utéct ze své kanceláře.

Otevřel jsem berlou dveře dokořán a vešel do kanceláře s plamennou holí napřaženou před sebe a s mocnými slovy přichystanými na rtech.

Přímo za dveřmi kanceláře je stolek a na něm jsou vyrovnány letáčky, nesoucí názvy jako *Skutečné čarodějnice tak dobře nelétají* a *Magie v jednadvacátém století*. Některé z nich jsem napsal sám. Byly určeny pro zvědavce, pro lidi, kteří se jenom zajímali o čarodějnice a kouzla. Na chvíli jsem se přikrčil s holí namířenou pod stolek, ale nic jsem tam neviděl. Zase jsem vstal, rozhlížel se sem a tam, s holí pořád připravenou.

Napravo ode dveří je stěna zaplněná registračkami a několika fotely. Registračky byly zavřené, ale něco se mohlo schovávat pod jedním z křesel. Přesunul jsem se doleva, zkontroloval prostor za dveřmi kanceláře, opřel se zády o stěnu a nespouštěl oči z místnosti.

Stůl stojí v zadním rohu, napravo od vstupních dveří, úhlopříčně od nich. Je to rohová kancelář. Na obou vnějších zdech jsou okna. Žaluzie byly jako obvykle stažené. Nástrpní větrák uprostřed místnosti se otáčel s unaveným zasténáním při každé obrátce.

Pořád jsem udržoval oči v pohybu a smysly v pohotovosti. Překousl jsem zuřivý vztek a nabádal se k opatrnosti. Ať už se Murphyové stalo cokoli, nijak jí nepomůže, když se to stane i mně. Pohyboval jsem se

pomalů a obezřetně, s plamennou holí připravenou.

Za stolem jsem viděl tenisky Murphyové. Podle toho v jakém úhlu ležela chodidla, se zdálo, že leží zkroucená na boku, ale zbytek jejího těla jsem neviděl. Postupoval jsem dál doprostřed zadní stěny a plamennou hůl jsem měl namířenou jako pušku na podlahu za stolem, která se mi stále víc odkrývala.

Murphyová ležela schoulená na boku, zlaté vlasy prostě rozhozené kolem hlavy, oči měla otevřené a nevidomý pohled upřený na jedno místo. Na sobě měla džínsy, košili na knoflíky a lesklou baseballovou bundu Cubs. Na levém rameni měla krvavou skvrnu. Vedle ní, asi metr vzdálená, ležela její pistole. Srdce jsem měl až v krku. Slyšel jsem, jak se trochu nadechla a při výdechu zasténala.

„Murphyová,“ řekl jsem. A pak hlasitěji: „Murphyová!“

Viděl jsem, jak na můj hlas reagovala maličkým zachvěním. „Klid, klid,“ šeptal jsem jí. „Uvolni se. Nepokoušej se hýbat. Zkusím ti pomoci.“

Velice pomalu a opatrně jsem si k ní klekl a pozoroval okolní místnost. Nic jsem neviděl. Berlu jsem odložil a dotkl se jejího krku. Pulz měla strašně rychlý a nitkovitý. Nebylo tu dost krve, aby to mohlo být vážné zranění, ale sáhl jsem jí na rameno. I přes bundu jsem cítil, jak je oteklé.

„Harry?“ sípala Murphyová. „Jsi to ty?“

„Jsem, Murph,“ řekl jsem jí, odložil i plamennou hůl a pomalu se natáhl pro telefon. Prostřední šuplík mého stolu, kam jsem dal talisman se škorpionem, byl otevřený a prázdný. „Jenom vydrž. Zavolám záchranku, aby ti pomohli.“

„Nemůžu tomu uvěřit. Ty zmetku,“ chraptěla

Murphyová. Cítil jsem, jak se trochu zavrtěla. „Nastražils to na mě.“

Podal jsem si telefon a vytočil 911. „Tiše, Murphyová. Máš otravu. Potřebuješ rychle pomoc.“ Ozvala se mi operátorka linky 911 a napsala si moje jméno a adresu. Řekl jsem jí, aby poslala záchranku a připravila je na to, že budou ošetřovat někoho s otravou, a ona mi odpověděla, ať počkám na drátě. Neměl jsem čas čekat na telefonu. Ať už to Murphyové udělalo cokoli, bylo to pořád někde tady. Musel jsem ji odsud dostat a pak jsem musel získat Victorův talisman, abych ho proti němu mohl použít, až pojedu do domu u jezera.

Murphyová se znovu zavrtěla a pak jsem cítil, jak mi něco tvrdého a studeného přejelo po zápěstí a s *cvaknutím* se to zavřelo. Rychle jsem se na ni podíval. Murphyová měla tvrdošíjně sevřené rty a přicvakla si druhý konec pout na vlastní zápěstí.

„Jsi zatčený,“ zasípala. „Ty zmetku. Počkej, až tě budu mít u výsledku. Nepůjdeš nikam.“

Ztuhl jsem a zůstal na ni zírat. „Murph,“ koktal jsem. „Proboha. Vždyť nevíš, co děláš.“

„Zatraceně dobře,“ prohlásila a ret se jí nadvzedl v náznaku obvyklého úšklebku. Otočila hlavu na stranu, tvář se jí sevřela bolestí a změřila si mě. „Měl jsi se mnou mluvit dneska ráno. Ted’ tě mám, Dresdene.“ Zarazila se, sténavě se nadechla a pak dodala: „Ty hajzle.“

„Ty zkurvená tvrdohlavá krávo.“ Na okamžik jsem měl pocit porážky, ale pak jsem zavrtěl hlavou. „Musím tě odtud dostat, než se to vrátí,“ řekl jsem a sklonil se, že ji nadvzednu.

V tu chvíli ke mně vyrazil ze stínu pod mým stolem

šorpion prudkou salvou suchých cupitavých pohybů. Už to nebyl brouk, kterého byste mohli rozmáčknout v prstech. Byl veliký jako větší teriér, celý třpytivě hnědý a tak rychlý, že jsem si ho málem nevšiml.

Křečovitě jsem se mu snažil uhnout, zahlédl jsem švihnutí bodce, které jen o vlásek minulo moje oko. Něco chladného a vlhkého mi pokropilo tvář a kůže mě začala pálit. Jed.

Při tom rychlém pohybu jsem prudce trhl nohou a odkopl od sebe svou berlu a hůl. Za tou jsem se zoufale převálil. Želízka Murphyové mě zadržela a oba jsme zasténali, jak se nám ocel zařízla do zápěstí. Natáhl jsem se pro hůl, ucítil konečky prstů její hladkou oblost, a pak se za mnou ozvalo další šorpionovo cupitání. Hůl mi vyklouzla ze zpocených prstů a odkutálela se mi z dosahu.

Neměl jsem čas na žádné kouzlo. Ale chňapl jsem prostřední šuplík svého stolu, vyrval ho z kolejniček a na poslední chvíli se mi podařilo ho nastavit mezi sebe a škorpiona. Ve vzduchu se ozvalo zasvištění a praskavý zvuk lámaného dřeva. Škorpionovo žihadlo prorazilo dno šuplíku a zůstalo v něm vězet. Krabí klepeto prořízlo díru v mých teplácích a prořízlo mi nohu.

Zaječel jsem a šuplík odhodil. Škorpion svůj ocas ještě neuvolnil, a tak letěl s ním a obojí přistálo na jedné hromadě víc než metr od nás.

„To ti nepomůže, Dresdene,“ nesouvisle sténala Murphyová. Už musela být příliš pod vlivem jedu, než aby věděla, co se okolo ní děje. „Mám tě. Přestaň se vzpírat. Teď mi odpovíš na pár otázek.“

„Murph,“ lapal jsem po dechu, „občas děláš věci o trošičku složitější, než by musely být. Už ti to někdo řekl?“

Sehnul jsem se k ní, vsunul jí svou spoutanou ruku pod rameno a kolem zad a její levou ruku připoutanou k vlastní pravačce jsem táhl s sebou.

„Mí bývalí manželé,“ vzdychala. Napjal jsem síly, nadzvedl nás oba ze země a začal kulhat ke dveřím. Na noze jsem cítil krev, místo, kde mi roztrhl nohu, hrozivě páliło. „Co se děje?“ Hlas Murphyové se zachvěl strachem a nejistotou. „Harry, já nic nevidím.“

A kurva. Jed už ji má v moci. Jed běžného hnědého škorpiona, který se vyskytuje na většině území Spojených států, není o nic nebezpečnější než žihadlo čmeláka. Většina čmeláků ovšem také nemá velikost průměrného psa. A Murphyová nepatří k největším. Jestli se jí do těla dostalo hodně jedu, nemá moc šancí. Potřebuje lékařské ošetření a potřebuje ho okamžitě.

Kdybych měl ruce volné, vzal bych si berlu a hůl a s bitvou bych skoncoval, ale když jsem byl připoutaný k Murphyové, moje vyhlídky se mi nelíbily – dokonce i kdybych si toho tvora udržel od těla, mohl by přistát na ní, znovu jí dát žihadlo a tím by s ní byl konec. Byl jsem ve špatném úhlu na to, abych hledal její klíče, neměl jsem čas procházet celý kroužek a zkoušet jeden klíč po druhém, jestli k poutům nepasuje. Všechna kouzla, která bych si uměl dost rychle vymyslet, abych pouta rozbil, by mě nejspíš zabila odletujícími úlomky a neměl jsem čas si připravovat jemnější únikové kouzlo. *Zatraceně, táto, pomyslel jsem si, přál bych si, abys žil aspoň tak dlouho, abys mi ukázal, jak se dostat z obyčejných ocelových pout.*

„Harry,“ opakovala Murphyová slabým hlasem, „Co se děje? Nic nevidím.“

Šetřil jsem si dech a táhl Murphyovou ke dveřím, aniž

bych jí odpověděl. Za mnou se ozývalo zuřivé skřípání a cvakání. Ohlédl jsem se přes rameno. Škorpionovo žihadlo pevně vězelo ve dně zásuvky, ale ten tvor nohama a klepety rychle štípal dřevo na třísky.

Polkl jsem, otočil se a klopýtal s Murphyovou ze své kanceláře a dál chodbou. Dveře kanceláře se mi podařilo kopnutím zavřít. Murphyovou nohy moc nenesly a náš výškový rozdíl dělal naši výpravu zatraceně krkolomnou. Musel jsem napnout všechny síly, abych ji udržel vestoje a v pohybu.

Dospěli jsme na konec chodby, napravo jsme měli dveře na schodiště, nalevo výtah.

Na okamžik jsem se zastavil, oddechoval a snažil se, aby zvuky praskajícího dřeva dál v chodbě neotřásly mým úsudkem. Murphyová se na mě zhroutila, už nemluvila a nedokázal jsem říct, jestli dýchá. Nepřipadalo v úvahu, že bych ji dokázal snést ze schodů. Ani jednomu z nás už na to nezbýval dostatek sil. Sanitka přijede za pár minut, a jestli nebudu mít Murphyovou dole, až dorazí, mohl jsem ji stejně tak nechat ležet na podlaze umřít.

Zakřenil jsem se. Nesnáším výtahy. Ale stiskl jsem tlačítko a čekal. Kulatá světýlka vedle výtahu začala počítat do pěti.

O kus dál v chodbě štípavé zvuky ztichly a něco narazilo do dveří mojí kanceláře, až se futro zatřásl.

„No prosím, Harry,“ řekl jsem nahlas. Pohlédl jsem na světýlka. Dvě. Přestávka dlouhá asi tisíc let. Tři. „Pospěš si,“ vztekal jsem se a ještě asi stokrát praštil do knoflíku.

Pak jsem si vzpomněl na náramek ze štítů kolem svého levého zápěstí. Zkusil jsem se na něj soustředit, ale s rukou nemotorně zkroucenou pod Murphyovou, jak jsem ji

podepíral, jsem to nedokázal. Proto jsem ji položil na zem tak rychle a tak pomalu, jak to jen bylo možné, zvedl levou ruku a soustředil se na náramek. Spodní třetina dveří mojí kanceláře vybuchla směrem ven a hnědé lesklé škorpionovo tělo se vyřítilo do chodby a narazilo do zdi. Ted' byl ještě větší. Ta zatracená věc rostla. Odrazil se od stěny se škrábáním a horečnou aktivitou, zorientoval se, kde jsem, a pádl ke mně chodbou stejnou rychlostí jako běžící člověk, jeho nohy zuřivě cvakaly a cupitaly po podlaze. Vrhł se na mě s napřaženými klepety a blýskajícím žihadlem. Soustředil jsem svoji vůli na obranný štít, který mi náramek pomáhal vytvářet a udržovat, a snažil se ho dát dohromady, než mě škorpion zasáhne.

Skoro se mu to podařilo. Neviditelný vzdušný štít zasáhl škorpionovo tělo na šířku dlaně od mého těla a odrazil ho zpět, kde dopadl na záda. Tam se chvilku ochromeně a nemotorně snažil.

Za mnou zacinkal výtah a jeho dveře se milostivě otevřely.

Neměl jsem čas být jemný, popadl jsem Murphyovou za zápěstí a táhl ji s sebou do výtahu. A mačkal tlačítko do přízemí. Na chodbě škorpion uhodil o zem ocasem a narovnal se, znovu se se zlověstnou inteligencí zorientoval a řítıl se ke mně. Už nebyl čas znovu sestavit štít. Zaječel jsem.

Dveře výtahu se rychle zavřely. Ozval se prudký úder a kabina se otřásla, jak do nich škorpion narazil.

Kabina začala klesat a já se snažil znovu nadechnout. Co je to sakra za věc?

To nebyl jenom hmyz. Na to byl příliš rychlý a

zatraceně mazaný. Když na mě zaútočil, počkal, až odložím zbraně, a teprve pak šel po mně. Muselo to být něco jiného, nějaký energetický výtvar, postavený malý, ale navržený, aby byl schopný nasávat energii, zvětšovat se a sílit, jako Frankensteinovo monstrum v říši členovců. Nebylo to doopravdy živé, jenom jako golem nebo robot, věc naprogramovaná k určitému poslání. Victor musel přijít na to, ke komu se jeho talisman dostal, a ten šílený zmetek na něj vyslal kouzlo, aby zaútočil na každého, kdo s ním přijde do styku. A do toho se připletla Murphyová.

Pořád to rostlo a bylo to čím dál rychlejší, silnější a strašlivější. Nestačí jenom dostat Murphyovou z nebezpečí. Musel jsem najít způsob, jak si poradit se škorpionem. Nechtělo se mi, ale byl jsem jediný široko daleko, kdo by to mohl dokázat. Byl potenciálně až příliš nebezpečný. Co když nepřestane růst? Musím to zabít, než se to vymkne kontrole.

Světýlka na panelu výtahu klesala, čtyři, tři, dva, a pak se kabina otřásla a zastavila se. Světlo zablikalo a zhaslo.

„Do prdele,“ ulevil jsem si. „Teď ne. *Ted' ne.*“ Výtahy mě nenávidí. Mačkal jsem knoflíky, ale nic se nedělo a chvílku na to jsem ucítil kouř a zhasla se i světýlka za tlačítka a nechala mě tak v naprosté tmě. Nouzové světlo se rozsvítilo jenom na pár vteřin a pak se ozvalo prasknutí spáleného vlákna a zhaslo i to. Nezbyvalo nám s Murphyovou nic než se ve tmě schoulit na podlahu.

Nad našimi hlavami ve výtahové šachtě se ozval zvuk skřípajícího kovu. Zvedl jsem ve tmě hlavu k neviditelnému stropu kabiny. „To si snad dělá srandu,“ zamumlal jsem.

Pak se ozvala řinčivá rána a něco těžkého asi jako menší

gorila dopadlo na střechní výtahu. Chvilíčku bylo ticho a pak to začalo s ohlušujícím rámusem střechní odtrhávat.

„To si snad děláš srandu!“ zařval jsem. Ale šorpion to myslel vážně. Kroutil střechní výtahu vzhůru, trhal za šrouby a vzpěry, až celá kabina úpěla. Přitom se sypal prach, jako neviditelný písek, do mých nevidoucích očí. Byli jsme sardinky v konzervě, čekali, až někdo strhne víčko a sní nás. Cítil jsem, že jestli dostanu žihadlo, bude jed nadbytečný – vykrvácím, ještě než začne působit.

„Uvažuj, Harry,“ řval jsem sám na sebe. „Přemýšlej, přemýšlej, přemýšlej!“ Vězel jsem v zaseknutém výtahu, připoutaný železky k bezvědomé přítelkyni, která umírala na otravu, zatímco kouzelný šorpion o velikosti některých francouzských aut se pokoušel prostípat si ke mně cestu a roztrhat mě na kusy. Plamennou hůl ani berlu jsem neměl, ostatní věcičky, které jsem si přinesl do Varsity, byly na suchu a štítový náramek by jenom oddaloval nevyhnutelné.

Ze stropu se oddělil dlouhý pruh kovu, vpustil dovnitř paprsek kalného světla a já hleděl na šorpionovo břicho a sledoval, jak čelisti klepeta zaklínili do otvoru a začal ho rozšiřovat.

Měl jsem ho rozmáčkout, když to byl ještě maličký hmyz. Měl jsem si sundat botu a hned tam na stole ho rozmáznout. Když se ta věc naklonila, zašátrala v horní třetině výtahu pátravým klepetem a pak začala díru dál zvětšovat, měl jsem srdce až v krku.

Skřípal jsem zuby a shromažďoval každíčký gram síly, kterou jsem měl. Mohl bych na tu věc poslat ohnivou bouři, ale ta by roztavila kov, na němž šorpion stál, a v dešti horkého kovu bychom zahynuli. Výtahová šachta by navíc byla příliš horká, než abychom to mohli přežít. Ale

proboha, přece nenechám tu věc, aby mě jenom tak dostala. Možná, kdyby se mi to podařilo, bych ho mohl zasáhnout, až se na mě vrhne, a minimalizovat škody způsobené okolnímu prostředí. To je ten problém, když zrovna nevynikáte v evokacích. Spousta rychlosti, spousta síly, žádný velký důmysl. Přesně na to je berla nebo plamenná hůl – jsou určené k tomu, aby mi pomáhaly koncentrovat moc, poskytl mi stoprocentní kontrolu. Bez nich jsem byl jako sebevražedný voják s desítkou granátů připevněných k opasku a připravený vytrhnout pojistku.

A pak mi to došlo. Mířil jsem svými úvahami nesprávným směrem.

Obrátil jsem oči od stropu k podlaze kabiny a přitiskl na ni dlaně. Kousky čehosi mi padaly na hlavu a ramena. Škorpionovo cvakání a ťukání bylo hlasitější. Sebral jsem veškerou energii, kterou jsem nashromáždil, a soustředil ji pod své dlaně. Pod výtahem, dole v šachtě, byl prostor naplněný vzduchem. A po něm jsem sáhl – vzduch namísto ohně.

Tohle je jednoduché kouzlo, které jsem dělal už stokrát, říkal jsem si. Vůbec se neliší od toho, když si berlu přivolávám do ruky. Je jenom... trošičku větší.

„*Vento servitas!*“ vykřikl jsem a vložil do toho kouzla každý drobeček síly, každý gram svého vzteku a každý kousíček strachu, který jsem cítil.

A pod výtahem se na mé zavolání zvedl vítr, pevný vzduchový sloupec, který uchopil spodek kabiny jako obrovská ruka a vrhl ji vzhůru tmou výtahové šachty. Brzdy zaskřípaly, zajiskřilo se od nich a rozpadly se na kusy, které propadly dírou, vytvořenou škorpionem, a přistály vedle mě. Síla vzduchu mě s vytím přitiskla k

podlaze. Jak se kabina stále rychleji řítí šachtou nahoru, ozývalo se dlouhé a stále vyšší ječení.

Neměl jsem v úmyslu vyvolat *až takový* vítr, napadlo mě a modlil jsem se, abych nezabil sebe i Murphyovou.

Výtah stále uháněl a já cítil, jak se mi tou rychlostí zplošťuje obličej. Dům, kde mám kancelář, má dvanáct poschodí. Vystartovali jsme z druhého, a když počítám asi dva metry sedmdesát na patro, bylo to ke střeše budovy skoro třicet metrů.

Kabina vystřelila vzhůru ani ne za deset úderů mého zběsile bušícího srdce, prorazila zářžky na konci trati a uhodila do stropu šachty jako na zvonec na pouťovém siloměru. Náraz škorpiona rozdrtil o beton s řadou ostrých praskavých zvuků, jak se jeho chitinové pláty lámaly a tříštily, a rozplácl ho na beztvareou hnědou skvrnu. Mezi rozdrčenými pláty a kůží vystříkla bezbarvá břečka, ektoplasma z magicky vzniklého těla, a tekla dolů do kabiny.

Ve stejném okamžiku jsme já a Murphyová byli vrženi *vzhůru* a s břečkou se setkali v půli cesty. Celou dobu jsem Murphyovou chránil svým tělem a snažil se zůstat mezi ní a stropem kabiny; zády jsem na něj narazil tak tvrdě, až jsem viděl hvězdičky.

Pak jsme v chumáči končetin volným pádem dopadli na podlahu výtahu a Murphyová pode mnou zasténala, jak jsem na ní přistál. Ještě chvíli jsem omráčeně ležel. Škorpion je mrtvý. Zabil jsem ho, rozdrtil mezi kabinou výtahu a stropem šachty a přitom sebe i Murphyovou promácel buněčnou tekutinou. Proti všem předpokladům jsem nás zachránil před tím vražedným zařízením.

Ale nemohl jsem se zbavit neodbytného dojmu, že jsem

na něco zapomněl.

Z kabiny se ozvalo slabé zaúpění, pak se zatřásla a začala klouzat šachtou dolů, teď už bez podpory mocného, ale krátkodobého větrného pilíře, který ji vynesl. Padali jsme dolů po stejné dráze a já měl pocit, že dole to s námi nedopadne o mnoho lépe než se škorpiíkem nahoře.

Teď byl čas pro náramek a já nepromarnil ani jediný úder srdce, přitáhl Murphyovou k sobě a začal vytvářet štít kolem nás obou. Na soustředění a na uvažování jsem měl jenom pár vteřin – nemohl jsem kouli kolem nás udělat příliš tvrdou, příliš silnou, nebo bychom se o její vnitřek rozbili úplně stejně, jako kdybychom prostě s kabinou dopadli dolů. Musela v ní být určitá přizpůsobivost, jistá flexibilita, která by rozložila nesmírnou sílu prudkého zastavení v přízemí.

Byla tma a já neměl moc času. Vznesli jsme se s Murphyovou doprostřed prostoru kabiny a já kolem nás rozprostíral štít. Vyplňoval jsem prostor vrstvou za vrstvou pružným krytem, polosoudržnými molekulami vzduchu, silovými vzorci, které měly náraz rozptýlit kolem nás. Všude okolo sebe jsem cítil tlak, jako kdybych byl najednou nacpaný v polystyrénovém balení buráků.

Padali jsme rychleji a rychleji. Vnímal jsem, jak se dno šachty blíží. Ozval se obludný zvuk a já vši svou mocí držel štít.

Když jsem zase otevřel oči, seděl jsem na podlaze roztrášené a zničené kabiny a objímal bezvládnou a bezvědomou Murphyovou. Výtahové dveře kolísavě a zájímavě cinkly a chvělivě se otevřely.

Na výtah, mě a Murphyovou zírala dvojice sanitářů s lékárníčkami v rukou a otevřená pusa jim visela někde u

kolen. Všude se vznášel prach.

Byl jsem živý.

Trošku omráčeně jsem na to mrkal. Byl jsem naživu. Pohlédl jsem na své tělo, na své ruce a nohy a všechno bylo na svém místě. Zvrátil jsem hlavu dozadu a zavyl vzdorným smíchem, ohromným zalykavým „jupí“ prvotní radosti.

„Tady to máš, Victore Stíne!“ hulákal jsem. „Ha! Ha! To nedokážeš nic lepšího, ty krvelačný zmetku? Vezmu svoji berlu a narvu ti ji do *krku*!“

Pořád jsem se ještě smál, když mě sanitáci podepřeli a pomáhali nám s Murphyovou k záchrance. Byli příliš vyděšení, než aby se na něco vyptávali. Všiml jsem si ale, jak mě obezřetně pozorují a jak si vyměňují pohledy, které říkaly, že mi dají něco na uklidnění hned, jak k tomu dostanou příležitost.

„Vyhrál jsem!“ volal jsem pořád na adrenalinové vlně široké jako řeka Colorado a oni mě vedli ven k sanitce. Napřáhl jsem pěst do vzduchu a sotva si všímal nebo se zajímal o to, že můj náramek se působením energií, které jsem jím prohnal, změnil ve zčernalý kroužek zohýbaných a spečených oček, docela spálený a k ničemu. „To jsem já! Stíne, měl by sis dát hlavu mezi kolena a políbit si –“

Sanitáci mi pomohli ven. Do deště. Vlhké plácání dešťových kapek na tváři mě umlčelo. Naprosto jsem vystřízlivěl, rychleji, než by to dokázal kdokoli jiný na světě. Najednou jsem si pronikavě uvědomoval pouta na svém zápěstí i skutečnost, že nemám Victorův talisman, který bych mohl použít, abych jeho moc obrátil proti němu samotnému. Victor byl pořád volný ve svém domě u jezera, pořád měl pramínek mých vlasů a pořád měl asi v úmyslu

mi vyrvat srdce hned, jak to dokáže, až mu bouřka poskytne energii, kterou k tomu potřebuje.

Byl jsem naživu, i Murphyová byla naživu, ale moje euforie byla předčasná. Ještě jsem neměl co oslavovat. Zvedl jsem tvář k obloze.

Někde poblíž se zahřmělo. Nad hlavou někde v mracích mi tančily blesky a vrhaly vířící oblačností podivné odlesky a přízračné stíny.

Bouřka byla tady.

Kapitola dvacátá třetí

Kolem mě bušily kapky, takové ty veliké stříkance, které můžete potkat jenom na jaře. I přes padající déšť vzduch houstl a rozpaloval se. Musel jsem rychle přemýšlet, použít hlavu, zachovat klid a pospíšet si. Želízka Murphyové mě pořád poutala k jejímu zápěstí. Oba jsme byli pokrytí prachem, nalepeným na páchnoucí bezbarvou břečku, ektoplazmu, kterou magie odkudsi vyvolá pokaždé, když se v kouzlu objevuje všeobecně použitelná hmota. Břečka moc dlouho nevydrží – za dalších pár minut se prostě rozplyne, zmizí jako slabý pach a vrátí se tam, odkud předtím přišla. V tuhle chvíli to ale byla celkem nechutná a slizká otrava.

Ale možná i něco, co bych mohl použít.

Moje ruce byly příliš tlusté, ale Murphyová měla jemné ženské ruce, kromě míst, kde trénink s pistolí a bojové formy s holí zanechaly mozoly. Kdyby věděla, co si myslím, a byla při smyslech, praštila by mě do zubů za to, že jsem šovinistické prase.

Jeden sanitář něco drmolil do vysílačky a další byl na druhé straně a podepíral Murphyovou spolu se mnou. Byla to jediná šance, kterou budu mít. Shrbil jsem se vedle menší postavy Murphyové a snažil se zakrýt, co dělám, v tmavých záhybech svého černého pláště. Potýkal jsem se s její rukou, snažil se udržet ty bezvládné útlé prsty

pohromadě a stáhnout jí ocelovou smyčku pout z ruky.

Strhl jsem jí trochu kůže a docela přitom naříkala, ale podařilo se mi stáhnout jí pouta ze zápěstí zrovna ve chvíli, kdy jsme ji se sanitákem posadili na obrubník vedle záchranky. Druhý saniták běžel k zadním dveřím, otevřel je a začal se hrabat uvnitř. Slyšel jsem, jak se ze všech stran blíží sirény policejních i požárních vozů.

Když jsem někde já, nic nejde jednoduše.

„Byla otrávená,“ říkal jsem zdravotníkovi. „Zranění je na horní části paže nebo na rameni. Počítejte s ohromnou dávkou jedu hnědého škorpiona. Někde by měl být k dispozici protijed. Potřebuje škrticí obvaz a –“

„Hele, kámo,“ prohlásil otráveně saniták, „já znám svoji práci. Co se tam, sakra, stalo?“

„Na to se neptejte,“ ohlédl jsem se zpátky k budově. Déšť postupně pomalu zesiloval. Je už příliš pozdě? Budu mrtvý, ještě než se dostanu k domu u jezera?

„Vy krvácíte,“ oznámil mi zdravotník, aniž by zvedl pohled od Murphyové. Podíval jsem se na nohu, ale rána mě začala bolet, až když jsem si jí všiml a připomněl si, že ji mám. Škorpionovo klepeto mě pořádně potrhalo, proseklo asi dvacetimetrovou díru do tepláků a podobnou zubatou a bolestivou ránu do nohy pod nimi. „Sedněte si,“ řekl mi zdravotník. „Za chvíli se vám o to postarám.“ Svraštil obličej. „Co to, sakra, na sobě máte za smradlavou sračku?“

Setřel jsem si déšť z vlasů a uhladil je dozadu. Druhý saniták přibíhal s kyslíkovou lahví a nosítky a pak se oba sehnuli nad Murphyovou. Její obličej změnil barvu, místy byl bledý, jinde příliš jasně červený. Byla bezvládná jako mokrá dolarovka až na občasné zachvění nebo šubnutí,

svalové křeče, které se objevovaly z ničeho nic, chvíličku ji trápily a pak zřejmě zmizely.

Byla to moje chyba, že tady Murphyová ležela. Bylo to mé rozhodnutí, že před ní budu tajit informace, a to ji přimělo k přímé akci, k prohlídce mé kanceláře. Kdybych k ní byl otevřenější a upřímnější, třeba by tady neležela a neumírala. Nechtělo se mi od ní odejít. Nechtěl jsem se k ní zase obrátit zády a nechat ji tu samotnou.

Ale udělal jsem to. Než přijedou posily, než se policie začne vyptávat, než se po mně sanitáři začnou shánět a poskytnou můj popis policejním důstojníkům, obrátil jsem se na patě a odcházel pryč.

Při každém kroku jsem se nenáviděl. Nesnášel jsem se za to, že odcházím dřív, než se dozvím, jestli Murphyová přežije bodnutí škorpionovým žihadlem. Zlobil jsem se, že můj byt i budova s kanceláří jsou rozbité a rozmlácené na kusy demony, obrovským hmyzem i mými neohrabanými silami. Cítil jsem odpor k tomu, že když zavřu oči, vidím před sebou zkroucená a znetvořená těla Jennifer Stantonové, Tommyho Tomma i Lindy Randallové. Nenáviděl jsem se za nevolnost a svíravý strach ve vnitřnostech, když jsem si představil své sporé tělo roztrhané vedví stejnými silami.

A nejvíc ze všeho jsem nenáviděl toho, kdo byl za to všechno odpovědný. Victora Sellse. Victora, který mě zabije, jakmile bouřka zesílí. Za dalších pět minut můžu být mrtvý.

Ne. Nemůžu. Moje vzrušení se trochu vystupňovalo, když jsem o tom problému začal uvažovat a pohlédl na oblohu. Bouřka přišla od západu a teprve přecházela přes město. Nepostupovala moc rychle; byl to nemotorný

bouřkový válec, který bude bušit do jednoho místa celé hodiny. Sellsův jezerní dům ležel směrem na východ, u břehů Michiganského jezera, možná padesát až sedmdesát kilometrů vzdušnou čarou. Jestli budu dost rychlý, mohl bych bouřku cestou k domu u jezera předehnat, kdybych byl dost rychlý a kdybych měl auto. Mohl bych se dostat k domu u jezera a přímo Victora vyzvat.

Moje hůl a berla byly pryč, odložil jsem je, než mě škorpion napadl. Dokázal bych si je ze své kanceláře přivolat závanem větru, ale kdybych se o to takhle namíchnutý pokusil, mohl bych nešťastnou náhodou zbořit celou stěnu. Nestál jsem o to být rozdrčen metrův létajících cihel přivolaných k mé napřažené ruce silou kouzla a zuřivosti. Bylo i po mém obranném náramku, který shořel nesmírnou silou nárazu padajícího výtahu.

Pořád jsem na krku měl mamčin talisman, pentagram jako symbol řádu a kontrolovaných vzorců moci, které jsou jádrem bílé magie. Pořád jsem měl výhodu mnoha let formálního školení. Pořád jsem měl k dobru své zkušenosti a čarodějná střetnutí. A pořád jsem měl víru.

Ale to bylo asi tak všechno. Byl jsem vyčerpaný, zbitý, unavený, zraněný a během jediného dne jsem už vytáhl z klobouku víc kouzel, než si většina čarodějů dovolí za týden. Už jsem mlel z posledního, a to jak v mystickém, tak i tělesném smyslu.

Bolest v noze mě při chůzi neoslabovala, nezbavovala mě odvahy, ani neodváděla moji pozornost. V mých myšlenkách a v mém soustředění to bylo něco jako oheň, hořící ještě jasněji a čistším plamenem a měnící mou zlost a nenávist v něco stejně tvrdého a ostrého jako ocel. Cítil jsem, jak to pálí, a nedočkavě jsem po tom sáhl a přisunul

vnitřní bolest, aby poháněla můj žhnoucí vztek.

Victor ze Stínů zaplatí za to, co všem těm lidem udělal, za to, co udělal mně a mým přátelům. K čertu s tím, nepovolím, dokud toho chlapa nedohoním a neukážu mu, co dokáže skutečný čaroděj.

Netrvalo dost dlouho, než jsem došel k McAnallymu. Vstoupil jsem do dveří jako příval: dlouhé nohy, déšť, vítr, třepotání kabátu a rozzlobené oči.

Uvnitř bylo nacpáno. Lidi seděli na všech třinácti stoličkách u baru, u všech třinácti stolů a opírali se o většinu ze třinácti sloupů. Vzduchem se jako opar vznášel kouř z dýmek, poháněný líně se otáčejícími lopatkami větráků. Osvětlení bylo tlumené, na stolech a ve výklencích na stěnách hořely svíčky a okny navíc dovnitř pronikala trocha šedavého bouřkového přítmí. To způsobilo, že řezby na sloupech byly méně zřetelné a vypadaly tajemněji a stíny je trochu změnilly. Všechny Macovy šachovnice byly venku na stolech, ale já to cítil tak, že hráči i přihlížející se pokoušeli nemyslet na něco, co je znervózňovalo. Všichni se otočili a zírali na mě, jakmile jsem vešel do dveří, sestupoval se schodů a na podlaze nechával louže dešťové vody s trochou krve. V místnosti bylo opravdové ticho.

Byli to chudáci magické komunity. Pokoutní mágové bez dostatečného vrozeného nadání, motivace nebo síly, aby byli opravdovými čaroději. Od přírody nadaní lidé, kteří to o sobě věděli a snažili se tomu co nejméně porozumět. Diletanti, bylinkáři, holističtí léčitelé, kuchyňské čarodějnice, ustaraná mládež, která si zrovna osahávala své schopnosti a žasla nad tím, co s nimi jde dělat. Starší muži a ženy, mladí lidé, obličeje netečné, projevující zájem i strach, ti všichni tady byli. A já je

všechny znal od vidění nebo dokonce podle jména.

Přejel jsem pohledem po místnosti. Každý, na koho jsem pohlédl, sklopil oči, ale já nepotřeboval nahlížet do žádných hlubin, abych věděl, co se děje. Slova se mezi adepty magie šířila a tajemný telegraf fungoval jako obvykle. Kletba byla vyslovena. Moje hlava byla cíl a všichni to věděli. Mezi dvěma čaroději, bílým a černým, vřel spor, a oni všichni přišli sem, pod ochranu, kterou jim nabízel McAnallyho složitý prostor a nepravidelné uspořádání stolů a sloupů. Přišli se sem ukrýt, než bude po všem.

Ale mně to žádnou ochranu neskýtalo. Hostinec U McAnallyho mě nemohl ochránit před přesně nasměřovaným kouzlem. Byl to deštník, ne protiletický kryt. Já jsem nemohl uniknout před tím, co mi chtěl Victor udělat, pokud by se mi nechtělo uprchnout do Neverneveru, a to pro mě bylo určitým způsobem nebezpečnější než zůstat u Maca.

Chvilku jsem tam stál v nastalém tichu, a nic jsem neříkal. Tihle lidé byli známí a příležitostní přátelé a já po nich nemohl chtít, aby stáli za mnou. Ať už si Victor o sobě myslel cokoli, měl moc skutečného čaroděje a každého z těch lidí mohl rozmáznout jako bota švába. Nebyli připraveni, aby si poradili s něčím takovým.

„Macu,“ řekl jsem nakonec. Můj hlas dopadl do ticha jako kladivo mezi sklenice. „Potřebuji si půjčit tvoje auto.“

Když jsem vešel, nepřestal Mac leštit bar čistým bílým hadrem, drobná vyzáblá postavička v bílé košili a tmavých kraťasech. Nepřestal, ani když celá místnost ztichla. A nepřestal, ani když jednou rukou vytáhl klíče z kapsy a hodil mi je. Chytil jsem je a řekl: „Dík, Macu.“

„Ehmm,“ prohlásil Mac. Zdvihl oči nade mne a za mě. Pochopil jsem to jako varování a obrátil se.

Venku se zablesklo. Morganova silueta stála ve dveřích na vrcholu kratičkého schodiště a jeho široká ramena se černě rýsovala proti šedé obloze. Sešel se schodů dolů ke mně a v patách mu zahřmělo. Děšť se na jeho matných hnědošedých vlasech nijak neprojevil, až na to, že změnil tvar kadeří jeho válečnického ohonu. Pod černým převlečníkem jsem viděl jílec meče. Na něm měl položenou svalnatou a zjizvenou ruku.

„Harry Dresdene,“ prohlásil. „Konečně jsem na to přišel. Použít bouři k zabití těch lidí je šíleně nebezpečné, ale ty jsi přesně ten druh ambiciózního blázna, který by se do toho pustil.“ Jeho čelist se ostře rýsovala. „Posaď se,“ řekl, a ukázal ke stolu. „Zůstaneme tady, oba dva. A já si pohlídam, že nebudeš mít možnost použít tuhle bouřku, abys ublížil ještě někomu dalšímu. Dám si pozor na to, že nebudeš zkoušet ty své zbabělé triky, dokud o tvém osudu nerozhodne Rada.“ Jeho šedé oči se blýskaly hroživou rozhodností a jistotou.

Zíral jsem na něj. Polkl jsem svůj vztek, slova, která jsem mu chtěl odseknout, kouzlo, kterým jsem ho chtěl smést z cesty a promluvil laskavě. „Morgane, já vím, kdo je ten vrah. A jde po mně, je mi v patách. Jestli se k němu nedostanu a nezastavím ho, jsem mrtvý.“

Jeho oči ztvrdly a fanaticky zářily. Pak promluvil. Tři slabiky ostře práskly vzduchem. „Sed-ni si.“ Povytláhl meč z pochvy o pár desítek centimetrů.

Nechal jsem ramena klesnout. Otočil jsem se ke stolu. Na okamžik jsem se opřel o opěradlo jedné ze židlí, trochu ulehčil své poraněné noze a vytáhl židli zpod stolu.

Pak jsem ji popadl, otočil se v půlkruhu, abych získal švih, a uhodil s ní Strážce do břicha. Morgan se pokusil uhnout, ale překvapil jsem ho a rána ho zasáhla tvrdě a plnou vahou Makovy ručně dělané dřevěné židle. Ve skutečném životě se židle nezlomí, když s ní někoho udeříte, tak jako je tomu ve filmech. Zlomí se ten zasažený člověk.

Morgan se svalil dopředu a padl na koleno a jednu ruku. Nečekal jsem, až se vzpamatuje. Místo toho jsem, když se židle odrazila od jeho žeber, využil její setrvačnosti, opsal celý kruh opačným směrem, zvedl ji do výše a pak ji vedl dolů v úderu na jeho záda. Naráz ho tvrdě srazil na podlahu, kde zůstal nehybně ležet.

Postavil jsem židli zpátky ke stolu a rozhlédl se po místnosti. Všichni zbledli a zírali na mě. Věděli, kdo je Morgan a jaký má ke mně vztah. Věděli o Radě a o mé choulostivé situaci. Viděli, jak jsem právě napadl řádně určeného zástupce Rady při výkonu jeho povinností. Přivalil jsem si kámen na svůj vlastní hrob. Teď už neexistovalo nic, čím bych mohl Radu přesvědčit, že nejsem ničemný čaroděj prchající před spravedlností.

„K čertu s tebou,“ řekl jsem nahlas, ale nebylo to určeno nikomu konkrétnímu. „Na tohle nemám čas.“

Mac vyšel zpoza baru, nespíchal, ale nepohyboval se ani se svým obvyklým nezájmem. Klekl si vedle Morgana, ohmatal mu krk, pak mu zvedl oční víčko a prohlédl mu zorničku. Pak na mě úkosem pohlédl a nevýrazně prohlásil: „Je živý.“

Přikývl jsem a cítil mírnou úlevu. Ať byl Morgan jakkoli hrozný blbec, myslel to dobře. On i já jsme se vlastně snažili o totéž. On si to jenom neuvědomoval.

Nechtěl jsem ho zabít.

Ale někde ve škodolibém koutku své duše jsem musel připustit, že ten výraz vyděšeného překvapení na jeho arogantní tváři byl pohled hodný zapamatování.

Mac se sehnul a zvedl klíče, protože mi upadly na podlahu, když jsem se rozmáchl židlí. Ani jsem si toho nevšiml. Mac mi je zase podal a řekl: „Rada bude nasraná.“

„To je moje starost.“

Přikývl. „Hodně štěstí, Harry.“ Podal mi ruku a já ji stiskl. Kolem nás bylo pořád ticho. Hleděly na mě ustarané a vyděšené oči.

Vzal jsem si klíče a vyšel ven ze světla a bezpečí McAnallyho do bouřky. Spálil jsem za sebou všechny mosty.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Jel jsem o život. Makovo auto byl Pontiac TransAm z roku 89 s ohromným osmiválcem. Tachometr ukazuje do 200 za hodinu. Místy jsem jel rychleji. V padajícím dešti a při takové rychlosti byly cesty nebezpečné, ale měl jsem k rychlé jízdě spoustu důvodů. Zabodávalo se do mě ocelově tvrdé ostří vzteku, hnalo mě od trosek mé kanceláře i přes Morganovy příkazy.

Obloha tmavla. Bylo to způsobeno jednak vršícími se hradbami mraků, jednak blížícím se soumrakem. Světlo bylo zvláštní, nazelenalé. Když jsem opustil město, vystupovaly listy stromů příliš ostře a pronikavě, žlutý čar na silnici zmatněla. Většina aut, která jsem potkával, měla zapnuté světlomety a pouliční lampy se rozsvěcely, zatímco jsem se řítil po dálnici.

Naštěstí není nedělní večer příliš rušný, pokud jde o provoz. Každou jinou noc bych byl mrtvý. Také jsem musel jet v době střídání dálničních hlídek, protože se mě žádná z nich nepokusila zastavit.

Snažil jsem se naladit v rádiu předpověď počasí, ale vzdal jsem to. Bouřka spolu s mým vzrušením vyhazovaly z reproduktorů clonu pískavých zvuků, ale ani jediné srozumitelné slovo o bouřce. Mohl jsem se jenom modlit, abych k jezeru Providence dorazil dříve než ona.

Vyhrál jsem. Opona deště se přede mnou rozevřela,

když jsem minul ceduli označující začátek Lake Providence. Dupl jsem na brzdy, abych zpomalil před odbočkou na pobřežní cestu, vedoucí k Sellsovu domu, dostal smyk, vyrovnal ho s větším klidem a zručností, než bych sám od sebe čekal, a vůz znovu ovládl včas, abych mohl zatočit na správnou cestu.

Zahnul jsem na Sellsův štěrkový vjezd, na bažinatý poloostrov, vybíhající do Michiganského jezera. Pontiac smykem zastavil se sprškou kamínků a řvaním silného motoru, pak zaprskal a ztichl. Na závratných jeden a půl vteřiny jsem si připadal jako policejní inspektor Magnum, brouk nebrouk, na ty sportáky bych si dokázal zvyknout. Přinejmenším vydržel dost dlouho, aby mě dovezl k Sellsovu domu. „Díky, Maku,“ zavrčel jsem a vystoupil z auta.

Štěrková cesta, vedoucí k domu u jezera, byla po nedávných průtržích napůl pod vodou. Noha mě příliš bolela, než abych mohl utíkat, ale vyrazil jsem po cestě dlouhonohým klusem, který vzdálenost k domu rychle zkracoval. Bouře se objevila přede mnou, hrnula se přes jezero k pobřeží – viděl jsem, jak se do jeho vod valí proudy deště, slabě osvětlené dohasínajícím dnem.

Předháněl jsem bouřku k domu a přitom jsem sbíral veškerou sílu a pohotovost, přepnul se na vyšší napětí a přeladil smysly na nejvyšší rozlišení. Dvacet metrů od domu jsem se zastavil, zavřel oči a oddechoval. Mohly by tu být nastražené kouzelné pasti nebo poplašná zařízení, ukrytí strážci nebo strážní duchové, pouhým okem neviditelní. Mohla tu číhat kouzla, iluze, které měly Victora Sellse skrýt před všemi, kdo by ho tu hledali. Tohle všechno jsem potřeboval prohlédnout. Potřeboval jsem mít

každý útržek znalostí, který jsem mohl sehnat.

Proto jsem otevřel své třetí oko.

Jak vám mám vysvětlit, co vidí čaroděj? To není něco, co by se dalo lehce popsat. Popis čehokoli to pomáhá definovat, vymezit to, postavit kolem toho koleje porozumění. Čarodějové mají Zrak od počátku času, ale pořád nerozumějí tomu, jak funguje a proč dělá to, co dělá.

To jediné, co dokážu říct, je, že když jsem zase otevřel oči, měl jsem pocit, jako by ze mě někdo sňal závoj ze silné látky – a to nejen z mých očí, ale ze všech mých smyslů. Najednou jsem cítil blátivý a rybí pach jezera, stromy kolem domu, svěží vůni blížícího se deště zvěstující bouři i kouř nesený větrem. Pohlédl jsem na stromy. Viděl jsem je nejen v první jarní zelené pokrývce, ale i v plném rozkvětu léta, v nádhře podzimu a holé sklíčenosti zimy, a to všechno současně. Viděl jsem dům i všechny jeho části, z čeho se skládají, prkna jako součásti přízračných stromů, skla v oknech jako kousky vzdálených písčitých pláží. Viděl jsem dům obklopený strašidelnými plameny a věděl jsem, že to je součást jeho možné budoucnosti, že požár je na několika z mnoha směrů možností, které ho očekávají v nejbližší hodině.

Dům sám byl sídlem moci. Všude nad ním visely temné emoce – chamtivost, chtíč, nenávist – visely přes něj úplně viditelně. Dům byl potažený plísní a slizem jako španělským mechem s nenávisťnými očima. Všude kolem se pohybovaly přízraky a neklidní duchové, přitahování pocitem strachu, zoufalství a zlosti, které nad domem visely. Byly to šílené stíny, které je možné na takových místech najít vždycky, jako krysy v sýpkách.

Ta další věc, kterou jsem nad domem zahlédl, byla

rozšklebená prázdná lebka. Lebky byly všude, kamkoli jsem se podíval, hned na okraji mého zorného pole, tiché, klidné a zářivě vybělené, stejně hmotné a skutečné, jako kdyby je nějaký fetišista rozházel kolem v očekávání nějakého bizarního svátku. Smrt. V budoucnosti domu ležela hmatatelná, jistá a nevyhnutelná smrt.

Možná moje.

Otřásl jsem se a zahnal ten pocit. Bez ohledu na to, jak je vize silná a jak působivý byl obraz, který mně Zrak poskytl, je budoucnost vždycky proměnlivá, vždycky je to něco, co se může změnit. Dneska v noci nikdo umřít nemusí. Nemusí k tomu vůbec dojít, ani pro ně, ani pro mě.

Ale když jsem se díval na tenhle setmělý dům s jeho páchnoucí smyslností a strachem, udělalo se mi zle. Dům se před mým Zrakem otevřeně halil do nenávisti, jako se do pláště ze stažené lidské kůže halí krásná dívka s oslnivými vlasy, svůdnými rty, propadlými očima a shnilými zuby. Odpuzovalo mě to a vzbuzovalo to ve mně strach.

A něco nehmatatelného v tom všem, něco, co jsem nedokázal pojmenovat, mě volalo. Vábilo mě to. Byla tu moc, moc, kterou jsem už dřív ve své minulosti odvrhl. Odmítl jsem jedinou rodinu, kterou jsem kdy poznal, abych zavrhl přesně takovou moc. Byl to ten druh síly, po kterém bych mohl sáhnout a změnit svět podle své vůle, přizpůsobit ho a přetvořit podle svých přání, proniknout malichernými trivialitami zákona a civilizace a prosadit řád, kde žádný nebyl, a zaručit své bezpečí, své postavení a svou budoucnost.

A jaká byla moje odměna za to, že jsem zatím tuto moc odmítal? Podezření a pohrdání právě od těch čarodějů, které jsem podporoval a chránil, a zavržení Bílou radou, na

jejíchž zákonech jsem lpěl, i když mi celý svět ležel u nohou.

Muže ze stínů bych mohl zabít hned teď, než zjistí, že tu jsem. Mohl bych na dům přivolat oheň a běsnění živlů, nenechat z něj kámen na kameni a všechno uvnitř zabít. Mohl bych sáhnout a uchopit tu temnou energii, kterou na tomto místě shromáždil, vsát ji do sebe a použít ji, k čemu budu chtít, k čertu se všemi důsledky.

Proč ho hned nezabít? Fialové světlo, viditelné mým Zrakem, se za okny chvělo a pulzovalo, jak se tu shromažďovala, připravovala a formovala moc. Muž ze stínů byl uvnitř, sbíral sílu a připravoval se vypustit kouzlo, které mě zabije. Jaký jsem měl důvod, abych ho dál nechal dýchat?

Rozzuřeně jsem sevřel pěsti. Chystal jsem se zničit dům u jezera, muže ze stínů a všechny jeho dojemné přísluhovače, které má s sebou, a cítil, jak ve vzduchu praská napětí. S takovouhle mocí bych mohl vzdorovat Radě samotné, shromáždění starých bláznů s bílými vousy, ale bez předvídavosti, bez představivosti a bez snů. Rada, ani ten její ubohý hlídací pes, Morgan, nemají nejmenší představu o skutečných hlubinách mých sil. Celá ta energie tu byla, radovala se z mojí zlosti a čekala, až se natáhnu a změním na popel všechno, co nenávidím a čeho se bojím.

Stříbrný pentagram, který patřival mé matce, mě na krku mrazivě pálil a náhle byl tak těžký, až jsem lapal po dechu. Trochu jsem poklesl v kolenou a zvedl ruku. Prsty jsem měl tak pevně sevřené v pěst, že mě až bolelo, když jsem se je pokusil otevřít. Moje ruka se zatřásla, zakolísala, a začala zase klesat.

A pak se stalo něco divného. Moji ruku uchopila nějaká

jiná. Byla štíhlá, měla dlouhé a jemné prsty. Ženská ruka. Její dlaň jemně sevřela moji a zvedala ji jako ruku malého dítěte, dokud jsem v hrsti nedržel mamčin pentagram.

Svíral jsem ho v dlani a cítil jeho chladnou sílu, jeho uspořádanou a racionální geometrii. Pěticípá hvězda v kruhu byla starobylým symbolem bílé magie a jedinou vzpomínkou na moji matku. Chladná síla pentagramu mi dala šanci, okamžik, abych se znovu zamyslel a vyčistil si hlavu.

Zhluboka jsem dýchal a snažil se vidět jasně i přes zlost, nenávist a hlubokou neodolatelnou touhu po pomstě a odplatě, která ve mně hořela. K tomu není magie určena. To není to, co magie dělá. Magie pochází z žití samotného, ze vzájemného působení přírody a elementů, z energie živých bytostí a lidí především. Magie každého člověka dává najevo, co je zač, co skrývá v nejhlubších zákoutích svého já. Není přesnější měřítko lidského charakteru než to, jak používá svoji sílu a svoji moc.

Já nejsem vrah. Nejsem jako Victor Sells. Jsem Harry Blackstone Copperfield Dresden. Jsem čaroděj. Čarodějové svoji moc ovládají a nenechají se jí ovládnout. A čarodějové nepoužívají kouzel k zabíjení lidí. Používají magii k objevování, ochraně, uzdravování a pomoci. Ne k ničení.

Zlost najednou vyprchala. Žhnoucí nenávist zůstala, ale nechala mi dost čistou hlavu, abych se znovu zamyslel. Bolest v noze zeslábla v tupý tlak a třásl jsem se ve větru a prvních dešťových kapkách. Nemám svoji berlu ani hůl. Ty tretky, které s sebou mám, jsou buď vyčerpané, nebo vyhořelé, k ničemu.

Zvedl jsem hlavu a najednou se cítil maličký a velice

osamělý. Nikdo u mě nebyl. Ničí ruka se nedotýkala mé. Nikdo při mně nestál. Na kratičký okamžik jsem měl pocit, že jsem cítil závan parfému, důvěrně známého a milého. Pak to bylo pryč. A ten jediný, kdo mi mohl pomoci, jsem byl já sám.

Odfoukl jsem si. „No tak, Harry,“ řekl jsem si, „to ti bude muset stačit.“

A tak jsem kráčet přízračnou krajinou posetou lebkami přímo do chřtánu blížící se bouře, do domu obestřeného zlou mocí a pulzujícího barbarskou a nezkrotnou mystickou silou. Šel jsem tam, abych čelil vražednému protivníkovi, který měl veškeré výhody a byl ochotný a připravený mě zabít. On stál přímo ve středu své ničivé moci, zatímco já nebyl vyzbrojen ničím jiným než svými vlastními dovednostmi, vtipem a zkušeností. A pak že nemám úžasnou práci.

Kapitola dvacátá pátá

Pohled na jezerní dům Victora Sellse nikdy nezapomenu. Bylo to hnusné. Fyzicky vypadal docela neškodně. Ale na hlubší úrovni byl odporný a zkažený. Překypoval negativní energií, vztekem, pýchou a neukojitelným chtíčem. Spíše chtíčem po bohatství a moci než tělesnou vášní.

Při zdech, u okapů, pod přístřeškem, v okenních výklencích visely stínové bytosti z říše duchů, které nebyly docela skutečné, ale jen projevy špatnosti toho místa, a přecpávaly se negativní energií, která zbývala z Victorových kouzel. Tušil jsem, že jí tu bude spousta. Myslím, že nepatří k těm, kteří jsou schopní při svém čarování zacházet s energií efektivně.

Kulhal jsem k předním dveřím. Můj Zrak mi neodhalil žádná poplašná zařízení, žádné černokněžnické nášlapné dráty. To bych zase Victorovi, muži ze stínů, moc lichotil. Možná má stejnou moc jako čaroděj v plném rozkvětu sil, ale nemá vzdělání. Svaly a žádný mozek, to je Victor, muž ze stínů. Na to nesmím zapomínat.

Zkusil jsem přední dveře, jenom tak pro jistotu.

Otevřely se.

Zamžikal jsem. Ale nezajímalo mě, jestli se o to, že dveře zůstaly otevřeny, postaralo štěstí, nebo Victorova přehnaná sebejistota. Místo toho jsem se nadechl, sebral veškerou svou vůli a pronikl dovnitř.

Jak byl dům zařízený nebo vymalovaný, si nevzpomínám. Jediné, na co se pamatuji, je to, co mi odkrýval Zrak. Bylo to v podstatě stejné jako zvenku, ale koncentrovanější a daleko nezdravější. Všude *něco* viselo, něco s tichými třpytivými očima a hladovým výrazem. Některé ty věci byly jako ještěři, jiné spíš jako krysy a další se podobaly hmyzu. Všechny byly nepříjemné, nepřátelské a odtahovaly se ode mě, když se jich dotkla aura energie, kterou jsem držel v pohotovosti. Vydávaly tiché zvuky, které bych nikdy nezaslechl svými ušima – ale Zrak tohle všechno zahrnuje.

Dlouhá temná chodba jimi byla pokrytá. Postupoval jsem pomalu a klidně a ty věci se vsakovaly, lezly a klouzaly mi z cesty. Předě mnou byla temně nachová záře magie a stále se rozjasňovala. Slyšel jsem, jak hraje nějaká hudba, a poznal jsem v ní stejnou skladbu, kterou jsem pouštěl na CD přehrávači v hotelu Madison v apartmá Tommyho Tomma, když mě tam ve čtvrtek Murphyová zavolala. Pomalá, smyslná hudba s pravidelným rytmem.

Na okamžik jsem zavřel oči a naslouchal. Slyšel jsem různé zvuky. Tichý šepot, který něco pořád dokola opakoval, mužský hlas opakoval zaříkadlo a držel tak kouzlo připravené k použití. To asi bude Victor. Slyšel jsem i tiché slastné vzdechy nějaké ženy. Beckittovi? To jsem se mohl jenom domýšlet.

A s duněním, které jsem vnímal podrážkami bot, jsem slyšel nad jezerem hřmění. Hluboký zpěvavý hlas dostal nádech zvrhlého potměšilého uspokojení a pokračoval v zaříkadle.

Sebral jsem veškerou energii a vykročil z chodby za roh do části, která zabírala celou výšku domu, metry volného

prostoru. V přízemí byl obývací. Spirálovité schodiště se vinulo k něčemu, co vypadalo jako kuchyňka s jídelnou na jakési plošině nebo balkonu nad zbytkem místnosti. Z téhle plošiny musela být přístupná vyvýšená terasa vzadu za domem.

V hlavním pokoji nikdo nebyl. Recitace a občasné vzdechy přicházely z plošiny nahoře. CD přehrávač byl v přízemí a hudba se linula z reproduktorů, které budily dojem ohně a byly pokryté desítkami nadmutých těl nechutných tvorů, požírajících hudbu, vycházející ven. Viděl jsem vliv té hudby jako bledý nafialovělý opar stejného odstínu jako světlo, které přicházelo z plošiny nahoře. Působilo tady složité rituální kouzlo, zahrnující spoustu základních prvků, koordinovaných ústředním čarodějem, Victorem. Mazané. Není divu, že to bylo tak účinné. Muselo to Victora stát spoustu pokusů a omylů, než na to přišel.

Rychle jsem pohlédl na plošinu, pak jsem přešel místnost a držel se přitom co nejdále od CD přehrávače. Vklouzl jsem bezhlučně pod plošinu a desítky a desítky slizkých duchů bez těla se vsakovaly stranou z mé cesty. Venku děšť zesílil do pravidelného tupého rytmu, který bušil do střechy, dřevěné terasy i zvenčí do oken.

Kolem mě byly štosy beden, krabičky z umělé hmoty, kartónové a lepenkové krabice i dřevěné bedýnky. Otevřel jsem nejbližší z nich a uvnitř uviděl přinejmenším stovku štíhlých ampulek, jaké jsem už viděl dřív: byly plné tekutého Třetího oka. Pohledu mého Zraku se tekutina jevila odlišně, byla hustá a zakalená možností, potenciálním nebezpečím, které číhá v každé ampulce. V tekutině plavaly obličejové zkřivené bolesti a utrpení,

přízračné podoby toho, co by mohlo být.

Nahlédl jsem do dalších krabic. V jedné byly starobylé likérové láhve, plné skoro luminiscenčně zelené tekutiny. Absint? Naklonil jsem se blíž, čichl si a skoro jsem cítil chuť latentního šílenství, které v tekutině plavalo. Odtáhl jsem se od krabice s rozbouřeným žaludkem. Rychle jsem zkontroloval i další bedny. Čpavek mi připomínal nemocnice a blázince. Peyotlové houby v umělohmotných dózách – ty mi byly důvěrně známé. Ledek, bílý a práškový. Nemrznoucí kapalina. Třpyt stovek kovových odstínů ve velikém igelitovém pytli. A dál ve stínu další věci, které jsem neměl čas prohlížet. Už mně došlo, na co tu ty věci jsou.

Lektvary.

Přísady do lektvarů. Takhle Victor vyráběl Třetí oko: dělal totéž co já, když míchám své neškodné lektvary, jenom ve větším měřítku, využíval energii, kterou ukradl odjinud, jiným lidem. Jako základ používal absint, z toho vycházel. V masovém měřítku vyráběl něco, co v podstatě byl kouzelný nápoj, který pravděpodobně zůstával inertní, dokud nebyl v něčích útrokách, nezačal působit na jeho pocity a touhy. To by vysvětlovalo, proč jsem si předtím ničeho nevšiml. Neukázalo by se to při povrchním zkoumání ani jinému postupu kromě plného otevření mého Zraku, což nedělám příliš často.

Roztřeseně jsem oči zavřel. Zrak mi toho ukazoval příliš. S tím je vždycky potíže. Díval jsem se na tyhle přísady a bedny hotové drogy a viděl záblesky obrazů přesně toho utrpení, které by to mohlo způsobit. Bylo toho moc. Začínal jsem ztrácet orientaci.

Znovu zahřměl hrom, ostřeji, a přímo nade mnou

nabýval Victorův hlas na intenzitě a začal být srozumitelný. Recitoval něco starodávným jazykem. Egypťsky? Babylonsky? Vlastně na tom nezáleželo. Smysl těch slov jsem chápal dost jasně. Byla to slova nenávisti a zlé vůle. Byla to slova, která měla zabíjet.

Mé chvění bylo stále výraznější. Byl to jenom důsledek Zraku? Přítomnosti takového množství negativní energie, na kterou moje tělo reagovalo?

Ne. Měl jsem prostě strach. Byl jsem vyděšený a bál jsem se vyjít ze svého úkrytu pod plošinou a postavit se pánovi té kluzké hordy, která pokrývala všechno v dohledu. Cítil jsem shora jeho sílu, jeho sebedůvěru, to, jak síla jeho vůle proniká i samotným vzduchem s jakousi nenávisťou jistotou. Měl jsem úplně stejný strach, který cítí dítě, když stojí proti velikému rozzuřenému psovi nebo místnímu surovci, strach, který ochromuje a nutí vás hledat si výmluvy nebo se někde schovat.

Ted' ale nebyl na schovávání čas. Neměl jsem čas na výmluvy. Musel jsem jednat. Silou jsem tedy zavřel Zrak a sebral odvahu, jak jsem to jenom dokázal.

Venku zaduněl hrom a objevil se záblesk světla, obojí těsně po sobě. Světla zablikala a hudba přeskočila skladbu. Victor nade mnou vykřikoval zaklínadlo v jakési extázi. Ženský hlas, nejspíš paní Beckittové, se chvěl horečnou naléhavostí.

„Zaplatil sis, tak si to ted' zkus,“ mumlal jsem si pro sebe.

Soustředil jsem vůli, napřáhl pravou ruku s otevřenou dlaní ke stereosystému a vykřikl jsem: „*Fuego!*“ Horká vlna z mé dlaně vybuchla na vzdálené straně místnosti v plameny, které zachvátily stereo, a to začalo vydávat zvuk

připomínající spíš táhlé zmučené ječení než hudbu. Na zápěstí se mi stále houpala želízka Murphyové s jedním náramkem volným.

Pak jsem se otočil, roztáhl paže a zaburácel: „*Veni che!*“ Pode mnou se zvedl vítr, rozvlnil mi kabát jako Batmanův plášť a vynesl mě přímo na horní plošinu a přes nízké zábradlí do visutého pokoje.

I když jsem ten pohled čekal, uvedl mě do rozpaků. Victor byl oblečený v černých volných kalhotách, černé košili a černých botách – velice stylové, v porovnání s mými tepláky a kovbojskými botami. Jeho huňaté obočí a hubené rysy byly přízračně ozářeny temným světlem, které proudilo z kruhu okolo něj, v němž měl přichystané náčiní k dokončení kouzelného rituálu, jímž mě chtěl usmrtit. Měl tam něco, co vypadalo jako lžíce s okraji ostrými jako břitva, dvojici svíček, černou a bílou, a bílého králíka s nohama svázanýma červenou stužkou. Na jedné noze krvácel z malé tržné rány a krev smáčela bílou kožešinu. A na hlavě měl stužkou přivázaný pramen mých rovných tmavých vlasů. Naproti, skoro o pět metrů dál a kousek stranou, byl další kruh, nakreslený křídou na podlaze. Uvnitř něj byli Beckittovi a jejich těla, propletená v šílené udřené touze, vytvářela energii pro Victorovo kouzlo.

Když jsem přistál na balkonu, okolo mě šlehal vítr, burácel v malé místnosti jako miniaturní cyklon a porazil několik květináčů a různých tretek, Victor na mě vyděšeně zíral.

„Ty!“ zvolal.

„Já,“ přisvědčil jsem. „Chtěl jsem si s tebou o něčem promluvit, Viku.“

Jeho šok se během jediného úderu srdce změnil v zlost a

vztekl. Popadl nabroušenou lžici, zvedl ji v pravé ruce a vykřikl slova zaříkadla. Přitáhl si králíka, kterého měl před sebou a který v obřadu představoval mě, a chystal se na to, že mu – a tedy i mně – vyřízne srdce.

Nedal jsem mu šanci to dokončit. Sálh jsem do kapsy a hodil po Victorovi, muži ze stínů, prázdnou umělohmotnou krabičku od filmu.

Jako zbraň to nebylo nic moc. Ale bylo to skutečné a vrhl to skutečný člověk, smrtelník. Mohlo by to narušit soudržnost magického kruhu.

Krabička prolétla vzduchem nad Victorovým kruhem a porušila ho, zrovna když dokončil zařikávání a čepel lžíce dopadla na ubohého králíčka. Energie bouře vyšlehla do válcového ohniska, které představoval Victorův teď už porušený kruh.

Síla se vhrnula do místnosti, divoká, nezaměřená a nesoustředěná, nahá barva a surový zvuk se hnaly všemi směry silou hurikánu. Vzduchem poletovaly věci, včetně Victora a mě, a druhý kruh, v němž byli Beckittovi, se roztřásl a oni se kutáleli a poskakovali po podlaze, dokud nenarazili do zdi.

Zastavil jsem se o zábradlí a držel se ho, zatímco všude běsnila síla a nabíjela vzduch surovou, nebezpečnou magií, která se kolem mě řítí jako voda pod tlakem a hledala, kudy ven.

„Ty zmetku!“ ječel do toho poprasku Victor. „Proč už nejsi mrtvý!“ Zvedl ruku, něco na mě zařval a prostorem mezi námi se okamžitě přehnal žhnoucí záblesk.

Načerpával jsem trochu síly z té hojnosti, která teď byla v místnosti k dispozici, a vytvořil z ní před sebou vysokou pevnou stěnu. V soustředění jsem přitom zavřel oči. Bez

náramku byla obrana desetkrát obtížnější, ale plamen jsem zastavil: vyšlehl do výše a do stran a olízl tu čtvrtku kopule pevného vzduchu, kterým nedokázalo Victorovo kouzlo proniknout. Otevřel jsem oči právě včas, abych viděl, jak se plameny dotkly stropních trámů a zapálily je.

Záplava plamenů opadla, ale vzduch pořád ještě drnčel energií. Když Victor viděl, že vstávám, mohl puknout vzteky. Zvedl ruku k boku a vyštěkl slova zaklínadla. Vzduchem proletěla pokřivená hůl, která vypadala, že by to mohla být nějaká kost, on ji jednou rukou zachytil a obrátil se ke mně s převahou člověka, který drží pistoli.

Problém s většinou čarodějů tkví v tom, že jsou příliš zvyklí uvažovat pouze z pohledu jediné instance: magie. Myslím, že Victor nepočítal s tím, že se zvednu, dopotácím se po třesoucí se podlaze k němu, strčím mu ramenem do hrudi a s uspokojujícím zaduněním ho narazím na zeď. Trošku jsem ustoupil, namířil mu kolenem do břicha, minul a zasáhl ho rovnou mezi nohy. Prudce vydechl a zhroutil se k zemi. Teď už jsem na něj pomateně a neartikulovaně řval. Začal jsem ho kopat do hlavy.

Za sebou jsem zaslechl kovový řehtavý zvuk a otočil jsem hlavu, takže jsem zahlédl nahého Beckitta, jak na mě míří automatickou zbraní. Vrhł jsem se ke straně a slyšel krátkou sérii výstřelů. Něco horkého mi škublo bokem, roztočilo mě to a odhodilo do kuchyně. Slyšel jsem, jak Beckitt vyplivl kletbu. Pak se ozvala spousta ostrých cvaknutí. Automat se zasekl. No jasně, s takovou spoustou magie, jaká proudila místností, měl štěstí, že rovnou nevybuchl.

Victor mezitím zatřásl trubkou z kosti, kterou držel v ruce, a na podlahu dopadlo půl tuctu suchých skořápek

hnědých škorpiónů. V jeho tváři, opálené pobytem na vodě, se zaleskly dokonale bílé zuby a vyprskl: „*Scorpis, scorpis, scorpis!*“ Oči mu zářily touhou a zlostí.

Jedna z mých nohou nereagovala na mé volání k činu, a tak jsem se odplazil po loktech a jednom kolenu zpátky do kuchyně. V jídelní části balkonu se škorpióni oklepali, probudili se k životu a začali růst. Nejdřív jeden a pak i další zamířili ke kuchyni a vydali se ke mně rychlými cupitavými krůčky; cestou se dál zvětšovali.

Victor zavýskl škodolibou radostí. Beckittovi vstali, oba byli nazí a hubení jako divoši, a v rukou svírali pistole. V očích neměli nic než jakousi primitivní touhu po krvi.

Cítil jsem, jak ramenem tlačím do kuchyňské linky. Ozvalo se rachocení a pak na mě spadl smeták, odrazil se násadou od mé hlavy a dopadl na podlahu vedle mě. Popadl jsem ho a srdce mi bušilo až někde v krku.

Plná místnost smrtící drogy. Jeden zlý černokněžník na svém domácím území. Dva cvoci s pistolemi. Smršť nespoutané magie, která hledala něco, co by vyhodila do vzduchu. A půl tuctu škorpiónů, stejných jako byl ten, kterému jsem nedávno jen o vlasek unikl, rychle dorůstalo velikosti filmových příšer. Ještě minutu a už nebude co rozhodovat.

Dohromady vzato to pro můj domácí tým nevypadalo na šťastný večer.

Kapitola dvacátá šestá

Byl jsem vlastně mrtvý. Z kuchyně nevedla žádná cesta, v těsném prostoru se nedalo pomyslet na to, že bych použil výbušnou evokaci, a děsiví škorpioni mě roztrhají na kusy dřív, než mě Victor stačí vyhodit do vzduchu nějakým kouzlem nebo než jeden z Beckittových, běsnících po mé krvi, se bude trefovat dost dlouho, aby mě zasáhl několika dalšími kulkami. Můj bok začínal v tuhle chvíli řvát bolestí, což možná bylo lepší než smrtelné tupé znecitlivění u vážnějších zranění a šoku, ale v tomhle momentě to nebyla moje nejvážnější starost. Přitáhl jsem k sobě koště jako jedinou ubohoučkou zbraň. Nebyl jsem ani dost pohyblivý, abych je mohl použít.

A pak mě něco napadlo, něco tak dětinského, že jsem se skoro rozesmál. Vytrhl jsem ze smetáku stéblo slámy, začal tiše a pravidelně recitovat a pohybovat ve vzduchu prsty, ve kterých jsem slámu držel. Natáhl jsem se a uchopil trochu z nesmírného množství nevyužité energie, která běsnila v okolním vzduchu, a vrhl ji do kouzla. „*Pulitas!*“ volal jsem stále silnějším hlasem. „*Pulitas, pulitas!*“

Koště se zachvělo. Zavrtělo se. Trhlo sebou vzhůru v mých rukou. A pak se vydalo přes kuchyňskou podlahu vstříc postupujícím škorpionům a výhružně kývalo slaměnými štětinami. Čekal bych, že poslední, na co kdy použiju uklízecké kouzlo, kterému jsem se tak pracně musel

učit, bude záplava jedovatých škorpioních příšer, ale v bouřce je každý přístav dobrý. Koště se do nich pustilo s hroživou energií a metlo je přes kuchyň k okraji plošiny, úhlednými efektivními pohyby. Pokaždé, když se některý ze škorpionů pokusil kolem něho proklouznout, smeták se naklonil a zachytil tu bestii, ještě než se jí to podařilo, švihl ji přes zadek a pokračoval v práci.

Jsem si docela jistý, že cestou vzalo i všechnu špínu. Když kouzlím, tak to dělám pořádně.

Victor vztekle zaječel, když viděl, jak jsou jeho miláčkové, zatím příliš malí, než aby byli dostatečně těžcí, tak pěkně sehnáni dohromady a smetení z balkonu. Beckettovi zvedli pistole a zahájili na smeták palbu, zatímco já dřepěl za kuchyňskou linkou. Teď už museli střílet z revolverů, protože rány po sobě následovaly hladce a v pravidelném rytmu. Kulky narážely do stěn a skříněk vzadu v kuchyni, ale žádná neprorazila linku, za kterou jsem se ukrýval.

Zadržel jsem dech a přitiskl ruku na krvavé místo na boku. Zatraceně to bolelo. Měl jsem pocit, že kulka zůstala uvnitř, někde u kosti. Nohou jsem nedokázal pohnout. Teklo ze mě hodně krve, ale ne tolik, abych seděl v louži. Vedle balkonu se oheň rozhoříval a šířil se po střeše. Zanedlouho se celá budova zřítí.

„Zatraceně, přestaňte střílet, přestaňte střílet,“ hulákal Victor a palba ustala. Odvážil jsem se vykouknout za roh. Moje koště smetlo škorpiony přes okraj balkonu na podlahu spodní místnosti. Sledoval jsem, jak Victor popadl koště za násadu a se zaklením ji zlomil přes zábradlí. Slámka, kterou jsem pořád držel v prstech, praskla s tichým zadrnčením a já cítil, jak se z kouzla ztrácí energie.

Victor, muž ze stínů, zavrčel. „Pěkný kousek, Dresdene,“ prohlásil, „ale zoufalý. Tohle nemůžeš přežít. Vzdej se. Možná tě nechám odejít.“

Beckittovi nabíjeli. Schoval jsem hlavu, než je napadne nějaká hloupost, a doufal, že nemají těžší munici, která by mohla prostřelit skříňky, za nimiž jsem se ukrýval, i s obsahem.

„Jasně, Viku,“ odpověděl jsem tak klidným hlasem, jak jsem to jen dokázal. „Ty jsi známý svým milosrdenstvím a smyslem pro fair play, že jo?“

„Stačí mi, abych tě tam jenom zadržel, dokud se oheň dost nerozšíří a nezabije tě,“ prohlásil Victor.

„Určitě. Umřeme tu společně, Viku. A těm tvým potvorám tam dole to taky moc neprospěje, co?“

Victor zaklel a poslal do kuchyně další plamenný jazyk. Tentokrát pro mě bylo daleko jednodušší se chránit, protože už jsem byl napůl ukrytý za linkou. „Rozkošné,“ řekl jsem a z mého hlasu kanulo pohrdání. „Oheň je to ze všeho nejjednodušší. Všichni opravdoví čarodějové se to naučí v prvních pár týdnech a pak postoupí dál.“ Rozhlédl jsem se po kuchyni. Muselo tu být něco, co bych mohl použít, nějaká úniková cesta. Nic jsem ale neobjevil.

„Drž hubu!“ odsekl Victor. „Kdože je tady skutečný čaroděj, co? Kdo drží v ruce všechny trumfy a kdo krvácí na kuchyňské podlaze? Nejsi nic, Dresdene, *nic*. Prohrál jsi. A víš proč?“

„Jémine!“ řekl jsem. „Nech mě hádat.“

Drsně se zasmál. „Protože jsi idiot. Jsi idealista. Otevři oči. Žiješ uprostřed džungle. Přežijí ti nejschopnější, a ty ses ukázal jako neschopný. Silní si dělají, co chtějí, a šlapou po těch slabých. Až bude po všem, otřu si tě z boty

a půjdu si dál, jako bys nikdy neexistoval.“

„Na to je příliš pozdě,“ odpověděl jsem mu. Měl jsem chuť na milosrdnou lež. „Policie o tobě ví všechno, Viku. Sám jsem jí to řekl. A taky Bílé radě. O těch jsi asi nikdy neslyšel, co, Viku? Jsou jako Superpřátelé a Inkvizice dohromady. Budou se ti líbit. Zametou s tebou jako se včerejšími odpadky. Ztraceně, ty doopravdy jsi jenom nevědomý zmetek.“

Následoval okamžik ticha. Pak řekl: „Ne. Ty lžeš. Ty mi lžeš, Dresdene.“

„Jestli lžu, tak umřu,“ odpověděl jsem. Sakra, podle toho, co jsem věděl, to tak bylo. „Aha. A ještě Johnny Marcone. Tomu jsem taky oznámil, kdo a kde jsi.“

„Ty kurvo,“ nadával Victor. „Ty pitomý zmetku. Kdo tě do toho zatáhl, co? Marcone? Tak proto tě sebral na ulici?“

Musel jsem se potichu zasmát. Kousek hořící skříňky spadl z horní řady vedle mě na dlaždičky. Začínalo tu být vedro. Oheň se šířil. „Na to jsi nikdy nepřišel, že ne, Viku?“

„Kdo?“ ječel na mě Victor. „Kdo to byl, ztraceně? Ta kurva Linda? Její kurevská kámoška Jennifer?“

„Druhý strike, třetí strike, soupeř může krást,“ odpověděl jsem. Sakra. Jestli s ním budu mluvit, třeba se mi ho podaří udržet v domě dost dlouho, aby šel ke dnu se mnou. A jestli se mi ho podaří pořádně rozčítit, mohl by udělat nějakou chybu.

„Přestaň se s ním bavit,“ prohlásil Beckitt. „Není ozbrojený. Zabijeme ho a vypadneme, než tu umřeme všichni.“

„Tak do toho,“ řekl jsem vesele. „Ksakru, já nemám co ztratit. Odpálím celý tenhle dům v takové ohnivé kouli, že

vedle ní bude Hirošima vypadat jako hibači. Udělám si radost.“

„Sklapněte,“ křičel Victor. „Kdo to byl, Dresdene? Kdo, zatraceně?“

Když mu prozradím Moniku, pořád by ji mohl dostat, jestli se odsud dostane. Nemělo cenu to riskovat. A tak jsem řekl jenom: „Jdi k čertu, Viku.“

„Běžte nastartovat auto,“ zavrčel Victor. „Projděte dveřmi přes terasu. Škorpioni v přízemí zabijí všechno živé.“

Slyšel jsem z místnosti nějaký pohyb, někdo vycházel dveřmi na vyvýšenou terasu vzadu za domem. Oheň se šířil pořád dál. Kouř se vznášel ve vzduchu jako silný závoj.

„Budeme muset jít, Dresdene,“ oznámil mi Victor. Hlas měl mírný, skoro předl blahem. „Ale nejdřív bych chtěl, aby ses s někým setkal.“

Dole v břiše jsem najednou cítil nepříjemný svíravý pocit.

„Kalšazzak,“ zašeptal Victor.

Síla jen zadrnčela. Vzduch se zatřpytil, rozzářil se a začal vířit po spirále.

„Kalšazzak,“ zašeptal Victor znovu, hlasitěji a naléhavěji. Něco jsem zaslechl, zpěvavě zasyčení, které jako by přicházelo z veliké dálky a rychle se blížilo. Černokněžník zavolal to jméno potřetí a naposledy a hlas se mu změnil v ječení: „Kalšazzak!“

V domě zahřmělo, byl cítit mdlý pach síry a já se odvážil podívat; natahoval jsem krk, abych viděl přes kuchyňskou linku.

Victor stál u posuvných skleněných dveří, vedoucích na dřevěnou terasu. Po stropě na té straně domu se plazily

rudé a oranžové plameny, spodní místnost vyplňoval kouř a celý prostor byl zahalený pekelnou září.

Na podlaze před Victorem se krčil ten ropuší démon, kterého jsem zahnal předminulou noc. Věděl jsem, že jsem ho nezabil. Démony jako takové nemůžete zabít, jenom zničíte tělesnou schránku, kterou si vytvářejí při příchodu do světa smrtelníků. Když je znovu vyvoláte, mohou si bez potíží vytvořit schránku novou.

Fascinovaně a v úžasu jsem se díval. Předtím jsem viděl jenom jediného člověka vyvolávat démona – a svého bývalého mistra jsem chvíli nato zabil. Ta věc se krčila před Victorem, v jejích očích modrých jako blesky vířily jasně rudé stíny nenávisti, upřeně hleděla na černě oděného čaroděje a třásla se touhou vrhnout se na něj a roztrhat toho smrtelníka, který se ji odvažuje vyvolat.

Victorovy oči se ještě šíleněji vytřeštily a rozzářily se horečnou intenzitou. Po tváři mu stékal pot a hlavu pomalu naklonil k jedné straně, jako kdyby se mu vychýlil horizont a on se to tím pohybem snažil vykompenzovat. Tiše jsem si děkoval, že jsem už zavřel své třetí oko. Vůbec jsem nechtěl vidět, jak ta věc doopravdy vypadá – a nechtěl jsem se ani dívat na skutečného Victora Sellse.

Démon nakonec zklamaně zasyčel a obrátil se s kuňkavým vrčením ke mně. Victor zvrátil hlavu a rozesmál se, jeho vůle zvítězila nad vůlí bytosti, kterou přivolał z onoho světa. „Tady to máš, Dresdene. Vidíš? Silní přežijí a ti slabí budou roztrháni na kusy.“ Mávl ke mně rukou a démonovi řekl: „Zab ho.“

Vyškrábal jsem se na nohy a opřel se o kuchyňskou linku, abych čelil démonovi, který vstal a pomalu se ke mně kradl.

„Proboha, Victore,“ řekl jsem, „vážně nechápu, jak jsi pitomý.“

Victorův úsměv se hned zase změnil ve vztekly úšklebek. Zhlédl jsem v koutcích jeho očí strach, nejistotu ve chvíli, kdy se cítil na vrcholu, a vnímal jsem, jak se mi rty ohýbají v nepatrném úsměvu.

Pohlédl jsem démonovi do očí.

„Vážně bys neměl nikomu jinému jenom tak dávat jméno démona,“ řekl jsem mu. Pak jsem se nadechl a vykřikl velitelským hlasem: „Kalšazzak!“

Démon se na místě zastavil a vydal zmučené a vzteklé hvízdavé zavytí, když jsem zavolal jeho jméno, sebral svoji vůli a vrhl ji proti jeho.

„Kalšazzak,“ zavrčel jsem znovu. Démon byl najednou přítomný, v mojí hlavě, vztekly, kluzký a slizký, a svíjel se jako jedovatý pulec. Byl to ohromný tlak, strašlivý tlak na spánky, ze kterého jsem viděl hvězdičky a hrozilo, že mě připraví o tolik rovnováhy, až se svalím na podlahu.

Pokoušel jsem se znovu promluvit, ale slova mi uvázla v krku. Démon nedočkavě zasyčel a tlak v mojí hlavě se zdvojnásobil. Snažil se mě donutit, abych se před ním sklonil, abych se vzdal svého úsilí. V tom okamžiku by démon mohl jednat. Modř blesků v jeho očích byla jiskřivě jasná a pohled do nich bolestivý.

Kupodivu jsem si vzpomněl na malou Jenny Sellsovou, na Murphyovou, jak leží v bezvědomí na nosítkách v dešti, a na Susan, jak se choulí vedle mě, je jí zle a není schopná utíkat.

Už jsem tu žábu jednou porazil. Dokážu to znovu.

Vykřikl jsem démonovo jméno potřetí a naposledy, v krku mě něco pálilo jako otevřená rána. Slovo vyšlo ven

zkomolené a nepovedené a já se v okamžiku zoufalství obával nejhoršího, ale Kalšazzak znovu zavyl a vrhl se zuřivě na podlahu, mlátil kolem sebe nohama jako jedovatý brouk, zuřil a rval z koberce ohromné chumáče látky. Zhroutil jsem se. Hrozilo, že únavou, která na mě najednou padla, omdlím.

„Co to děláš?“ divil se Victor a hlas mu přeskočil do vysokého vřeštění. „Co to děláš?“ v hrůze na démona zíral. „Zab ho! Já jsem tvůj pán! Zabij ho, zabij ho!“ Démon zavyl, obrátil svůj žhnoucí zrak na mě a potom na Victora, jako by se snažil rozhodnout, koho sežere jako prvního. Jeho oči zůstaly upřené na Victora, ten zbledl a rozběhl se ke dveřím.

„Ale to ne,“ zamumlal jsem a vyslovil poslední zaklínadlo, na které mi zbývaly síly. V posledním okamžiku, z posledního zajíknutí mojí síly se zvedl vítr a zvedl mě ze země. Řítil jsem se proti Victorovi jako neohrabaná dělová koule, smetl ho ode dveří, za démona, který se po nás nešikovně vrhl, až k zábradlí balkonu.

Dopadli jsme na jednu neuspořádanou hromadu na kraj plošiny nad spodní místností, plnou černého kouře a rudé záře plamenů. Vzduch byl tak horký, že se skoro nedal dýchat. V boku mi vystřelovala bolest a tak oslnivě zářila, že jsem si to nikdy předtím nedokázal představit. Zadržel jsem dech. Z kouře ve vzduchu jsem kašlal.

Zvedl jsem oči. Všude kolem byly plameny. Démon se krčil na jediné cestě, která od nás vedla ven. Pod hranou balkonu byl jenom chaos, plameny a kouř – zvláštní tmavý kouř, který měl stoupat vzhůru, ale místo toho se spíš usazoval u země jako londýnská mlha. Bolest byla příliš veliká. Prostě jsem se nedokázal pohnout.

„K čertu s tebou,“ ječel Victor. Zvedl se na nohy a přitáhl mě k sobě s vražednou zběsilostí. „K čertu s tebou,“ opakoval. „Co se stalo? Cos to udělal?“

„Čtvrtý zákon magie mi zakazuje nutit jakoukoli bytost k něčemu proti její vůli,“ sípal jsem. Bolest mi svírala krk a musel jsem ji přemáhat, abych ta slova dokázal vyslovit. „Takže jsem se do toho vložil a zrušil tvoji kontrolu nad ním. A svoji jsem nepotvrdil.“

Victorovy oči se rozšířily. „Chceš tím říct...“

„Je volný,“ potvrdil jsem. Mrkl jsem na démona. „A vypadá hladově.“

„Co budeme dělat,“ zeptal se Victor. Hlas se mu třásl a on začal třást i mnou. „Co budeme dělat?“

„Umřeme,“ pokrčil jsem rameny. „Zatraceně, mě to čekalo tak jako tak. Ale takhle tě aspoň vezmu s sebou.“

Viděl jsem, jak pohlédl na démona a pak zase na mě s očima vyděšenýma a vypočítavýma. „Spolupracuj se mnou,“ navrhl. „Předtím jsi ho zastavil. Dokážeš ho zastavit znovu. Společně ho můžeme porazit a dostat se odsud.“

Chvilku jsem ho studoval. Kouzlem jsem ho zabít nesměl. Ani jsem nechtěl. A stejně by to na moji hlavu jenom přivolalo rozsudek smrti. Ale mohl jsem jen tak stát a nedělat nic. A přesně to jsem udělal. Usmál jsem se na něj, zavřel oči a nedělal nic.

„Tak jdi do háje, Dresdene,“ zavrčel Victor. „Nemůže nás žrát oba najednou. A nebudu ten, který se dneska nechá sežrat.“ A popadl mě, aby mě hodil démonovi.

Vzdoroval jsem s křehkou houževnatostí. Zápasili jsme spolu. Kolem běsnil požár. Valil se dým. Démon se blížil a blesky jeho očí se v té pekelné záři třpytily. Victor byl

menší než já, podsaditější, lepší rváč a nebyl střelený do boku. Zvedl mě nahoru a skoro mě odhodil, ale já byl rychlejší, švihl jsem pravou rukou proti jeho hlavě, zasáhl ho volně plandajícím koncem želízek a přerušil tak jeho pohyb. Snažil se ode mě odtrhnout, ale já se ho držel a vlácel ho v kruhu, až jsme narazili na zábradlí balkonu a oba přepadli dolů.

Zoufalství odhaluje v člověku netušené rezervy. Přehoupl jsem se přes zábradlí, zachytil se ho a nedopadl až dolů do zvířeného kouře. Vrhł jsem dolů rychlý pohled a zahlédl hnědou lesklou kůži jednoho ze škorpiónů, jehož ocas se žihadlem se tyčil jako stěžeň lodi křižující kouřem skoro metr a půl hlubokým. Pokoj byl plný vztekklého klapání a cupitání. I při tom jednom zoufalém pohledu jsem viděl, jak dvojice škorpiónů roztrhala na kusy pohovku dřív, než jsem se stačil nadechnout. Tyčili se nad ní a ocasy se jim kývaly ve vzduchu jako praporky golfových vozíků. Zatraceně.

Victor se chytil zábradlí o kousek výš vlevo ode mě a zíral na blížícího se démona s tváří zkřivenou nenávistí. Viděl jsem, jak se nadechl a snaží se zapřít nohou tak pevně, aby se mohl jednou rukou pustit a zamířit na postupujícího démona v nějakém pokusu o kouzelný útok nebo obranu.

Nemohl jsem dovolit, aby se z toho Victor dostal. Ještě pořád byl celý. Kdyby se mu podařilo démona srazit, mohl by uniknout. Proto jsem mu musel říct něco, co by ho našťvalo tak, že by se mě pokusil připravit o hlavu. „Hej, Viku,“ zavolal jsem. „Byla to tvoje žena. To Monika tě zradila.“

Moje slova ho zasáhla jako fyzický úder a on prudce

otočil hlavu ke mně, obličej znetvořený vztekem. Začal něco říkat, nejspíš slova kouzla, které mě mělo roztrhat na kusy, ale ropuší démon ho přerušil tím, že se vztyčil na zadní a sevřel čelisti kolem Victorovy klíční kosti a krku. Kosti praskaly s hlasitým křupáním, Victor ječel bolestí a ruce i nohy se mu třásly. Pokusil se odrazit od zábradlí, pryč od démona, a netvor se zapotácel.

Zaťal jsem zuby a snažil se vydržet. Hnědý lesklý škorpion se na mě vrhl a já přitáhl kolena, abych se dostal z dosahu jeho klepet. Bylo to těsně.

„Ty hajzle,“ řval Victor a marně zápolil v démonových čelistech. Po těle mu rychle proudila horká krev. Démon zasáhl tepnu a jenom čekal, kymácel se na okraji balkonu, zatímco Victor sebou mlátil a začal mě kopat do ruky. Zasáhl mě jednou, pak podruhé, já ztratil oporu a ruka mi uklouzla. Rychlý pohled dolů mi ukázal dalšího škorpiona, jak se chystá po mně skočit, tentokrát z menší vzdálenosti.

Murphyová, napadlo mě. Měl jsem tě poslechnout. Jestli mě nezabijou škorpioni, zabije mě démon, a jestli to nebude démon, uhořím v ohni. Umřu.

V té myšlence a ve vědomí, že se to všechno blíží k závěru, byl určitý mír. Umřu. Je to tak jednoduché. Bojoval jsem, jak jen jsem byl schopen, udělal jsem všechno, na co jsem dokázal přijít, a teď je po všem. Zjistil jsem, že si ve svých posledních okamžicích marně přeji, abych měl čas omluvit se Murphyové, abych se mohl omluvit Jenny Sellsové, že jsem zabil jejího tátu, abych se mohl omluvit Lindě Randallové za to, že mi věci nedošly dost rychle na to, abych jí zachránil život. Želízka Murphyové mi pevně a chladně svírala předloktí, zatímco se kolem mě stahovaly příšery, démoni, černokněžníci a dým. Zavřel jsem oči.

Želízka.

Oči se mi prudce otevřely.

Želízka.

Victor zase švihl nohou po mé levé ruce. Vykopl jsem nohama a zabral rameny, abych se na okamžik nadzvedl, a popadl levou rukou Victorovu nohavici. Pravačkou jsem zaklapl volný konec pout kolem jedné z příček zábradlí. Kovový kroužek se otočil na své ose a zapadl na místo.

Potom, když jsem začal padat dolů, jsem prudce zatáhl za Victorovu nohu. Zaječel strašlivým vysokým zavytím a začal padat. Kalšazzak, nakonec převážený další zátěží a pákou, kterou jsem přidal k Victorovu úsilí, přepadl přes balkonové zábradlí do kouře dole a narazil do podlahy. Victora vzal s sebou.

Ozvaly se kvapné cupitavé zvuky a cvakání a démonovo pronikavé pískavé syčení. Victorovo ječení bylo stále vyšší a děsivější, až to nakonec neznělo jako nárek člověka, ale zvířete, jako nárek prasete kvičícího na porážce.

Já se houpal z balkonu, nohy asi metr nad tím mumrajem, velice bolestivě zavěšený v kovových poutech s jedním náramkem kolem zápěstí a druhým okolo balkonové příčky. Slábnoucím zrakem jsem se podíval dolů. Viděl jsem moře hnědě se lesknoucích článkovaných chitinových krunýřů. Viděl jsem zářící oči Kalšazzakovy tělesné schránky, i jak je jedno z nich probodnuto a vyrváno blýskavým škorpioním žihadlem.

Viděl jsem, jak se do Victora Sellse znovu a znovu zabodávají žihadla dlouhá jako sekáčky na led a jak v ranách pění jed. Démon si nevšímal toho, že ho klepeta a žihadla škorpionů začínají rvát na kusy. Tvář se mu v poslední agónii zkroutila vztekem a strachy.

Silní přežijí a slabí budou sežráni. Počítám, že Victor vsadil na špatný druh síly.

Nestál jsem o to sledovat, co se děje pode mnou. Oheň stravoval strop nade mnou valícími se vlnami plamenů, vlastně docela nádhernými; byly třeshňově rudé i oranžové jako západ slunce. Byl jsem příliš slabý, abych se pokoušel dostat z tohoto zmatku, a celá ta věc začala být příliš bolestivá a otravná, abych o tom vůbec ještě uvažoval. Jenom jsem se díval do plamenů, čekal a kupodivu jsem zjistil, že mám *ukrutný hlad*. A není divu. Pořádné jídlo jsem neměl od... pátku? Od pátku. Říká se, že v těch posledních okamžicích si člověk všimne zvláštních skutečností.

A pak začnete vidět věci. Například já jsem viděl Morgana, jak prošel posuvnými skleněnými dveřmi z venkovní terasy se stříbrným mečem spravedlnosti Bílé rady v ruce. Viděl jsem jednoho ze škorpionů velkého teď asi jako německý ovčák, jak pochopil, k čemu jsou schody, vyběhl po nich a vrhl se na Morgana. Viděl jsem, jak Morganův stříbrný meč padá dolů, *sek* a *sek*, a ze škorpiona zbývají na podlaze svíjející se kusy.

Pak jsem viděl, jak se ke mně Morgan, pod jehož vahou se ohořelý balkon třásl, se zlověstným výrazem blíží. Když mě zahlédl, přimhouřil oči, naklonil se daleko přes zábradlí a zvedl meč. Když ostří začalo padat, lesklo se v záři ohně jasným stříbrem.

To je typické, byla moje poslední myšlenka. Naprosto typické, přežiju všechno, co dokážou zlodusi, a sejmou mě lidé, za jejichž věc jsem bojoval.

Kapitola dvacátá sedmá

Probudil jsem se kdesi v chladu a ve tmě s nepředstavitelnou bolestí a vykašlával jsem plíce. Na tvář mi přelo a byl to ten nejúžasnější pocit, jaký jsem kdy poznal. Nade mnou byl Morganův obličej a já si uvědomil, že mi dával dýchání z úst do úst. Brr.

Kašlal jsem a prskal, pak jsem se posadil a sípavě lapal po dechu. Morgan mě chvíli pozoroval, zaškaredil se, vstal a blýskal očima kolem sebe.

Podařilo se mi vdechnout dost vzduchu, abych mohl promluvit, a pak jsem ohromeně řekl: „Ty jsi mě zachránil.“

Zatvářil se. „Jo.“

„Ale proč?“

Znovu na mě pohlédl, sklonil se, aby zvedl svůj meč, a zastrčil ho do pochvy na boku. „Protože jsem viděl, co se tam stalo. Viděl jsem, jak jsi riskoval život, abys zastavil Muže ze stínů. Aniž bys porušil Zákon. Ty nejsi ten vrah.“

Znovu jsem zakašlal a řekl: „To neznamená, žes mě musel zachraňovat.“

Otočil se a jakoby zmateně na mě mžoural. „Jak to myslíš?“

„Mohl jsi mě nechat umřít.“

Jeho tvrdý výraz se vůbec nezměnil, ale řekl: „Nebyl jsi vinen. Jsi součástí Bílé rady.“ Ústa se mu kroutila, jako by

ta slova byly čerstvé citrony. „Technicky vzato. Můj závazek mě nutil ti zachránit život. Byla to moje povinnost.“

„Já nejsem vrah,“ řekl jsem.

„Ne.“

„Takže,“ sípal jsem, „to znamená, že jsem byl v právu. A pak tedy ty –“

Morgan se zachmužil. „Jsem víc než připravený použít Meč, jakmile překročíš hranici, Dresdene. Nemysli si, že tímhle jsi z toho venku, alespoň pokud jde o mě.“

„Aha. Jestli se správně pamatuji, je tvou povinností jako Strážce referovat o mém chování Radě, je to tak.“

Mrak na jeho čele byl ještě temnější.

„Takže za nimi budeš muset v pondělí jít a říct jim, co se tu doopravdy stalo. Celou pravdu a nic než pravdu.“

„Ano,“ zavrčel. „Je dokonce možné, že zruší Kletbu.“

Slabě jsem se rozesmál.

„Ještě jsi nevyhrál, Dresdene. V Radě je hodně lidí, kteří dobře vědí, že jsi obcoval se silami temnoty. Přinejmenším my nepolevíme ve svém bdění nad tebou. Dnem i nocí tě budeme sledovat a prokážeme, že jsi nebezpečný a musíme tě zastavit.“

Smál jsem se dál. Padl jsem na bok, jak moc jsem se smál.

Morgan zvedl obočí a prostě na mě zíral. „Jsi v pořádku?“

„Sežeň mi asi pět litrů kysličníku,“ kuckal jsem, „a bude mi fajn.“

Morgan na mě dál zíral a já se rozesmál ještě víc. Protočil oči a zavrčel něco o tom, že tu každou chvíli bude policie a zajistí mi ošetření. Pak se obrátil, dusal si to do

lesa a celou cestu si něco mumlal.

Policie dorazila včas, aby chytila Beckittovy, kteří se pokoušeli odjet, a zatkla je za to, že jsou nazí. Později jim byla prokázána účast v drogové síti Třetího oka a byli stíháni pro distribuci drog. Měli ohromné štěstí, že spadali pod michiganskou jurisdikci. Kdyby byli odsouzeni v Chicagu, nikdy by nevyšli z cely živí. To by nebylo dobré pro obchody Johnyho Marconeho.

Klub Varsity v noc mé návštěvy zachvátil záhadný požár. Slyšel jsem, že Marcone neměl žádné potíže s pojišťovnou, přes všechny ty divné pomluvy, které se o tom šuškal. Po ulicích se rozšířila fáma, že Marcone si najal Harryho Dresdena, aby dostal hlavu gangu Třetí oko, a nedala se vysledovat k žádnému konkrétnímu člověku, který by ji spustil. Nepokoušel jsem se to vyvracet. Byla to nízká cena za to, že jsem si nemusel dělat starosti, jestli mi někdo dá do auta bombu.

Byl jsem příliš pomlácený, než abych se mohl objevit na schůzi Bílé rady, ale ukázalo se, že se rozhodli zrušit Damoklovu kletbu (stejně jsem to vždycky považoval za snobské pojmenování) nade mnou, na základě „chrabrých činů nad rámec povinnosti“. Myslím, že mi Morgan nikdy nepromine, že nejsem zloduch. Před celou Radou tvrdošijně svolanou díky jeho stažené prdeli a smyslu pro čest a povinnost musel přiznat, že se mýlil. Neztratili jsme k sobě vzájemnou náklonnost. Ale byl čestný. To se mu musí nechat.

No prosím. Aspoň se nemusím těšit, že se z ničeho nic vynoří pokaždé, když udělám nějaké kouzlo. Doufám.

Murphyová byla v kritickém stavu skoro sedmdesát dvě hodiny, ale dostala se z toho. Vlastně jí dali pokoj rovnou

přes chodbu. Poslal jsem jí do nemocničního pokoje květiny spolu s očkem pout, které přežilo. Na lístku jsem jí napsal, aby se neptala, proč je řetízek mezi pouty tak hladce oddělený. Myslím si, že bych ji nepřesvědčil, že ho někdo přesekl kouzelným mečem. Ty květiny určitě pomohly. Když poprvé vstala z postele, doklopýtala po chodbě do mého pokoje, hodila mi je do tváře a beze slova odešla.

Tvrdila, že si nevzpomíná na nic, co se stalo v mojí kanceláři, a možná to byla pravda. Ale v každém případě zatykač na mě odvolala, a když se o pár týdnů později vrátila do práce, zavolala si druhý den o moji radu. A poslala mi tučný šek na úhradu výdajů při vyšetřování vraždy. Mám dojem, že to znamená, že v profesionálním smyslu jsme zase přátelé. Ale už nevtipkujeme. Některé rány se nehojí moc rychle.

V tom, co zbylo z domu u jezera, našla policie zbytky ohromné zásoby Třetího oka a Victor Sells z toho nakonec vyšel jako zloduch. Monika Sellsová a její děti zmizely v rámci programu na ochranu svědků. Doufám, že teď mají lepší život, než měli předtím. Počítám, že o moc horší to být nemůže.

Bob se nakonec vrátil domů, myslím, že více méně v rámci čtyřiašestihodinového limitu. Snažil jsem se neposlušat pověsti o obzvlášť divokém večírku na Chicagské univerzitě, který trval od sobotní až do nedělní noci. A Bob se o tom rozumně nikdy nezmiňoval.

Když další pondělí vyšla *Arcane*, zněl hlavní titulěk RANDE S DÉMONEM. Susan za mnou přišla do nemocnice, aby mi přinesla jeden výtisk a promluvila si o tom. Ohromně ji pobavilo sádrové lůžko, které udržovalo

mé boky nehybné, dokud si lékaři nebudou jistí, že nemám další zlomeniny (rentgen se z nějakého důvodu porouchal pokaždé, když ho na mě chtěli použít), a poznamenala, že je škoda, že nejsem pohyblivější. Využil jsem jejího soucitu k tomu, abych na ní vyloudil další rande. Nevypadala, že by jí to nějak moc vadilo.

Tentokrát nás *nepřerušil* žádný démon. A díky bohu jsem nepotřeboval žádné Bobovy nápoje lásky ani rady.

Mac dostal zpátky svůj pontiac. Já jsem dostal zpátky svého modrého brouka. To se nedá úplně srovnávat, ale brouk aspoň pořád jezdí. Většinou.

Nezapomněl jsem od té doby posílat jednou týdně pizzu Tů-tů a jejím vílím kámošům. Jsem si docela jistý, že si o mně nějaký kluk z Pizza 'Spessu myslí, že jsem cvok, když ho nutím nechávat pizzu u cesty. Ať jde k šípku. Já své sliby plním.

Mister byl v celé věci trošku ošizený, ale je hluboko pod jeho důstojnost, aby si takových věcí všímal.

A já? Co jsem z toho měl já? Tím si nejsem moc jistý. Unikl jsem něčemu, co mě dlouhou dobu pronásledovalo. Jen si nejsem jistý čemu. Nejsem si jistý tím, kdo byl víc přesvědčený o tom, že jsem chodící Antikrist, který čeká, až se projeví – jestli konzervativní část Bílé rady, muži jako Morgan, nebo já. Aspoň pro ně se ta otázka zčásti odložila. U sebe si nejsem jistý. Moc je tady. Pokušení je tady. Tak to bude pořád.

Dokážu s tím žít.

Svět je čím dál nadpřirozenější. Je každým dnem temnější. Události se roztácejí rychleji a rychleji a hrozí, že se úplně vymknou. Sokolové a sokolníci. Osa to nemůže vydržet.

Ale ve svém koutě světa se snažím držet věci při zemi. Nechci žít ve Victorově džungli, i když ho nakonec sežrala. Nechci žít ve světě, kde silní vládnou a slabí se hrbí. Radši se postarám o místo, kde jsou věci trošku klidnější. Kde si trollové, sakra, zůstávají pod svými mosty a kde si elfové nevykračují a nekradou děti z kolíbek. Kde upíři respektují hranice a kde si víly hledí slušného chování.

Jmenuji se Harry Blackstone Copperfield Dresden. Kouzlete si s tím na své vlastní riziko. A když se věci podivně zvrátí a to, co se kodrcá nocí, se zatřepotá ve světle, když už vám nikdo jiný nedokáže pomoci, zavolejte mi.

Jsem v seznamu.

Jim Butcher

Americký autor komerčněji zaměřené fantastiky, narozen 7. 10. 1971 v Independence ve státě Missouri, kde dodnes žije spolu s manželkou Shannon, spisovatelkou romantických příběhů. Od mládí byl velmi aktivní v oblasti bojových umění, skvěle ovládá rovněž jízdu na koni, a to včetně jezdeckých představení. K fantastice se dostal jako čtenář J. R. R. Tolkiena a příběhů z prostředí seriálu *Star Wars*. Psaní se věnuje od svých devatenácti, nejdříve však bez úspěchu zkoušel štěstí v oblasti tradiční fantasy. Až v pětadvaceti letech napsal svůj první publikovaný román, základ pozdějšího autorského úspěchu.

Šlo přirozeně o úvodní díl série *Dresden Files*: **Storm Front** (2000, č. Bouřková fronta / Triton 2008), **Fool Moon** (2001, č. Bláznivý úplněk / přip. Triton), **Grave Peril** (2001, přip. Triton), **Summer Knight** (2002), **Death Masks** (2003), **Blood Rites** (2004), **Dead Beat** (2005), **Proven Guilty** (2006) a **White Night** (2007). Čtenářům se v něm představil bývalý soukromý detektiv Harry Dresden, který se dnes žije v prostředí současného Chicaga jako čaroděj k pronajmutí. Mezi jeho časté zakázky patří např. hledání ztracených předmětů, různé druhy paranormálního vyšetřování, konzultační a poradenská práce, to vše za rozumnou cenu. Občas se mu soukromá praxe příliš nevyplácí, ale nakonec se vždy najde nějaký ten problém

s duchy, upíry či jinými projevy nepokojného nadpřirozena. Série je napsána odlehčeným, mnohdy akčním stylem a díky tomu si rychle našla vzrůstající počet příznivců. V poslední době se pravidelně umisťuje na žebříčcích nejprodávanějších knih.

Cyklus dále doplňují kratší práce **Something Borrowed** (*My Big Fat Supernatural Wedding*, ed. P. N. Elrod 2006) a **It's My Birthday Too** (*Many Bloody Returns*, ed. Charlane Harris a Toni L. P. Kelner 2007). Butcher na svých osobních internetových stránkách zveřejnil rovněž povídku **Restoration of Faith** (www.jim-butcher.com 2004), v níž se vrací k Harryho minulosti soukromého detektiva. Úvodní tři díly cyklu vyšly v jednom svazku jako **Wizard for Hire** (2005), další čtyři pak po dvou svazcích jako **Wizard by Trade** (2006) a **Wizard at Large** (2006). Vedle vcelku běžných audio nahrávek prvních tří dílů si popularita cyklu vynutila dokonce vznik poměrně kvalitního a úspěšného televizního seriálu, jenž se v první sérii epizod vysílá od ledna roku 2007. Chystá se rovněž zpracování v podobě RPG hry.

Kladné přijetí předchozích prací autorovi umožnilo vrátit se na pole tradiční fantasy. Vznikla tak trilogie *Codex Alera*: **Furies of Calderon** (2004), **Academ's Fury** (2005) a **Cursor's Fury** (2006). Jde o životní příběh mladíka Taviho, jenž zprvu hledá uplatnění mezi lidem Alery a jejich životem spjatým s elementály (bytostmi země, vzduchu, vody, ohně a kovu), aby se posléze stal zachráncem obyvatel v boji proti nepřátelským rasám, které hodlají využít nejednotnosti říše zmítané občanskými nepokoji (cyklus byl zřetelně inspirován pozdními dny římského impéria). Zprvu plánovaná trilogie se v budoucnu

dočká dalších tří svazků, z nichž ten první je připravován pod pracovním názvem **Captain's Fury** (dosud nepublikováno). Práce na dvou úspěšně se rozvíjejících cyklech umožnila Jimu Butcherovi stát se spisovatelem z povolání.

Na závěr zbývá jmenovat ještě román **Darkest Hour** (2006), jehož hrdinou je známá komiksová postava superhrdiny Spider-Mana. Více se dozvíte na internetové adrese www.jim-butcher.com.

Martin Šust

TRIFID

Jim Butcher
Bouřková fronta

Vydalo Nakladatelství TRITON roku 2008
jako svou 1141. publikaci, v edici TRIFID svazek 235.

V Tritonu vydání 1.

Z anglického originálu Storm Front
přeložil Pavel Toman.

Ilustrace na obálce Milan Fibiger.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Odpovědná redaktorka Markéta Minaříková.

Sazba Petr Teichmann.

Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava.

ISBN 978-80-7387-022-5

www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 289,– Kč
(členové SFK TRIFID 209,– Kč)